

T. Lobsang Rampa

VYSVĚTLENÍ

Název *Třináctá svíce* logicky vyplývá z toho, o co se v životě snažím - chci šířit světlo a „zapalovat svíce“, což je podle mne mnohem přínosnější než proklínat duchovní temnotu na Zemi. Toto je má třináctá kniha a doufám, že současně bude mou třináctou zapálenou svící.

Asi si říkáte, že co do velikosti je to celkem malá svíčka - jako jedna z těch, co se dávají na narozeninové dorty. Jenže já jsem nikdy neměl dort se svíčkami - já jsem vlastně nikdy neměl narozeninový dort! A teď, když mám nařízenou dietu a nesmím do sebe dostat více než tisíc kalorií denně, je už pozdě se tím trápit.

Buďte ke mně tedy shovívaví a zkusme spolu předstírat, že toto je třináctá svíce, byť malá jako svíčka na narozeninovém dortu panenky.

PRVNÍ KAPITOLA

Pz kuchyňských dveří, v ruce sežmoulaný útr Pani Martha MacGoohoogly rázně vykročila žek novin Zastavila se na vyprahlé pěšince u zarostlého pozemku, který sloužil jako zadní zahrada, a zlostně se rozhlédla kolem sebe jako podrážděný býk vyhlížející soupeře. S uspokojením - nebo spíš zklamaně - žádní rivalové okolo nebyli - se vydala k polámanému plotu, který ohraničoval zahradu.

Opřela své bujné poprsí o kůl prožraný červotoči, zavřela oči a nadechla se. „Haló, Maud!“ zahulákala přes přilehlou zahradu, hlas se jí rozléhal do okolí a odrážel od zdi nedaleké továrny. „Maud, kde jsi?“ Ztichla, otevřela oči a čekala na odezvu.

Od vedlejšího domu k ní doletěl zvuk talíře tříštícího se o zem. Pak se otevřely dveře, v nich stála vyzáblá žena a rozčileně si otírala ruce o starou sepranou zástěru. „No?“ zabručela. „Co se děje?“

„Maud, už jsi to viděla?“ vyhrkla Martha a nad hlavou zamávala otrhanými novinami.

„Jak můžu vědět, jestli jsem to viděla, když jsem se na to ještě nepodívala?“ odfrkla Maud. „Možná jo a možná ne. Co je to, nějaký další skandálek?“

Paní MacGoohoogly zašmátrala v kapse a vytáhla obří brýle s kostěnými obroučkami, posázené drobnými kamínky. Pečlivě je očistila o okraj zástěry, uhladila ši vlasy, otřela nos do rukávu a zahlásila; „To je z Dominia, synovec mi to poslal.“

„Dominium? Co je to za obchod? Mají výprodej nebo co?“ zavolala zvědavě Maud.

Martha podrážděně zachrochtala. „Ale ne!“ křikla. „Copak ty to neznáš? Kanadské dominium přece, mám tam synovce. Počkej chvílku, hned jsem u tebe.“ Nadzvedla si prsa, brýle strčila do kapsy a rozběhla se k uličce na konci zpustlé zahrady. Maud si rezignovaně povzdechla a pomalu kamarádce vyšla vstříc.

„Podívej,“ zavýskla Martha, když se setkaly na volném prostranství mezi domy. „Koukni na ty bludy, co tu píšou! Duše? Pche, nic takového přece neexistuje! Když umřeš, tak jsi mrtvá, prostě tu nejsi!“ Celá brunátná mávala novinami ubohé Maud pod nosem. „To jsem blázen. Smrt, to je přece, jako když se sfoukne svíčka - a pak už nic! Chudák můj muž - dej mu pánbůh věčný klid - říkával, jak se těší na to, až některé lidi nebude vídat.“ Už jen při myšlence na něj začala popotahovat.

Maud O'Haggis sklonila hlavu a trpělivě čekala, až její přítelkyně skončí. Pak využila příležitosti a zeptala se: „A co je to za článek, co tě tak rozčílil?“

Martha jí mlčky podala sežmoulaný kus novin, který všechen ten rozruch způsobil.

„Moje drahá,“ zavyla, hlas už zase ve formě, „díváš se na špatnou stránku.“ Maud otočila list a začetla se. Rty se jí neslyšně pohybovaly, jak klouzala po řádcích. „Oho!“ vyrazila ze sebe. „No tohle!“

Martha se vítězoslavně usmála. „Že se vůbec něco takového dostane do tisku! Co si o tom myslíš?“

Maud několikrát otočila novinami, znovu se začetla a pak řekla: „Hele, něco mě napadlo. Helen Hensbaum, ta nám k tomu něco řekne, ona o těchhle věcech ví všechno. Ona totiž čte.“

„Tu ženskou nemůžu vystát“ odsekla Martha.

„Ale ona je vzdělaná, v tomhle se vyzná“ namítla Maud. „A jestli se tomu chceme podívat na zoubek“ rozčileně zamávala nešťastným kusem novin, „měly bychom hrát její hru a být k ní milé. Pojd'me ji navštívit.“

Martha se sklonila hlavu a řekla: „Podle mě je to podivná ženská. Už jen ty její moderní punčocháče, co nosí. Vždycky musí mít něco extra. To mně stačí starý dobrý spodky. Na důkaz si vyhrnula si sukni. „Aspoň zahřejou, když okolo není žádný mužský, no ne?“ zachechtala se a obě ženy se loudaly směrem k Helen Hensbaum.

Ve chvíli, kdy chtěly zabočit k Hensbaumovic brance, zastavilo je prásknutí dveří. Ze sousední zahrady se vyřítil pár nohou ve velmi sexy přiléhavých kalhotách. Ženy fascinovaně zíraly, pohledem pomalu stoupaly k průhledné blůzce a nakonec prázdnému, zmalovanému obličejí.

„Kuš!“ zamumlala si pro sebe Maud. „V tomhle zapadlým městě se ještě pořád něco děje!“ Mlčky tam stály a oči jim mohly vypadnout, když dívka zavrávala; výška podpatků jako by odpovídala míře její nevychovanosti.

„Člověk si hned začne přepadat starý, co?“ hlesla Martha. Beze slova se otočily k domu Hensbaumových a venku narazily na majitelku, jak nesouhlasným pohledem sleduje kolemjdoucí dívku.

„Dobré ráno, paní Hensbaum“ zavolala Martha. „Vidím, že tu máte pěknou podívanou, co?“ uchechtala se. Helen se zamračila: „Ta poběhlice jedna! Hrom ať do ní uhodí!“ povzdechla si a protáhla se, načež jí zpod sukně vykoukly módní punčocháče.

„Paní Hensbaum,“ začala Maud, „vy jste taková sečtělá a vyznáte se ve spoustě věcí, tak jsme se za vámi přišly poradit/* Helen se usmála: „Dámy, pojd'te dál, postavím na čaj. Venku je chladno a malá pauza nám všem udělá dobře/* Otočila se a zavedla je do udržovaného domku, kterému se pro jeho vypulúrova- nost přezdívalo „Malé Německo“.

Voda v konvici dovanla, z naservírovaných šálek se nesla pára. Paní Hensbaum návštěvě nabídla sušenky, usadila se a řekla: „Co pro vás můžu udělat?“

Maud kývla směrem k sousedce: „Tady Martha objevila podivnou historku z Kanady nebo kdovíodkud. Nevíme, co si o tom máme myslet; však ona vám to už poví.“

Martha se narovnala a spustila: „Tady - podívejte, poslal mi to synovec. Před časem se dostal do problémů kvůli jedné vdané ženské, a tak se rozhodl ukrýt v kanadském Montrealu. Někdy mi píše; tohle mi od něj zrovna teď přišlo. Nemůžu tomu uvěřit.“ Podala jí pomačkané noviny, teď už mnohem méně čitelné.

Helen s povzbudivým úsměvem vzala cár papíru a rozprostřela jej před sebe. „Ach *so!*“ vyjekla rozrušeně rodným jazykem, přestože její angličtina byla perfektní. *Jst gut, co říkáte?*“

„Přečetla byste si to a řekla nám, co si o tom myslíte?“ zeptala se Maud.

Hostitelka si odkašlala, upila čaje a začetla se: „Deník *Montreal Star*, pondělí, jedenatřicátého května 1971. Hm, zajímavé, v tom městě jsem kdysi byla.“ Po krátké pauze začala hlasitě předčítat: „Viděl, jak opouští své tělo. Oběť srdeční příhody popisuje pocity při umírání. Muž z Toronta, který loni utrpěl infarkt, viděl, jak opouští své

tělo. Stalo se to během kritické doby, kdy se mu zastavilo srdce, a podle jeho slov pn tom zažíval zvláštní pocit klidu.

Osmašedesátiletý B. Leslie Sharpe tvrdí, že v okamžiku, kdy mu přestalo bít srdce, se byl schopen se zpovzdálí pozorovat.

Pan Sharpe popisuje svůj zážitek v aktuálním vydání deníku Asociace kanadských lékařů, v části zprávy doktora. R. L. MacMillana a K. W. G. Browna, vedoucích jednotky intenzivní péče torontské hlavní nemocnice. Lékaři ve zprávě tvrdí, že by mohlo jít o koncept duše opouštějící tělo.

Poté, co rodinný lékař diagnostikoval bolest v levé paži jako srdeční záchvat, byl pan Sharpe převezen do nemocnice. , Druhý den ráno, ‘ vzpomíná Sharpe, ,když jsem ležel v posteli napojený hadičkami na kar- diograf, jsem ze sebe vydal hluboký vzdech a hláva mi poklesla na pravou stranu. Pomyslel jsem si: Jak to, že se mi pohnula? Sám jsem to neudělal - nejspíš právě usínám. Pak jsem zjistil, že se dívám na své tělo, jako bych se viděl v spodním levém rohu zrcadla. Téměř hned nato jsem viděl, jak vycházím z těla ven, z hlavy a ramen; nohy mi nebyly vidět.

To, co z těla vycházelo, nevypadalo zrovna jako pára. Mírně se to rozpínalo, až jsem se v tom rozpustil,4 vysvětluje pan Sharpe.,Najednou jsem si uvědomil, že sedím na nějakém malém předmětu a velkou rychlostí se kývám sem a tam. Nalevo pode mnou jsem uviděl průzračnou, bělavou a jakoby oblačnou věc, která se pohybovala směrem ke mně. Mělo to dokonale pravidelný tvar a spoustu děr, skoro jako mycí houba. Dále si vybavuji, jak jsem se vznášel v jasném, nazlátlém světle –

to bylo velmi příjemné. Jen jsem se tak houpal a užíval si

ten krásný pocit klidu. Pak se po mé levé straně objevila jakási kladívka a začala do mne narážet. Nebolelo to, ale otrásl to se mnou tak, že jsem měl co dělat, abych udržel rovnováhu. Začal jsem je počítat, a když jsem byl u šestého, nahlas jsem řekl: „Proč mi to ksakru děláte? A otevřel jsem oči.“

Pacient uvedl, že rozpoznal všechny doktory a sestry okolo postele. Sdělili mu, že měl zástavu srdce a musel podstoupit defibrilaci - dostal několik elektrických šoků, aby mu srdce opět začalo normálně pracovat. Podle lékařů bylo velmi neobvyklé, že si pacient vzpomínal na události v době záchvatu; před ním a po něm totiž obvykle dochází k několikahodinové amnézii/

„Hm, to je zajímavé,“ řekla Helen, když dočetla, poposedla si a upřeně se zadívala na ženy před sebou.

Martha se spokojeně ušklíbla, šťastná, že té cizí ženské konečně ukázala něco, co nezná. „Dobré, že? Pěkný nesmysl!“

Helen se pobaveně pousmála a zeptala se: „Vám se to teď určitě zdá nějaké podivné, že ano? Myslíte, že to je nesmysl, jak říkáte, že? Moje milé, tohle je úplně obyčejná věc. Něco vám ukážu.“ Vyskočila z pohovky a odešla do vedlejší místnosti. V elegantní knihovně bylo seřazeno víc knih, než kdy Martha v nějakém domě viděla.

Helen vytáhla několik svazků a přistoupila k ženám. „Podívejte, moje milé,“ pronesla a zalistovala v jedné knize s takovou něhou, jako by se vítala se starým, milovaným přítelem. „Podívejte se, tady je to všechno černé na bílém - ty knihy popisují Pravdu. Muž, který ji pro lidi objevil, za ni byl trestán a šikanován. A teď tomu

ostatní začnou věřit jen proto, že o tom nějaký hloupý pisálek napíše článek.“

Martha si zvědavě pročítala nápisy Třetí oko nebo Lékař ze Lhasy. „Kde to je?“ mumlala si pro sebe a prohlížela další tituly. Pak se otočila k Helen a prohlásila: „Ale vy tomu nevěříte, nebo snad ano? Ať mě husa kopne, to jsou přece povídačky, ne?“

Helen se hlasitě rozesmála. „Povídačky?“ zalapala po dechu. „Všechny ty knihy jsem prostudovala a můžu vám říct, že jsou zcela pravdivé. Poté, co jsem si přečetla Školu esoieriky, dokonce dokážu astrálně cestovat.“

Martha zbledla. „Chudák holka, už se jí to začíná plést,“ pomyslela si. „Astrální cestování? Co to je? Nová letecká společnost nebo co?“

Maud seděla s otevřenými ústy; tohle bylo na nic trochu moc. Chtěla si přece jen přečíst nedělní přílohu a nejnovější skandály.

„Tohle astrálové cestování nebo jak tomu říkáte,“ začala Martha, „vy myslíte, že na tom vážně něco je? Mohl by třeba můj manžel - ať je mu země lehká - ke mně přijít a říct mi, kam zastrčil svoje peníze, než zaklepal bačkorama?“

„Ano, ano, mohl by to udělat, kdyby pro to měl dobrý důvod. Kdyby to bylo pro dobro ostatních - pak ano.“

„Sak na ryby, pytel na raky!“ vykřikla zneklidněně Martha. „Takže teď abych se bála usnout pro případ, že by mě manžel navštívil a začal na mě dorážet jako za starých časů?“ Smutně pokývala hlavou a zamumlala si pro sebe: „V ložnici to býval vždycky divočák!“

Helen upila čaje. Martha ukázala prstem na knihy a zeptala. „Paní Hensbaum, nepůjčila byste mi jed- nu?“

Hostitelka se usmála. „Nezlobte se,“ odpověděla, „ale

knihy nikdy nepůjčuji; autor musí vyžít z nepatrné sumičky zvané tantiéma, tuším, že to dělá sedm procent z prodeje. Jesdize budu jeho knihy půjčovat, připravím ho o

lepší živobytí.” Chvilí přemýšlela a pak prohlásila: „Něco mě napadlo: koupím vám sadu knih jako dárek, pak si můžete Pravdu sama přečíst. Jste pro?“

Martha pochybovačně potřásla hlavou. „No, já nevím,” řekla, „moc se mi nezamlouvá představa, že když někdo umře, my ho pěkně upraveného strčíme do rakve a pohrbíme, že se pak vrátí jako přízrak a začne tu strašit.”

Maud se celou dobu raději držela stranou, ale nyní měla pocit, že by se měla zapojit do debaty: „No ano,” řekla váhavě, „když vyletí komínem krematoria, tak už s ním přece musí být konec ne?”

„Poslyšte,” přerušila ji Martha a vrhla přitom na Maud významný pohled. „Pokud - jak říkáte - je nějaký život po smrti, jak to, že o tom neexistuje žádný důkaz? Mrtví jsou zkrátka pryč, to je přece jediné, co o nich víme. Pokud by žili dál, určitě by se s námi spojili - bůh mi odpusť!”

Helen chvíli tiše seděla, pak vstala a popošla k malému psacímu stolku. „Něco vám ukážu,” řekla, když se vrátila s fotografií v ruce. „To je fotka mého bratra- -dvojčete. Vězní ho v Rusku, na Sibiři. Víme, že je naživu, řekli nám to lidé z Mezinárodního Červeného kříže. Dosud jsme od něj nedostali žádnou zprávu, ale je to moje dvojče a já jsem přesvědčena, že žije.” Martha otáčela fotografií pořád dokola a nevěřicně na ni zírala.

Helen pokračovala: „Matka žije ve východním Německu. Nejsme spolu v kontaktu, ale vím, tihle dva lidi jsou pořád tady, s námi! Představte si, že máte přítele řekněme v Austrálii a chcete se s ním zkontaktovat. Máte

na něj číslo, ale musíte brát v úvahu časový posun a k tomu, abyste se spojili, potřebujete určité mechanické a elektrické vynálezy. A ani po tom všem se to nemusí podařit. Přítel může být v práci, v divadle nebo jinde. A to

mluvíme o jiném koutu světa. Teď si vezměte, jak těžké musí být dovolat se na druhou stranu tohoto života!"

Martha se rozesmála. „Pane na nebi! Paní Hensbaum, co nám to tu povídáte? Říkáte telefon na druhou stranu života?"

„Počkat, přemýšlej přece!" vykřikla náhle Maud. „Něco na tom možná bude! Syn mi vyprávěl o jenom starém bláznovi, který podobný telefon vynalezl a on skutečně fungoval! Mikrofrekvence nebo takového něco to bylo. Pak to museli ututlat - tuším, že kvůli církvi."

Helen se souhlasně usmála na Maud a dodala: „Ano, to je úplná pravda, muž, o kterém jsem vám vyprávěla, se v tom dobře vyzná. Mám pocit, že ten projekt museli zastavit pro nedostatek peněz. Ale zprávy z onoho světa opravdu přicházejí, žádná smrt neexistuje."

„Tak to dokažte!" křikla vztekle Martha.

„Jen tak vám to dokázat nemůžu," klidně odpověděla Helen. „Ale vezměte si třeba kostku ledu a představte si, že to je lidské tělo. Když led taje, tělo se rozkládá. Vzniká voda, což je duše, která opouští tělo."

„Nesmysl!" protestovala Martha. „Vodu vidím, ale ukažte mi, jak vypadá duše!"

„Přerušila jste mě, paní MacGoohoogly," pokračovala Helen. „Voda se přemění na neviditelnou páru a ta představuje formu života po smrti."

Maud se tiše užírala, protože se nemohla dostat ke slovu. Po chvíli váhání řekla: „Předpokládám, paní

Hensbaum, že jestliže chci komunikovat se zesnulým, musím jít na seanci, kde se budou vyvolávat ducho- vé."

„Pane bože," zasmála se Martha v obraně své pozice hlavní mluvčí. „Jestli chceš vidět duchy, zajdi si do hospody a dej si panáka. Stará paní Knickerwhacker ti v

tom pomůže, ta má pořád nějaké halucinace." Pak se otočila na Helen: „Byla jste někdy na seanci, paní Hensbaum?"

Helen smutně potřásla hlavou. „Ne, milé dámy," odpověděla. „Na seance nechodím. Nevěřím jim. Spousta lidí, kteří na ně chodí, je o jejich důvěryhodnosti přesvědčena. Kdyby ale věděli, jak se mýlí!" Podívala se na hodiny a rozčileně vyskočila jako na poplach. „Mein lieber Gott!“ zvolala. „Oběd pro manžela! Už měl být hotový!“ Pak se uklidnila a pokračovala už mírněji: „Jestli máte zájem, zastavte se u mě dnes ve tři odpoledne, ještě si o tom můžeme povyprávět. Ale teď mám své domácí povinnosti."

Martha a Maud pomalu vstaly a obrátily se ke dveřím. „Dobře," řekla Martha za obě, aniž se přítelkyně zeptala na názor, „přijdeme zase ve tři, jak navrhujete!"

Mlčky vyšly do zahrady. Když se loučily, Martha poznamenala: „Nevím, co si o tom mám myslet. Ale setkejme se tu deset minut před třetí. Na viděnou!" a otočila se k brance svého domu. Maud pokračovala dál po chodníku ke svému obydlí.

Mezitím se paní Helen hbitě otáčela v kuchyni s vrozenou germánskou přesností, mumlala si pro sebe podivná slova, nádoby a příbory jí při tom létaly z rukou, aby pak spolehlivě našly místo na jídelním stole. Když klapla venkovní branka a mužovy kroky zamířily ke

dveřím, všechno bylo připravené - oběd byl na stole.

Když slunce začalo klesat směrem k západní obloze, Maud vesele vyběhla ze dveří a zamířila ke ka- marádkině domu. Vypadala poněkud extravagantně, květované šaty silně připomínaly nedalekou prodejnu zlevněného zboží.

„Haló, Martho,“ zavolala, když doběhla k zahradní

brance.

Martha otevřela dveře a omráčeně zírala na Maud. „Panejo!“ vykřikla. „Co to máš prosím tě na sobě?“

Maud se naježila: „Ty máš co říkat! Co ta tvoje sukně, nemáš ji moc natěsno? Dokonce spodky jsou ti pod ní vidět!“ A skutečně, Martha měla taky „pořádnou ránu“. Dvoudílná perlově šedá sukně a kabátek ji téměř neslušně obepínaly; pro studenta anatomie by nebyl problém lokalizovat jakýkoliv bod na jejím těle. Podpatky měla tak vysoké, že se musela podepírat a pro svou abnormální váhu měla tendenci kolíbat se zepředu dozadu. Přeplněný výstřih ji navíc nutil zaujmout pozoruhodné držení těla—vypadala jako voják na pochodu.

Společně se nesly po chodníku až k zahradě za domem Hensbaumových. Po prvním zaklepání Helen otevřela dveře a uvedla je dovnitř.

Paní Hensbaum!" zvolala Maud zvědavě, když se usadily v salonku. „Byla jste v tom obchodě s knížkami?“

„Ano,“ usmála se Němka. „Mám pocit, že se zajímáte 6 duchovní vědy, takže jsem každé koupila sadu knih od Rampy. Berte to jako dárek ode mne.“

„Ohó!“ zamumlala Martha a prstem zamířila na obrázek na obálce jedné z knih. „Ten ale vypadá divně. Vážně má doma takovou kočku?“

Helen se upřímně zasmála a mírně se začervenala. „Ach, nein,“ povzdechla si, „vydavatelství má volnou ruku při výběru obalů knih; spisovatel to nemůže nijak ovlivnit. Počkejte, něco vám ukážu.“ Odběhla do horního patra a celá udýchaná se vrátila s malým obrázkem. „Takto spisovatel vypadá ve skutečnosti. Jednou jsem mu napsala a on mi poslal fotku. Střežím ji jako oko v hlavě.“

„Ale paní Hensbaum," zvolala Martha rozhořčeně, když se opět rozhovořily. „Nemáte žádné důkazy! Všechno je vymyšlené!"

„Paní MacGoohoogly," odvětila Helen, „nemáte pravdu. Důkaz existuje, ale musíte jej poznat na vlastní kůži - musíte jej zažít. Můj bratr je zajatý v Rusku. Vyprávěla jsem jedné přítelkyni, paní Rhodě Carr, že mne astrálně navštívil a řekl mi, že ho drží ve vězení jménem Dněpropetrovsk, což je obrovský vězeňský komplex na Sibiři. Nikdy jsem o tom neslyšela. Přítelkyně na to neřekla nic, ale za několik týdnů mi napsala a potvrdila to. Má kontakt na jednu organizaci a zjistila si to přes tajné přátele v Rusku. Řekla mi něco velmi zajímavého: podobné věci jí o svých zajatých příbuzných řekla spousta lidí a všichni k tomu došli okultními cestami."

Maud seděla s ústy dokořán, pak se narovнала a řekla: „Matka mi vyprávěla, že jednou šla na seanci a tam se dozvěděla zajímavé věci. Všechno, co jí řekli, se sta lo. Ale proč jsou podle vás, paní Hensbaum, tyto seance špatné?"

„Neřekla jsem, že všechny jsou špatné. Já jen říkám, že jim nevěřím. Na Druhé straně existují zlomyslné bytosti, které dovedou číst myšlenky a zahrávají si s lidmi. Přečtou si, na co myslíte, pak vysílají na Zem

nejrůznější zprávy a přitom předstírají, že je posílá nějaký indický astrální průvodce nebo milovaný zesnulý. Většinou jsou tyto vzkazy hloupé a bezvýznamné, ale někdy náhodou projde ven něco, co je docela přesné."

„To asi musí pěkně rudnout, když si čtou moje myšlenky," zachichotala se Martha. „Na velké přemýšlení jsem nikdy moc nebyla." Helen se pousmála a pokračovala: „Lidé mají velmi mylné představy o

zemřelých. Ti mají na Druhé straně spoustu práce. Nepotloukají se jen tak bezdůvodně okolo a nečekají na to, až budou moct zodpovídat hloupé otázky. Mají své povinnosti. Vy byste, paní O'Haggis, uvítala hloupý telefonát, když byste měla plné ruce práce a tlačil by vás čas? A vy, paní MacGoohoogly, přivítala byste ve dveřích nějakého otravu, když by v televizi běžel váš oblíbený pořad?"

„No, máte pravdu," zamumlala Martha. „Ale říkala jste něco o indických průvodcích; něco jsem už o nich zaslechla. Proč musí být zrovna z Indie?"

„Paní MacGoohoogly, vůbec takovým historikám nevěnujte pozornost," odpověděla Helen. „Lidé si představují průvodce z Indie, Tibetu a dalších zemí. Přemýšlejte: tady, v tomto životě se na Indy, Tibetany nebo Číňany díváme jako na chudé, neprivilegované národy, které nám nestojí ani za zmínku. Jak je pak najednou můžeme považovat za duchovně geniální, sotva se dostanou na Druhý břeh? Spousta neinformovaných lidí si „adoptuje“ indického průvodce prostě proto, že je v tom trochu víc mystiky. Jediným průvodcem každého člověka je člověk sám.“

„Ach! Už se v tom všem pomalu začínám ztrácet.“

Helen se smíchem řekla: „Ano, nejdříve byste si měly přečíst knihy, co jsem vám přinesla, a začněte Třetím okem.“

„Jestli můžu být tak smělá, mohly bychom zase někdy přijít a popovídat si s vámi?“ zeptala se Maud.

„Samozřejmě můžete, bude mi potěšením,“ odpověděla Helen. „Mohly bychom se tu setkat za týden v tomto čase, co říkáte?“

Za několik minut se ženy opět ocitly na chodníku,

každá s nákladem knih v podpaží. „Mohla nám říct víc o tom, co nastane po smrti,“ zamyšleně pronesla Maud.

„Brzy se to dozvíš sama, až se podíváš do těch jejích knížek,“ odpověděla Martha.

domech obou žen se ten večer dlouho svítilo; do noci zářilo světlo skrze červené rolety Marthiny ložnice. Cas od času neposlušný vítr poodhrnul zelenavé závěsy v Maudině obývacím pokoji, kde seděla shrbená na vysoké židli, knihu sevřenou v dlaních.

Kolem prohučel autobus s nočními uklízečkami. V dále majestátně zahoukal vlak, těžký náklad se zakymácel a řinčel přes celou železnici. Kdesi zanaříka- la siréna. Zvuky policejního auta ani záchranné služby ženy ze čtení nevyrušily.

Údery radničního zvonu oznámily, že ráno pokročilo. Světlo v Marthině ložnici zmizelo a brzy nato někdo zhasl i v přízemí u Maud. Nakrátko se záblesk světla objevil v koupelně.

Pokojnou ranní scénu narušil mlékař, který přijížděl vždy velmi brzy ráno. Brzy nato přišli uklízeči, za sebou táhli vrzající vozíky. Autobusy vjely do ulic, aby nabraly lidi do práce, z komínů začal stoupat dým. Branky se

spěšně otvíraly a zavíraly, jak se lidé pouštěli do svého každodenního boje s časem.

Červená roleta u Martiny ložnice se náhle vyrolovala s takovou rychlostí, že se táhlo na malou chvíli roztančilo. Ospalá Martha nepřítomně zírala na necitelný venkovní svět. Rozcuchané vlasy rozdělené do tenkých pramínků jí propůjčovaly divoký, neupravený vzhled a široká flanelová košile ještě umocňovala její obří míry.

O něco později se ve vedlejší domě tiše pootevřely dveře a vystrčená ruka zašátrala po láhvi mléka položené

na schodech. Po dlouhé proluce se dveře otevřely znovu a v nich se objevila Maud zabalená do pruhovaného županu. Unaveně vyprášila rohožku, mocně zívla a zase se stáhla do ústraní domu.

Toulavá kočka, která vyběhla z nějakého tmavého průchodu, se nejdříve opatrně rozhlédla a pak vběhla na silnici. Zastavila se přímo uprostřed, posadila se a začala se svou obvyklou hygienou - uši, tlapky, kožíšek a ocas - aby se pak v nějakém tmavém koutě poohlédla po snídani.

DRUHÁ KAPITOLA

„Timone! Timone!“ Hlas zněl pronikavě a vystrašeně a jeho řezavý zvuk napí- nal nervy k prasknutí. „Timone, vstávej, tvůj otec umírá!“ Mladík se pomalu začal nořit z hlubin spánku,razil si cestu mlhami podvědomí a snažil se zvednout víčka těžká, jako by byla z olova. „Timone, musíš vstávat, umírá ti tatínek!“ Něčí ruka mu zajela do vlasů a silně jím zatřásla. Timon otevřel oči. Dolehl k němu podivný, drásavý zvuk, jako když někdo škrtí zvíře. Zvědavě se posadil a zamžoural do příšeří pokoje.

Na výčnělku zdi stála kamenná miska s hrudkou másla; proužek drsné látky zapuštěný do hmoty sloužil jako primitivní knot. Svíčka prskala, střídavě silně plápolala a

pohasínala, a vrhala po zdech mihotavé stíny. Knot se každou chvílí ponořil, lehce to zapraskalo a vetčný plamínek ještě více zeslábl. Pak se znovu rozhořel a roznesl po místnosti částečky mouru.

„Timone! Umírá ti otec, musíš běžet za láskou!” křičela zoufale matka.

Timon, ještě omámený spánkem, pomalu vstal a natáhl na sebe otrhané šaty pohozené vedle lůžka. Chraplavý zvuk, který co chvílí zrychloval a zpomaloval, nyní znovu nabral svůj monotónní, děsivý rytmus. Timon se otočil ke schoulenému ranci, u něhož seděla matka. Při pohledu na obličej nemocného otce jej ochromila hrůza - v mihotavém světle máslové svíčky vypadal ještě hrozivěji. Byl celý namodralý, srdce už mu bilo jen slabounce, a přestože byl ještě stále naživu, na těle se začínaly projevovat známky posmrtné ztuhlosti.

„Timone,“ vyjekla matka, „musíš za láskou nebo tatínek zemře, aniž by ho někdo vyprovodil na poslední cestě. Pospěš si!“ Timon se vytočil ze dveří a vyběhl do noci. Hvězdy na obloze jasně zářily a venku se rozpínal ponurý chlad, jaký přichází vždy před úsvitem, v hodině neštěstí a nejistoty. Nemilosrdný vítr ochlazoval mlžný opar a okolní temnotu mírně narušovala záře hvězd; měsíc nebyl vidět. Hory se tyčily temně a pevně nad obzorem a jen slabý nachový proužek dával tušit, kde končí jejich hroty a kde začíná obloha. Z místa, odkud se nachová šmouha vrhala do mlžně se lesknoucí řeky, zasvitl do tmy maličký světelný bod. Chlapec se dal do pohybu. Utíkal, přeskakoval kameny a snažil se přemoci tíseň tím, že se upínal ke světelnému bodu.

Oblé kameny, možná pozůstatky mořského dna, které se tu kdysi rozprostíralo, mu zákeřně ujížděly pod nohama a ty ostřejší ho bodaly do bosých chodidel. Velké balvany

se znepokojivě tyčily do tmy a odíraly mu ruce, když se na ně škrábal.

Světlo v dálce ho vábilo. Kdesi ve tmě za jeho zády ležel umírající otec, stále bez průvodce, který by vedl kroky jeho tápající duše. Zrychlil. Dech mu na řídkém horském vzduchu brzy přešel v chraplavé sípání a chlapce zasáhla pronikavá bolest, jaká obyčejně přichází při rychlém běhu.

Dávil se a vzlykal, a jak se snažil nabrat do plic vzduch, nutilo ho to zpomalit do poklusu a nakonec do kroku. Světlo jej přitahovalo jako maják v oceánu beznaděje. Přemýšlel, co s ním a matkou teď bude. Byli chudí, neskutečně chudí, a když teď přijdou o tatínka,

který je živil, bude ještě hůř. Jak budou žít? Co budou jíst? Kdo se o ně postará, kdo je ochrání? Srdce mu bilo jako na poplach, až se bál, že mu vyskočí z hrudi. Pot na chladném horském vzduchu rychle chladl. Otrhané a vybledlé šaty už mu neskýtaly téměř žádnou ochranu.

Světlo vábilo dál, bylo to jeho útočiště v moři strachu. Sláblo a zase sílilo, jako by chlapci chtělo připomenout, že plamínek otcova života také jen slabě plápolá, ale za hranicemi tohoto nelítostného světa se zase může rozhořet jasným plamenem. Znovu se rozběhl, lokty horečnatě tiskl k tělu a namáhal každyčický sval, jen aby ušetřil prchavé vteřiny.

Světlo začalo narůstat, vypadalo jako hvězda, která ho vítá v cíli. Po straně proudila řeka. Klokotající voda zápasila s kameny spadányými z horských výšin a v mdlém světle hvězd se stříbřitě leskla. Timon před sebou konečně rozeznal obrysy malého kláštera stojícího na úbočí hory. Přestal být soustředěný na cestu, nohy mu podjely a těžce dopadl na zem. Ruce, kolena i obličej měl sedřené. Rozplakal se bolestí i nad svým nešťastným osudem, ale

brzy se přemohl, namáhavě vstal a belhal se dál.

Najednou se před ním vynořila postava. „Kdo se to potuluje kolem našich zdí?“ zeptal se hluboký hlas. „Co tě k nám přivádí v tuto ranní hodinu?“ Timon přes uslzená víčka uviděl starého shrbeného mnicha. „Oho! Jsi poraněný! Pojď dovnitř, ať se na tebe mohu lépe podívat.“ Stařec se pomalu otočil a zavedl chlapce do útrob lámaistického klášteřa.

Hocha uvyklého na venkovní tmu oslnilo prudké svědo máslové lampy. Vzduch byl ztěžklý vůní kadidla. Timon chvíli oddychoval a pak ze sebe vysypal vzkaz: „Můj otec umírá! Matka mě poslala, abych rychle přivedl pomoc, někoho, kdo by ho doprovázel na jeho poslední cestě. On umírá!“ Ubohý chlapec klesl na zem a tvář zalitou slzami si schoval do dlaní. Starý mnich odešel a za chvíli byl z vedlejší místnosti slyšet tlumený šepot. Timon se znovu rozplakal. Sebelítost se v něm mísila se strachem. Probral ho svěží hlas: „Vstaň, můj synu! Ach, ty jsi přece mladý Timon! Já tě znám, chlapče“ Timon se s úctou poklonil a kusem šatů si z očí narychlo otíral slzy a prach cesty.

„Řekni, chlapče, co tě tíží“ řekl muž, v němž Timon ihned rozpoznal lámu. Mladík zopakoval svůj příběh, a když skončil, lama řekl: „Pojď, zajedeme k vám spolu, půjčím ti poníka. Nejdříve ale vypij čaj a posilni se campou/Musíš mít hlad a dnešní den bude náročný“ Starý mnich přinesl ták s jídlem a lama se odešel připravit na cestu.

Venku zaržáli koně. Lama opět vstoupil do místnosti a pronesl: „Vidím, že jsi hotov, pojďme tedy.“ Otočil se ke dveřím a Timon jej následoval.

Přes daleké vrcholky hor obklopující lhaské údolí se přelily první zlatavé proužky světla, aby zvěstovaly

zrození nového dne. Jeden paprsek prořal vysoké štíty a dotkl se domu Timonových rodičů. „Dokonce i den jednou zemře, chlapče” pronesl lama, „ale za několik hodin se zrodí znovu jako nový den. Stejně je to se všemi tvory na Zemi.” * *Campa* (též lze najít v podobě *tsampá*) je důležitou surovinou mnoha tradičních tibetských jídel a také názvem samotného pokrmu. Základem je těsto vyrobené z mouky z praženého ječmene smíchané s jačím máslem, ze kterého se nejčastěji dělají malé kuličky (*campy*), nudle nebo sladká kaše - pozn. Pře - U brány neklidně postávali tři poníci. Lámův pomocník, zhruba v Timonově věku, chlapci zašeptal: „Vezmi si tohoto poníka. Když nebude chtít zastavit, zakryj mu oči.

A pokud ani tehdy neuposlechne, seskoč!“

Láma rychle nasedl. Mladý posluhovač Timonovi pomohl do sedla, sám se vyšvihl na poníka a odklusal za druhy, kteří zmizeli ve tmě.

Slunce se vynořilo zpoza východních svahů a zlatavé paprsky ozářily vrcholky okolních hor. Ve zmrzlé vodě se na chladném vzduchu odráželo nesčetné množství barev a barevných odstínů. Krajinu rozdělily obrovské stíny a noc začal vytlačovat postupující den. Tři osamělí cestovatelé se v nekonečné, vyprahlé pláni s roztroušenými skalisky podobali zrnkům písku. Jak slunko šplhalo výš, čím dál snadněji uhýbali padajícímu kamení a zákeřným roklinám.

Brzy spatřili polorozpadlý domek a před ním postavu, která si stínila oči a utrápeně vyhlížela spásnou návštěvu. Poutníci jeli dál a opatrně si klestili cestu uprostřed skalnatých sutí. „Nevím, jak jsi to mohl zvládnout,“ řekl láma Timonovi, „musela to být strastiplná cesta.“ Ubohý Timon byl příliš unaven na to, aby odpověděl, jen se pohupoval v sedle a podřimoval. Skupinka jela mlčky dál.

Ve dveřích stála ustrašená žena, nervózně si mnula

ruce a uctivě se návštěvě klaněla. Láma se vyhoupl ze sedla a popošel k nešťastnici. Mladý pomocník vzápětí seskočil také a šel pomoci Timonovi, ale příliš pozdě - chlapec se převrátil na zem, jakmile zvíře zastavilo.

„Svatý lámo,“ řekl žena roztřeseným hlasem, „manžel už skoro nedýchá! Snažila jsem se ho udržet při vědomí, ale bála jsem se, že přijdete příliš pozdě. Co mám dělat?“

„Zaved' mne k němu,“ nařídil láma a následoval ženu dovnitř. Dům byl ponurý, naolejované kusy plátna zakrývaly díry ve stěnách, nebylo tu sklo ani kvalitní látky ze vzdálené Indie, na jaké byl láma zvyklý. Kolem bylo cítit zvláštní aroma zaschlého oleje smíchaného s mourem z máslové lampy. Podlahu tvořila Udusaná hlína a zdi sestávaly z těžkých balvanů natěsnaných na sebe; trhliny mezi nimi vyplňoval jací trus. Malý ohýnek—také živý trusem - doutnal uprostřed místnosti a část kouře nesoucího se nahoru unikala dírou ve střeše, která sloužila jako komín. Podél dlouhé zdi naproti vchodu leželo něco, co se na první pohled jevilo jako hromada hadrů, ale iluzi rušily zvuky, které odtud vycházely: chraptění muže bojujícího s dechem, muže na konci sil. Láma udělal několik kroků a v šem místnosti uviděl na podlaze ležet postaršího vychrtlého muže poznamenaného těžkým životem; muže, jenž žil podle své víry a víry svých předků, aniž by při tom kdy pomyslel na sebe. Teď tu odpočíval, obličej měl namodralý z nedostatku kyslíku a těžce oddychoval. Život z něj pomalu vyprchával, muž se snažil udržet alespoň při slabém vědomí, přesvědčen, že podle tradice bude jeho cesta na onen svět snazší, bude-li jej provázet vyškolený láma. Vzhlédl, a když si uvědomil, koho vidí, zdálo se, že mu po ztrhaných rysech přelétl závan radosti.

Láma poklekl vedle umírajícího, přiložil mu ruce na spánky a šeptal konejšivá slova. Mladý pomocník si zatím spěšně chystal náčiní. Z mošny vytáhl troud, křemen a želízko, zkušeně zažehl jiskru a zapálil troud. Tím, že nevyužil místní zdroj ohně, nechtěl být nezdvořilý, chtěl jen postupovat tradičním, rituálním způsobem. Měl velké ambice stát se v budoucnu lámou jako jeho starší druh.

Láma se usadil vedle umírajícího muže v pozici lotosového květu a kývl na pomocníka, který začal zapalovat první tyčinku. Plamenem se dotkl jejího konce, a když se rozžhnula do ruda, sfoukl ji a nechal doutnat. Láma přesunul ruce na mužově hlavě a řekl: „Ó, Duše, která opouští svou tělesnou schránku, zapalujeme první tyčinku, abychom tě přivábili. Jsmetu, abychom tě doprovodili na tvé cestě. Nechť je snadná a nechť se ti podaří odolat nástrahám, které před tebe bude klást tvá bujná fantazie.“

Na mužově tváři se rozhostil zvláštní klid a obličej se mu orosil smrtelným potem. Láma vzal jeho hlavu do dlaní a lehce kývl na pomocníka. Mladík se nachýlil dopředu a zapálil a sfoukl druhou tyčinku.

„Ó, Duše, která odcházíš do lepšího bytí, do skutečného života po tomto životě, tvůj čas nadešel. Připrav se a poslouchej mne, mám ti toho hodně co říct.“ Láma se mírně nahnul a propletené prsty položil na mužovo čelo. Umírající chroptěl a dech měl trhaný. Hrud' se mu rychle vzdouvala a klesala. Najednou ze sebe vydal prudký vzdech - znělo to podobně jako zakašlání. Tělo se mu vypjalo; země se dotýkal jen zátylkem a patami a trupem tvořil nehybný oblouk z masa a kostí.

Pak sebou trhl a z výšky asi pěti centimetrů nad lůžkem klesl k zemi jako prázdný pytel. Z plic mu unikl poslední zoufalý vzdech, tělo sebou šklublo a chvíli bylo ticho; bylo slyšet jen bubláni tělních tekutin, kručení

vnitřních orgánů a skřípot kloubů. Láma znovu kývl na chlapce a ten se ihned dotkl plamenem třetí tyčinky. „Duše, nyní jsi opustila trpící tělo, měj se na pozoru před svým vědomím sváděným matoucí fantazií. Bude tě mást a ztěžovat ti cestu. Nyní ti po drobně popíšu kroky, které musíš podniknout. Dávej pozor!“

Venku za stěnami malé místnosti se zvedal ranní vánek a slabé teplo slunečních paprsků začalo narušovat chlad dlouhé noci. Ze zmrzlé země se zvedaly proudy teplého vzduchu a rozdmýchávaly do okolí částečky prachu. Vítr venku svištěl a pohazoval látkou v otvorech mezi kameny tak, až se vyděšené ženě zdálo, že to lomozí sám d'ábel.

Myslela na nesmírnost života. Jednu chvíli byla vdaná za muže, který se o ni po léta staral, který pro ni znamenal bezpečí, a v dalším okamžiku byl její muž mrtvý a ležel před ní v zšeřelé místnosti.

Přemýšlela, co s ní teď bude. Neměla nikoho, jen syna, který byl ještě příliš mladý na to, aby pracoval a vydělával nějaké peníze, a navíc trpěla bolestmi, které občas mučívají ženy - samorodičky. Takto se trápila celou řádku let, od doby, co byl její syn na světě.

Láma zatlačil mrtvému oči a na zavřená víčka položil malé oblázky. Pod bradou mu ovinul stužku a uvázal ji na hlavě tak, aby se mužovi neotevírala čelist. Potom dal pokyn k zapálení další tyčinky. Nyní už byly ve stojanu čtyři a dým z nich stoupal vzhůru, jako by jej někdo načrtl do vzduchu modrošedou křídou.

Láma opět promluvil: „Ó, Duše, jež jsi opustila tělo ležící před námi, zapalujeme čtvrtou tyčinku, abychom tě přivábili a udrželi tě, když k tobě budu mluvit. Než se vydáš na cestu, dbej mých slov, která budou vést tvé další kroky.“

Láma smutně pohlédl na mrtvého a vzpomínal, čím

vším v životě prošel. Láma byl nadán telepatii, slyšel duchy a viděl lidskou auru, ono zvláštní energetické pole okolo živých organismů. Celý svůj život zasvětil lidem, kteří opouštěli tuto Zem, a přípravě jejich duší na další cestu.

Barevné pole nad mrtvým tělem téměř zmizelo. Místo barev duhy zbyl jen modrošedý odstín. Najednou se útvar vnesl nahoru asi půl metru nad zesnulého a dal se do horečného pohybu. Vypadalo to jako spousta světlušek mihotajících se dokola ve snaze najít své předem určené místo. Malé částičky světla vířily a honily se a před lámovýmá očima - nebo spíše před jeho třetím okem - se objevila těkavá kopie mrtvého, ovšem v podobě zdravého mladého muže. Vznášel se nahý asi půl metru nad zesnulým, mírně stoupal a klesal, jako by hledal vhodnou pozici. Postupně se detaily postavy začaly projasňovat, průsvitné tělo se vyplnilo a zhmotnělo. Bytost se vzdouvala a trhala sebou, nakonec zvedla hlavu a nohy spustila dolů. Velmi slabé propojení mezi mrtvým a ožívou duší se přerušilo, duše nyní byla úplná a nezávislá na své někdejší schránce. Malou místnost obstoupila smrt; kolem těla se začalo rozpínat podivné, nepříjemné aroma, které štípalo do očí. Mladý pomocník opatrně vstal a šel otevřít dveře. Obřadně se uklonil čerstvé vdově a Timonovi, ohleduplně je vyvedl ven z místnosti a zavřel za sebou.

U dveří se na chvíli zastavil a pro sebe si zašeptal: „To je ale puch!“ Mírně nadzvedl látku zakrývající okno a uvolnil cestu čerstvému vzduchu. Závan větru do místnosti navál písek a mladík začal kýchat. „Zavři!“ přikázal láma tlumeným, ale rozhodným hlasem. Přivřenýma očima sledoval, jak pomocník poslepu nahmatává třepotající se tkaninu a znovu ji upevňuje.

„Alespoň jsem se trochu nadýchal čerstvého vzduchu!“ pomyslel si mladík, když zaujal původní pozici u stojanu s tyčinkami.

Tělo leželo nehybně na podlaze. Klokotání tělních tekutin zvolna ustávalo. Vnitřní orgány sténaly, jak se jeden za druhým vzdávaly života. Člověk neumírá v jednom okamžiku, ale postupně - nejprve smrt zasáhne vyšší centra mozku, pak další orgány a nakonec vypne samotné řízení mozku; přestane produkovat a vyměňovat výměšky a látky nutné pro fungování komplexního mechanismu zvaného lidské tělo.

Životní síla vyprcháující z těla se shlukuje mimo něj. Přetvoří se v amorfní hmotu vznášející se nad mrtvým tělem, k němuž ji váže magnetická přitažlivost. V téže době poslední živé částičky opouštějí svého někdejšího hostitele. Orgány postupně odumírají a těkavá hmota nad tělem postupně začíná nabývat podobu zesnulého. Když je podoba úplná, magnetická přitažlivost se přeruší a osvobozená Duše se odebere na svou další cestu.

Duše byla nyní úplná a k mrtvému tělu už ji poutaly jen tenounké nitky. Zrození do pozemského života pro ni představovalo traumatický zážitek - znamenalo to zemřít a narodit se v jiné formě existence; pozemskou smrtí se dostala do jednoho z mnoha duchovních světů. Nyní se zmateně vznášela, kolísala nahoru a dolů a celá vystrašená čekala na lámovy instrukce.

Láma ji pozoroval třetím okem a telepaticky odhadoval její schopnosti. Nakonec řekl: „Duše, jež jsi právě opustila tělo, sleduj mé myšlenky a drž se mých rad, aby tvá cesta byla snadná; před tebou jí prošly už miliony tobě podobných a další miliony budou následovat.“

Vznášející se přízrak, který byl ještě před několika okamžiky živým mužem, se mírně zavrtěl a zezelenal. Po

celé své délce chvíli slabě zavibroval a pak se uklidnil. Pomalu se probouzel z komatu, které následovalo po pozemské smrti, a chystal se na nové zrození na duchovní úrovni.

Láma se tiše díval, studoval a posuzoval. Nakonec opět promluvil telepatickým hlasem: „Duše, osvobozená z pout lidského těla, vyslyš mě. Zapaluji pátou tyčinku, abych tě přivábil a vedl na tvé cestě.“

Pomocník mezitím řešil problém, jak se odsud dostat. Počasí bylo ideální na pouštění draků a všichni ostatní byli venku - tak proč nemůže být s nimi? Proč zrovna on tu musí dřepět?

Nyní však kvapně vyskočil, zapálil pátou tyčinku a sfoukl ji s takovou energií, že začala opět plápolat. Dým se linul nahoru a svými těkavými prsty obepínal postavu vlnící se nad mrtvým tělem. Pomocník se znovu ponořil do svých úvah: když lanko připevním o něco víc dozadu, nápor vzduchu půjde z většího úhlu a tím docílím rychlejšího stoupání...

Další úvahy přerušila lámova slova: „Ó, osvobozená Duše,“ pronesl, „tvůj duch musí být ostražitý. Příliš dlouho jsi trpěla neznalostí, já tě nyní zasvětim. Zapaluji šestou tyčinku, abys získala vědomosti potřebné pro svou cestu.“ Chlapec zašátral vě tmě po tyčince a přitom si pro sebe zabručel něco, co ho určitě nenaučili v klášteře. Hbitými prsty sáhl po doutnajícím troudu, zapálil tyčinku a upevnil ji do stojanu.

Láma na něj nesouhlasně pohlédl a pokračoval ve svých instrukcích. „Celý tvůj život ovlivňovaly pověry a mylné obavy. Řada našich přesvědčení nemá reálný základ. Ďábly, kterých se obáváš, sis vymyslela sama. Zapaluji sedmou tyčinku, aby ses poučila a připravila na cestu vpřed.“ Pomocník byl hotov, tyčinka doutnala a

láma pokračoval ve výkladu: „Nejsme nic než loutky někoho nad námi, seslané na Zem, aby On prostřednictvím nás mohl zakusit pozemské bytí. Jen matně si uvědomujeme své nesmrtelné právo, své věčné propojení, místo toho se utápíme v představách a fantaziích, pořád se něčeho bojíme a hledáme pro své strachy odůvodnění.“ Zmlkl a pohlédl na tichou mlhovitou postavu před ním. Sledoval, jak postupně nabývá vědomí, jak panikaří a bojuje s návalem nesmírného šoku, jak se jí známá místa a věci začínají bortit před očima. Začínala chápat.

Láma opět promluvil: „Komunikuj se svými myšlenkami. Až se vzpamatuješ ze šoku, který jsi teď prožila, budu moci tyto myšlenky přijímat. Mysli na to, že je v tvých silách ke mně promlouvat.“ Duše zakolísala a zavlnila se po celé své délce. A pak, jako když čerstvě vylíhlé ptáče poprvé slabě zapípne, se ozval její tichý nárek: „Jsem ztracena v pustině,“ řekla. „Děsím se všech ďáblů, kteří mě obklopují. Bojím se, že mě odvedou do podzemí a na věky mne spálí nebo zmrazí.“

Láma se soucitně pokýval hlavou a řekl: „Duše, poslouvej mne: bojíš se zbytečně. Soustřed' se na mne, povedu tě a zanedlouho najdeš útěchu.“

„Slyším tě, svátý lámo,“ odpověděla Duše. „A budu se řídit tvými slovy.“

Láma kývl na mladého pomocníka, který zapálil další tyčinku. „Ó, vystrašená Duše,“ zanotoval Láma. „Zapalujeme osmou tyčinku, abychom tě mohli vyprovodit.“ Pomocník k vonnému dřívku spěšně přiblížil doutnající troud a spokojen s výsledkem ho zastrčil do stojanu, kde stále zůstávalo dost volného místa.

Láma pokračoval: „Pozemský člověk je iracionální postava, která věří v to, co není důležité. Je

naprogramován tak, aby se nechal balamutit pověrami a mylným přesvědčením. Ty, Duše, tvrdíš, že jsi posedlá ďáblý. Jenže ďáblové neexistují, jsou to jen myšlenkové konstrukce, a pokud na to přistoupíš, zmizí jako oblak dýmu. Obklopují tě prázdné formy, které jen zrcadlí tvé strachy - jako když se nahneš nad vodní hladinu a spatříš svou tvář. Jsou to výtvary prchavého okamžiku, podobné myšlenkám opilého. Neboj se, nikdo ti neublíží."

Duše se otrásla hrůzou a namítla: „Ale já vidím ďáblý. Vidím kolem sebe monstra, která ke mně natahují své ohavné hnáty a chtějí mě polapit. Vidím to, čím jsem se v životě provinila a za co nyní musím pykat."

Láma pozvedl ruce a řekl: „Dávej pozor a dobře mne poslouvej. Vybav si toho, koho se nejvíc obáváš. Pevně mu pohlédni do očí a silou myšlenky ho donuť, aby odešel. Představ si, jak odplouvá, jako by ho odvál vítr. Pak skutečně zmizí, protože existuje pouze ve tvých představách."

Po chvíli se Duše zatřepetala a rozzářila celou škálou barev. „Odešli — oni zmizeli!" zvolala vítězně. Rozpínala se a stahovala jako hrud' člověka oddychujícího po velkém vypětí.

„Není třeba se ničeho obávat kromě strachu samotného," řekl láma. „Jestliže se přestaneš bát, nic tě nemůže ohrozit. Nyní ti řeknu, co tě čeká dál, a pak už musíš nastoupit na cestu za Světlem." Duše zářila novými, jasnými barvami a sálala z ní důvěra a odhodlání čelit strachu. Trpělivě čekala, co dalšího se od lámy dozví.

„Nyní je čas," promluvil opět láma, „aby ses vydala na cestu. Až tě vypustím, ucítíš silnou touhu po pohybu - nebraň se jí. Proudý života tě budou unášet mlhami, z temnot se ti budou zjevovat děsivé obličejy, ale neboj se jich, na tvůj povel zmizí. Snaž se udržet své myšlenky

čisté a mysl klidnou. Brzy se dostaneš na příjemné místo, kde pocítíš radost ze života. Uvítají tě přátelští pomocníci; ani jich se neobávej a bav se s nimi - tam již nemůžeš potkat nikoho, kdo by ti chtěl ublížit.

Duše se mírně otřásla, když zvažila všechno, co právě slyšela. Láma pokračoval: „Přátelé tě vyprovodí do *Síně vzpomínek*. Tady je ukryto všechno vědění, tady jsou zaznamenány všechny lidské činy, dobré i špatné. Zde uvidíš, jaký tvůj život byl a jaký měl být. Nikdo jiný než ty nemůže hodnotit tvé snažení a úspěchy. Není jiného soudce, neexistuje peklo, které by na tebe tvé provinilé svědomí mohlo uvalit. Neexistuje věčné zatracení ani věčná muka. Pokud jsi v životě selhala, pak pouze ty můžeš rozhodnout, zda se na Zem vrátíš a pokusíš se to napravit.”

Láma zmlkl a otočil se k pomocníkovi, který zapálil poslední tyčinku. „Ó, Duše, nyní jsi poučená,” řekl láma. „Vydej se na svou cestu. Jdi v míru s vědomím, že se nemusíš ničeho bát. Běž!” Duše se pomalu vznesla, na okamžik se ještě zastavila, aby se naposledy rozhlédla po místnosti, pak vystoupala ke stropu a ztratila se jim z očí. Láma s pomocníkem vstali, sbalili si své náčiní a vyšli z místnosti.

O několik hodin později, když slunce dosahovalo zenitu, z domku vyšla otrhaná postava s velkým rancem na zádech. Byl to chlapec s otcovými ostatky; nesl je na místo, kde se rozpadnou a rozdělí si je supi. Až nadejde čas, vrátí se k Matce Zemi.

TŘETÍ KAPITOLA

Hahahahaha!” Místnost se otrásala bu- rácivým smíchem. Hubený mladík sedící zády k směřjícímu se muži sebou trhl, jako by do něj hrom uhodil.

„Hej, Jussi,“ zachrochtal hlas, „četl jsi to?“

„Co jsem měl podle tebe číst?“ zeptal se Justin podrážděně.

Dennis Dollywogga se zeširoka usmál a zamával nad hlavou knihou. „Milý příteli,“ zvolal, „tady ten člověk má za to, že všichni homosexuálové jsou vlastně nemocní! Myslí si, že máme nějaký problém se žlázami a že jsme nějaký mix muže a ženy. Hahaha!“

Justin přistoupil ke svému druhovi a vzal si od něj knihu. Rozevřela se na straně devadesát devět, kde byla narušená vazba. Dennis příteli nahlédl přes rameno a prstem ukázal na jednu pasáž. „Tady!“ řekl. „Tady to začíná, přečti si to. Jussi, ten spisovatel musí být úplný blázen.“ Pohodlně se opřel o nízkou pohovku s jednou rukou za zády.

Justin si vyleštil brýle, nasadil šije na nos a začal číst: „Při přechodu z astrálního světa na svět pozemský někdy dochází k poruchám. Proces zrození je velmi traumatický zážitek, nanejvýš brutální záležitost, při které se choulostivý organismus snadno naruší. Uvedu příklad: Když matka během těhotenství příliš nedbá na to, co jí a dělá, dítě v jejím břiše nedostane, co potřebuje, a trpí nedostatkem látek potřebných pro rozvoj určitých žláz. Řekněme, že původně mělo přijít na svět jako holčička, ale vlivem tohoto nedostatku se narodí jako chlapec se sklony k dívčímu chování.

Rodiče pak zjistí, že mají doma zženštilého ubožáka, což přičítají na vrub své přílišné shovívavosti. Začnou do něj vtoukat mužnost shora zdola, ale ať se budou snažit jakkoliv, nebude to fungovat; jestliže ve vnitřním uspořádání došlo k chybě, je jedno, jakou schránkou je človíček obalen - chlapec zůstane dívkou uvězněnou v chlapeckém těle.

V období puberty se chlapec nevyvine dostatečně, nebo naopak bude vykazovat veškeré známky mužství a klidně může být i členem pokleslé klukovské party - stejně mu to nebude nic platné.

Když se z něj začne stávat muž, zjistí, že nemůže dělat věci, které jsou pro jiné přirozené, a místo toho se bude otáčet za chlapci, potažmo muži. Je to pochopitelné, protože všechny jeho touhy jsou touhy ženské. Má ženskou duši a jen nešťastnou shodou okolností dostal do vínku mužské vybavení; sice není moc praktické, ale už se s tím nedá nic dělat. Takoví muži pak bývají označováni jako ,teplí⁴ a mají homosexuální sklony. Čím ženštestjší je jejich duše, tím silnější tyto sklony jsou.

Naopak když má žena mužskou duši, budou ji zajímat ženy; její duše předává *Nadjá*, které je jí blíže než fyzické tělo, matoucí vzkazy a *Nadjá* pak dále vysílá povely, již ženu nutí cítit se jako muž. Nešťastná duše je zkrátka mužská, takže všechn její zájem je soustředěn mimo muže. Když se ženy milují, říkáme tomu lesbická láska podle jednoho ostrova v Řecku, kde to byla běžná věc.

Je zbytečné homosexuály odsuzovat, nejsou u to žádní zlotřilci; spíše bychom je měli hodnotit jako ne mocné lidi, kteří mají určitý problém; pokud by vědci měli jejich mozky ihned po narození k dispozici, určitě by s ním

mohli něco udělat.

Na základě vlastních zkušeností jsem nyní ještě pevněji přesvědčen o tom, že západní lékaři jsou banda mizerů, která se jen žene za penězi. Moje zkušenosti jsou opravdu politováníhodné, nicméně vedlejší, protože se zde nebavíme o mně, ale o homosexuálech.

Jestliže lesba nebo homosexuál najdou chápavého lékaře a nechají si změnit poměr žlázových výměšků, zaručeně jim to podstatně zlepší kondici a jejich život bude snesitelnější. Současní doktoři však, jak se zdá, dělají všechno jen pro peníze a musíte opravdu dlouho hledat, než narazíte na někoho skutečně kvalitního. Každopádně zatracovat homosexuály je zbytečné - není to jejich vina. Jsou to velmi nešťastní a zmatení lidé, nechápou, co se jim přihodilo, a nevědí si rady s nejsilnějším lidským pudem - pudem reprodukčním.

Lidé, kteří si říkají psychologové, zde příliš nepomohou, protože jim samotným trvalo roky, než si osvojili to, co průměrný člověk zvládne během krátké doby. Pokud se postiženým osobám jasně vysvětlí, že jsou uvnitř nevyvážené, obvykle jsou schopny se přizpůsobit. Také zákony se postupně obměňují v jejich prospěch, takže tito lidé kvůli své nemoci nemusejí končit jako oběti šikany, nebo dokonce ve vězení.

Jsou různé cesty pomoci. Tou základní je pochopení; nějaká starší, rozumná osoba, která soucítí s obětí, by jí měla přesně vysvětlit, o co jde. Druhá cesta je stejná jako první jen s tím rozdílem, že by trpící měl brát léky na potlačení sexuální touhy. Třetí možností je opět důkladné vysvětlení stavu věcí a podávání testosteronových injekcí (kvalifikovaným lékařem samozřejmě), které mohou pomoci upravit sexuální nastavení dotyčného. Především je však důležité, aby homosexuál nikdy nebyl odsuzován;

není to jeho chyba, je trestán za něco, co neudělal - chyba je na straně přírody. Možná jeho matka jedla nesprávné jídlo, možná byli matka a dítě po chemické stránce nekompatibilní. Nicméně ať se na to díváme z jakéhokoliv úhlu, homosexuálům lze pomoci jen opravdovým pochopením a případně soudným podáváním léků."

„Co je to za knihu? zeptal se Justin, když dočetl. Na obálce stálo Lobsang Rampa - *Živit plamen*. „Sám by měl jít na hranici, když nás tady tak osočuje," dodal nevrle.

„Co si o tom myslíš, Justine?" zeptal se váhavě Dennis. „Myslíš, že na tom něco je, nebo si na nás ten chlap jen vylívá zlost?" Justin si přešel prstem pod nosem - tam, kde mu nikdy nenarosily vousy - a řekl poněkud vyšším hlasem: „Nebýval ten pisálek kdysi mnich nebo něco takového? Nejspíš ani neví, jaký je rozdíl mezi mužem a ženou," uvažoval a listoval knihou. „ Jinak spousta věcí, co tu píše, dává smysl."

„Jak se někdo může tak mýlit? Jak nám může tolik křivdit?" namítl Dennis. Pak ho napadla spásná myšlenka, rozesmál se a zazářil jako sluníčko: „Jussi, myslím, že bychom mu měli napsat. Počkej chvílku, podívám se, jestli tu někde nemá uvedenou adresu... Není tu, ale myslím, že mu to může předat jeho vydavatel. Dejme se do toho!"

Za nějaký čas Rampa obdržel dopis od jednoho džentlmena, který trval na tom, že spisovatel nemá ani nejmenší tušení o tom, co je to homosexuál. Spisovatel se nejprve hluboce zamyslel nad psaním zpochybňujícím jeho rozum a pak pisateli odpověděl: „Musím se Vám přiznat, že alespoň něco málo vím o všech možných sexuálních aktivitách a na svých názorech trvám. Popisujete mi své vnímání homosexuality; pokud můj

vydavatel bude mít silné nervy a dobré srdce, otisknu Váš dopis nebo jeho část v mé třinácté knize.“

Dvě hlavy se sklonily nad stolem, čtyři oči pročitaly dopis, který zrovna přišel.

„Oho!“ vydechl ohromený Dennis. „Ten člověk nám nahrál zpátky. Co s tím uděláme?“ Justin se zhluboka nadechl: „Uděláme?“ zeptal se a hlas se mu třásl. „Proč mu neodpovíš sám, vždyť jsi to všechno začal!“ Na nějaký čas se mezi partnery rozhostilo ticho. Pak oba vyšli ven — dnes je místo práce čekala oslava šéfových narozenin.

Hodinové ručičky se pomalu plazily po ciferníku; nadešel čas odejít a vrátit se domů. Dennis byl doma jako první, Justin přišel krátce po něm.

„Jussi,“ zamumlal Dennis, když dožvýkal poslední kus večere, „z nás dvou ti to myslí lépe. Co kdybys něco napsal ty? Přemýšlel jsem o tom celý den a na nic jsem nepřišel.“ Justin se tedy usadil za psací stroj a vytůkal na něm odpověď. Dennis si ji pozorně přečetl a pak se rozesmál. „Výborné! To je něco!“

Popsané listy pečlivě složili do obálky a Dennis ji zanesl do schránky.

Poštovní služby kanadské pošty nikdy nezdolaly rekord za rychlost - vždycky jim do toho přišly nějaké stávky, zasedání, prodlení nebo pracovní normy - ale dříve než papír začala nahlodávat plíseň, z Rampový schránky vyčnívalo tučné psaní spolu s dalšími jedenašedesáti dopisy, které mu v ten den přišly. Po nějaké době se dostal k dotyčné obálce, rozřízl ji, vytáhl popsané listy a začal číst. zamumlal, když

dočetl. „Celé to vytisknu, dopis i článek, lidé to pak budou mít před očima jako na dlani.“

O něco později se k dopisu vrátil a ještě jednou si

všechno důkladně přečetl. Pak se otočil na svou siamskou kočku Cleopatru a poznamenal: „Clee, podle mě tohle dokonale potvrzuje, co jsem předtím napsal. Co na to nkáš?“ Cleopatra na to neřekla nic, právě měla na starosti úplně jiné věci, které měly co do činění spíše s jídlem než s Rampovou korespondencí. Spisovatel tedy začal připravovat listy spolu se článkem pro vydavatele.

Justinově dopise stálo:

„Vážený pane Rampo, porušil jsem jedno ze svých pravidel, abych Vám napsal a dokončil rozdělanou práci - tím myslím první dopis. Není to přesně to, co jsem Vám chtěl říct, a z určitých důvodů je důležité, abych Vám teď znovu napsal. Pokud se Vám moje angličtina nebude zdát, klidně dopis vyhoďte - nezlobil bych se na Vás.

Možná, že nevyjádřím úplně nejlépe, co mám na srdci - kdybych věděl, že na to budu mít čas, celý dopis bych přepracovával tak dlouho, dokud bych s ním nebyl spokojený. Ale možná je i dobře, když jej ponechám v původním stavu.

Jednou z věcí, které bych Vám rád řekl, je, že většina homosexuálů nejsou ti, které vídáte na ulici a o kterých píše psychiatři a doktoři, ti jsou totiž emocionálně narušení.

Jádru jsem dobrodruh a za svůj život už jsem vystřídal řadu měst, pracoval jsem na farmách, nějaký čas jsem dělal v rádiu i leckde jinde. Zním homosexuály z různých odvětví, kteří jsou tak normální, že víc už to ani nejde. Umí být velmi mužní, myslí a jednají jako muži, a dokonce nemají žádné rysy typické pro ženy nebo vlastnosti, jaké se homosexuálům obvykle připisují.

Homosexuálové by mohli zastávat velmi důležitou roli v tomto světě, pokud by překonali svůj handicap a přestali se litovat. Nevěřím v žádné osvobození gayů

nebo podobné záležitosti. Chci zdůraznit, že sám pocházím z dobré rodiny, nebyly u nás žádné problémy, které by mne podle Vás mohly emocionálně narušit, a z toho, že jsem gay, mě nikdo nepodezírá, dokud to neřeknu sám. Nestydím se za to, jen si prostě nemyslím, že je to jejich starost, stejně jako nikomu není nic do toho, jestli volím demokraty nebo republikány, jestli jsem křesťan nebo hotentot. Víím, že jsem mnohem šťastnější než ostatní; kdykoliv mě někdo potká, hned má tendenci se mi svěřovat, díky čemuž jsem se naučil spoustu věcí o lidech a jejich pocitech.

Jen pro pořádek - klidně můžete kterýkoliv z těchto odstavců použít, dělejte si s nimi, co se Vám zachce - můžete je upravovat, měnit nebo krátit, jak je Vám libo, anebo je můžete také vyhodit; mně to vadit nebude. Pokud mě chcete nějak oslovovat, říkejte mi Justin, a kdybyste nějakou velkou náhodou (moc bych na to ale nesázel) chtěl použít jakoukoliv část tohoto dopisu a chtěl na mne odkázat, klidně to udělejte, rád každému odpovím. Jen bych Vás chtěl o něco poprosit - nemám soukromou schránku, takže bych raději měl možnost napsat j ako první.

Mám pocit, že se se mnou lidé chtějí setkávat ne kvůli mé „poruše“, ale kvůli mému předurčení; jako bych byl určen k tomu, abych jim pomáhal... v současné době hodně pomáhám lidem, kteří, abych tak řekl, nejsou jako já.

Asi se shodneme, že vlastnosti jednotlivců se navzájem liší podobně jako hvězdy na nebi nebo znka písku na pláži. Všeobecně se má za to, že právě proto je svět takový, jaký je, proto se rodí velcí a malí mužové, proto vznikají a zanikají národy, proto se někteří lidé přitahují a jiní naopak odpuzují. Aby bylo jasno –

dohodněme se na tom, že pojem „vlastnosti“ zahrnuje všechny individuální rysy člověka, jeho nadání, nedostatky, výkyvy nálad a tak dále, ale hlavně je to souhrn všech znaků, kterými se jedno individuum odlišuje od ostatních.

Některé z těchto rysů jsou vrozené - buďto jsme si je rozvinuli v předchozích životech nebo jsme si je zvolili, aby nám dopomohly k tomu, abychom se v tomto životě stali kompletnější osobností. Zbylé jsme si utvořili v průběhu naší pozemské existence.

Společnosti v různých dobách a na různých místech planety vnímaly jednotlivé vlastnosti odlišně: Děly je na dobré nebo špatné, výhodné nebo naopak nevýhodné, popřípadě pro ně byly zkrátka příliš běžné na to, aby je nějak zařazovaly - vždy to záviselo na konkrétních pohledech a potřebách každé společnosti.

Nyní už však nemáme co do činění s jednotlivými společnostmi, zkoumáme učení všech velkých náboženství a zajímá nás lidská existence samotná. Každý člověk přichází na Zem po uvážlivém výběru vlastností nutných k vlastnímu rozvoji a učí se zde a zažívá specifické situace. Díky tomu všechno můžeme vnímat s větším pochopením a výrok „Nesud', abys sám nebyl souzen“ v tomto světle dostává úplně jinou důležitost. Nechci tím říct, že je lidská existence zcela předurčena - člověk pomocí svobodné vůle může překonat svůj osud a s ním spojené individuální vlastnosti a sám rozhodne, zda je využije, nebo ne.

Vlastnosti emocionální povahy jsou očividně nejsilnějšími vlastnostmi muže. Zahrnují to, co se mužům líbí a co naopak nesnáší, po čem touží a bez čeho se naopak rádi obejdou a podobně.

Tyto záliby a antipatie včetně všeho, co se jich dotýká,

hrají mimořádně důležitou roli ve všech fázích rozvoje člověka. Muž například miluje svou práci do takové míry, že všechno ostatní v životě jde stranou. Může také milovat svou rodinu tak intenzivně, že je schopen obětovat vlastní růst, jen aby uspokojil přání a potřeby svých bližních. Podobně může vynakládat přespříliš energie na to, aby eliminoval to, co mu v životě vadí, až nakonec zapomene, co měl vlastně původně v plánu. Toto platí zejména pro jeho vztahy k ostatním lidem; když se tyto emocionální rysy spojí s rysem nej škodlivějším - se strachem - smysl se vytratí a může dojít k pořádné katastrofě. Uvedu příklad: Zamilovaný muž zjistí, že se o jeho vyvolenou uchází ještě jiný nápadník, který má nad ním navrch. Jeho láska zesílí a strach, že by dívku mohl ztratit, ještě umocní jeho nenávist vůči soupeři. Někdy dokonce úplně zapomene na předmět své touhy a soustředí se pouze na odstranění nepřítele pomocí urážek, lstí a jiných, mnohem drastičtějších metod. V jiném případě se uzavře do sebe a začne se utápět v sebelibosti; sok sice zůstane nedotčen, ale nápadník takto opět spotřebuje všechnu svou energii, takže poměrně často utrpí jeho práce, zdraví, štěstí a hlavně jeho vlastní růst.

Láska a strach a jejich protějšky nenávist a porozumění (neboť nikdo se nebojí toho, čemu rozumí) jsou nejvýraznějšími charakteristikami každého muže. Projevují se zejména v náboženské víře, v politickém přesvědčení a osobních zálibách. Jednotlivé kultury, vlády, města a skupiny jsou ovlivňovány a řízeny na základě toho, jak k těmto základním charakteristikám přistupují.

Zamyšleme se nad tím, co je velmi důležité a blízké téměř každé lidské bytosti: láska k jinému člověku a její vliv na ostatní lidi. „Láska je slepá“, „Láska si nevybírá,

„Láska všechno přemůže“ - to všechno jsou pravdivé věty. Dva lidé se zamilují a vezmou navzdory přání svých rodin a pro každého člena obou rodin to může znamenat čas utrpení a nepřátelství. Nesoustředíme se však na individuální případy, ale na univerzální a mnohem dramatičtější rozdíly. Vezměme si rozdíl mezi heterosexuály a homosexuály. Heterosexuál - jak žena, tak muž - se narodí do tohoto světa, který, jak se zdá, funguje na základě heterosexuálních vzorců. Je zřejmé, že to je přirozené z hlediska dalšího pokračování lidstva. Heterosexuál proto nikdy nemůže proniknout do uvažování homosexuála, Někteří z nich si myslí, že homosexuálové jsou nemocní, jiní mají pocit, že to jsou degenerativní, zvrhlé osoby, které nedovedou udržet své touhy pod kontrolou... Na toto téma byly napsány stovky knih; většina z nich vzešla z pera psychiatrů přesvědčených, že by homosexuálové měli mít přijít o hlavu, nebo lékařů, podle nichž by měli postižení požádat o pomoc a mělo by se jim změnit vnitřní „nastavení“. Několik málo knih napsali samotní homosexuálové, kteří se zoufale snaží uhájit své postavení a udělat něco se svým nešťastným životem. To však jen zbytečně rozdmýchává emoce většiny nepoučených heterosexuálů.

Nikdo dosud nenapsal seznam homosexuálů žijících na Zemi, ale každý vzdělaný člověk ví, že pokud by takový soupis existoval, byl by hodně dlouhý. Jako u všech lidí i zde rozlišujeme tři základní skupiny: první skupina je popsána v knize *Živí plamen* - to jsou ti, kteří se jako homosexuálové narodili nešťastnou náhodou.

Druhou skupinu tvoří ti, kdo měli po narození silné emocionální problémy a obrátili se k homosexualitě, aby tyto problémy vyřešili nebo alespoň zmírnili; právě o nich píše lékaři a psychiatři.

Obě tyto skupiny jsou velmi malé v porovnání s třetí a nej významnější. V ní jsou individua, která by se pravděpodobně nenaučila všechno, co potřebují, aniž by prošla homosexuální zkušeností. Jinými slovy, tito lidé se rozhodli přijít na Zemi a prožít pozemský život jako homosexuálové.

Nejprve si musíme uvědomit, že na světě žijí miliony homosexuálů, žen i mužů. Jsou mezi nimi i nejkrásnější a nejuspěšnější lidé planety. Průměrný člověk nemá ponětí o tom, kolik jeho přátel, obdivovaných hrdinů a vůdců není takových, za jaké je vždy považoval. V některých městech na Západě se počet homosexuálů blíží k deseti procentům, podle jistých průzkumů je toto číslo ještě vyšší. Ve venkovských oblastech je procento nižší, obvykle proto, že mladé dívky a chlapci ještě neobjevili svou jinou orientaci. Dalším důvodem může být to, že v malé komunitě všichni všechno vědí, a tak je pro jednotlivce velmi těžké setrvat v často velmi nepřátelském prostředí.

Většina lidí še domnívá, že by člověka s jinou orientací poznala kdykoliv a kdekoliv, ale není tomu tak dokonce ani mezi homosexuály samotnými. Na světě žijí tisíce šťastně ženatých mužů a vdaných žen (s krásnými dětmi), kteří jsou uvnitř homosexuální a zkrátka to jen nedávají najevo. Také není pravda, že se ho mosexuál nemůže milovat s opačným pohlavím (vždy existuje několik výjimek potvrzujících pravidlo). Homosexuálové obvykle neprovozují sex s opačným pohlavím, protože je nepřitahuje - vnímají je spíše jako sourozence nebo kamarády. Najde se několik homosexuálů, kteří nikdy nespali s osobou opačného pohlaví. Během dospívání si prošli peklem a přijali skutečnost, že jsou takoví, jací jsou. Cítí potřebu dokázat alespoň sobě, že by klidně,

pokud by chtěli, mohli spát i s někým jiným; samotný akt by pro ně mohl být zábavný, ale po emocionální stránce by to nebylo v pořádku a v podstatě by šlo o plýtvání časem - stejně jako když se nutíte do fotbalu, i když vás nebaví. Mnozí homosexuálové jsou velmi citliví lidé, obvykle mají silně vyvinutý smysl pro morálku a nestřídají milence (vyjma období, kdy byli mladší - ale to platí i ve světě heterosexuálů). Toužebně hledají stálého partnera, a když ho jednou najdou, jejich život se pak nijak neodlišuje od života heterosexuála.

Proč by se někdo chtěl narodit jako homosexuál? Protože by jinak nemohl získat určité zkušenosti. Pokud se člověk rozhodne, že se narodí jako černoch v zemi s bílou většinou nebo jako bílý v černé komunitě, má možnost se naučit, jaké to je být členem menšiny; naučí se jinému vnímání a osvojí si nejrůznější věci, ke kterým by v majoritní skupině neměl přístup. Podobně jsou na tom homosexuálové, až na to, musí řešit zcela jiné problémy - na některých místech planety je mohou zavřít nebo vyhnat z města, mohou přijít o práci a být svědkem celé řady nepříjemných scén, to všechno jen kvůli neosvícenému heterosexuálnímu světu. Ten má pocit, že je v právu, protože podle něj je homosexualita proti lidským i božím zákonům. Já však rozhodně tvrdím, že pokud je to vůle boží, aby byl dotyčný homosexuál, jak by se pak mohl postavit samotnému Bohu? Pouhé přesvědčení většiny z nikoho nemůže udělat homosexuála, pokud už jím sám není - stejně jako nikdo nezačne z ničeho nic být heterosexuálem, pokud jím dříve nebyl. Lidé mohou samozřejmě zkoušet všechno možné - v rámci prostituce se pro peníze dělá téměř cokoli, ale to sem nepatří. Žádný rodič se nemusí bát, že jeho dítě najednou začne inklinovat k jiné sexualitě, než s jakou se

narodilo. Žiji na tomto světě už dlouho a dá se říct, že jsem také homosexuál. Velkou část života jsem strávil prací s mladými lidmi a hodně jsme tento problém řešili. Ale o tom později... Nikdy jsem však nebyl svědkem toho, že by se někdo v průběhu života přeorientoval na jinou sexualitu. Pokud ona magie, kterou jsou dva lidé opačného pohlaví k sobě přitahováni, neexistuje, nikdo ji tam jen tak nevykouzlí. Kdyby to bylo možné, pak by na světě nebyli, žádní homosexuálové; peklo, kterým si musí projít během dospívání, je tak intenzivní, že by určitě obětovali cokoliv, aby se ona opačná magie u nich objevila.

Ale to všechno má i svou veselejší stránku. Homosexuálové se mohou mnohému naučit, mohou vytvářet hodnoty a dosáhnout věcí, které by jim jinak zůstali skryty. Největším darem průměrného homosexuála, který akceptuje sám sebe, je schopnost empatie. Díky svým celoživotním zkušenostem dovede vnímat pocity ostatních a obvykle má silný smysl pro morálku. Může v tomto světě vykonat mnoho dobrého, protože se naučil, jak je důležitá diskrétnost, bdělá mysl a schopnost rychle odhadovat lidi a situace. Vždyť celý jeho život závisí na jeho schopnostech a nadání.

Velcí vůdcové, válečníci, byznysmeni, lékaři - každou oblast života na Zemi pozitivně poznamenali homosexuálové. Tito lidé mají obvykle velmi vyvinuté estetické cítění a umělecké vlohy a díky jejich schopnostem se z nich stávají spisovatelé, hudebníci nebo umělci. Většinou jsou to sympatické osoby a lidumilové, proto jsou také výbornými utěšovately.

Se všemi těmito výhodami a s tím, že je — pokud si to přejí - nikdo neodhalí, mohou cestovat po světě jako kdokoliv jiný a konat dobro bez omezení, jaké by

pravděpodobně měl člověk narozený s duševní nebo jinou poruchou. Pokud homosexuál chce, může ve vlastním rozvoji hodně postoupit.

Pro pořádek bych chtěl také uvést, že i míra zločinnosti mezi homosexuály je velmi nízká. Jsou tolerantní a netíhnou k fyzickému násilí. Jen velmi zřídka ve světě homosexuálů uslyšíme o znásilnění; svádění možná, ale i pak jde jen o několik případů v porovnání s heterosexuály. Homosexuál má velkou potřebu milovat a být milován a to se vylučuje s násilnickým chováním i nedobrovolným sváděním. Každopádně lidé s odlišnou orientací nejsou žádní kriminálníci, jak si řada nevzdělaných heterosexuálů myslí. Příčinou je často jen to, že nemohou pochopit, jak někdo může milovat osobu stejného pohlaví. Ale podívejte se na to z jiného úhlu: V některých inkamaciích je nutné narodit se jako žena a osvojit si tak určité věci a příště se zase můžete narodit jako muž. Proto je důležitá osoba sama, nikoliv její fyzické tělo. Jistě se shodneme, že všechny fyzické znaky přitahují opačné pohlaví zejména proto, aby populace nevymřela. A ze stejného důvodu nás většinou přitahují lidé, kteří nám přejí blaho a z nichž cítíme, že nám chtějí pomoci. Stejně tak je to u homosexuálů.

Povím vám něco o sobě, možná pak tento pohled lépe pochopíte.

Narodil jsem se v malém kalifornském městečku jako jedno ze tří dětí ideálních rodičů. Byli jsme celkem chudí, jen co je pravda, ale moje úžasná matka, přesvědčená křesťanka, by nikdy nedovolila, abychom si to mysleli. Takže jsme vlastně byli bohatí a velmi šťastní - nakonec kdo si mohl za deště pouštět lodičky v obýváku, zatímco mu matka předčítala vzrušující historky o mořeplavcích? Kterí rodiče si večer vyšli s kulovnicí ven a do hodiny

přinesli čerstvě zabitého králíka namísto tuctového baleného masa z obchodu? Měl jsem šťastné dětství. Vyrostli jsme ve smíšené misijní škole a nejtoužebnějším přáním matky bylo, aby jeden z nás vstoupil do církevního řádu. Když mi bylo pět roků, uvědomil jsem si, že bratr a já vnímáme dívky jinak. Za několik dalších let jsem si byl jist, že pro mě není nic přitažlivějšího a příjemnějšího než sedět ve společnosti chlapců a mužů; bavilo mne je pozorovat, obdivoval jsem mužskou duševní krásu, ale vždycky jsem cítil, že důvod, proč je mám rád, je trochu jiný než ten, proč mají oni rádi mě. Pro ně jsem byl obyčejný kluk, oni pro mě byli něco velmi zvláštního a nebyl jsem si úplně jistý proč... Dovedl jsem pochopit, proč po nich dívky touží, ale současně jsem ta děvčata litoval, protože ona nikdy nebudou klukem jako já a sama sebou současně; nikdy jsem netoužil být děvčetem.

V pubertě jsme samozřejmě experimentovali se svým přirozením, jakmile jsme zjistili, že je dobré i na něco jiného než na močení. A znovu jsem věděl, že jsem jiný - cítil jsem to. I potom mě vždycky překvapilo, že pro jiného kluka ten experiment nic neznamenal; pro mě to byl duchovní zážitek, něco nábožného. Bylo to hodně nepříjemné, protože všechny ty milé jeptišky s celou církví mají za to, že to je něco ohavného, ale já bych obětoval mše, modlitby, sladkosti, práci a všechno možné, jen abych byl jako ostatní. Ne proto, že bych sám chtěl, ale proto, že pro spoustu lidí to bylo zkrátka špatné. Jednoduše řečeno nikdy bych si jim netroufl říct, jak se doopravdy cítím. Vždycky jsem byl spíše posluchač, takže jsem je vlastně chápal...

Když mi bylo třináct, přijali mě do kláštera. Doufal jsem, že potěším matku a stanu se mnichem, nicméně po roce a půl mi bylo jasné, že to není nic pro mě. Pak jsem se o sebe musel začít starat sám, rodina mě už nemohla dále podporovat. To bylo zlé. Znamenalo to, že jsem sice nemusel chodit do školy - ledaže bych sám chtěl - protože jsem musel pracovat, a samozřejmě jako každému normálnímu zdravému klukovi se mi do školy moc nechtělo (nikdy jsem v ní nijak zvlášť nevynikal). Odešel jsem za štěstím do velkého města, nějaký čas jsem se chtěl stát námořníkem a plavit se po mořích, dokonce jsem nastoupil na jeden tanker, ale něco uvnitř - možná strach - zavelelo, abych vyskočil dříve, než se loď odplaví. Potom jsem nějakou dobu jezdil do Arizony a debatoval s místními Indiány. Miloval jsem koně a šlo mi to s nimi tak, že bych se klidně mohl přidat k policejnímu útvaru, ale jeden muž, na kterého jsem dal, mě od toho nápadu odradil.

Odvahy jsem měl na rozdávání a pořád jsem byl na cestách; hledal jsem k sobě nějakého výjimečného druha a stále nová dobrodružství.

Když mi bylo šestnáct, naučil jsem se tři velmi důležité věci: za prvé - zjistil jsem, že mne zajímají muži, ženy i děti. Navíc mi každý hned důvěřoval a svěřoval se mi, já jsem jen poslouchal a utěšoval. Tak se stalo, že mezi mými přáteli byli (a mnozí z nich dodneška jsou) bohatí, chudí, kriminálníci i kněží.

Za druhé jsem zjistil, že jsem homosexuál. Snažil jsem se přinutit k heterosexuálnímu životu (po sexuální stránce), ale bylo to pro mne jaksi nepřirozené, zatímco když jsem se choval po svém, cítil jsem v sobě něco duchovního a dobrého, něco, co bych mohl prospěšně využít.

Za třetí jsem poznal, jak krásné a velké závazky mám k druhým - byl jsem silný, sebevědomý, normální a lidi mě potřebovali. Mělo to jeden háček: Vyžadovali se ode mne závazky, na které jsem ještě nebyl zralý - závazky k lidským citům. Přišel jsem na to, že pokud si nedám pozor, mohu lidem velmi ublížit. Poznal jsem spoustu mužů,, starších i mladších, kteří bojovali se svou orientací tak, že se z toho nakonec úplně pomátli; někteří se dokonce dali na zločin, aby sami sobě dokázali, že jsou muži, jiní to vzdali a chovali se jako holky, další se utápěli v depresích. Cítil jsem, že bych jim mohl nějak pomoci. Vždy jsem se snažil spřátelit s co nejvíce lidmi a pak čekal, až mne požádají o pomoc; poměrně dost času jsem strávil v kulečnickových hernách nebo se jen tak někde potloukal. Občas jsem potřeboval vydělat nějaké peníze, takže jsem se musel i jinak otáčet. Krom jiného jsem se zabýval fotografií a užitým uměním. Ale ať jsem se věnoval jakékoliv činnosti, byla pro mne vzrušující, zejména pokud jsem ji dříve nevyzkoušel.

Pak přišla válka, přidal jsem se k námořnictvu, a když mě propustili, pracoval jsem v táborech pro mládež a. v nápravných zařízeních. Když jsem ale náhodou potkal někoho, kdo mě skutečně potřeboval, mělo to úplně jiný účinek... Na rovinu říkám, že v mém životě bylo více heterosexuálů než homosexuálů a nikdy jsem jim o svých pocitech neřekl - ne proto, že bych se před nimi styděl, ale proto, že by mě možná nepochopili a mohl bych ztratit jejich důvěru.

Na počátku padesátých let mi bylo třicet a dlouho jsem přemýšlel nad tím, že bych měl udělat něco pořádného. .. To ovšem znamenalo chodit do školy, a protože jsem neměl vychozenou střední, rozhodl jsem se vydat se do Evropy. Tam jsem se mohl naučit, co chci,

aniž bych nejdřív musel vyjít střední školu a studovat všechny možné předměty, které s vybranou profesí absolutně nesouvisí. S našetřenými čtyřmi sty dolarů jsem zamířil přes oceán, strávil tam skoro deset let a objevil spoustu lidí, kteří mě potřebovali jako přítele, přestože mé jazykové vybavení nebylo nejlepší. Na počátku šedesátých let jsem se vrátil a zabydlel se uprostřed v proslulé čtvrti Ashbury. Myslím, že nejvíc a nejrychleji jsem se naučil právě tady. Během několika let se z místa, kam mladí lidé jezdili hledat pravdu, stalo místo, kde se ukrývali před svým životem... V prvních letech jsem se toho zde spoustu naučil a můj věk a zkušenosti ostatním hodně pomohly. Měl jsem velký byt a přetvořil jsem ho na domov pro ty, kdo žádný nemají. Takto jsem se během tří let seznámil se spoustou nejrůznějších osobností.

Teď je mi padesát a žiji v úplně jiném okruhu lidí, ale mám pocit, že konečné důsledky jsou pořád stejné.

To je asi tak všechno, co jsem Vám chtěl sdělit. Jednou bych chtěl napsat knihu o svém životě (stejném jako tisíce dalších na tomto světě), protože mám pocit, že by to spoustu lidí přimělo k tomu, aby se více snažili. Ale to možná až později; v současné době jsem velmi zaměstnán, pracuji, věnuji se domácnosti a dělám spoustu věcí, které mě baví - například zahradničení. Na venkově máme malý pozemek, je tu hodně přírody a spousty práce. Přál bych si, abyste nás někdy navštívil - myslím, že by se vám to tu líbilo.

Přeji Vám, ať se Vám daří ve všem, na co sáhnete.

S úctou Justin“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Smu rozléval široký úsměv. Nebyla to oprav pisovatel seděl ve své kanceláři a po tváři se dová kancelář, ale nepohodlná kovová postel bez pružin, jeden z oněch vynálezů, které se po stisknutí tlačítka začaly pohybovat nahoru a dolů a když se postel dostala do ideální polohy, někde vypnuli proud. Byla to však jeho jediná pracovna. A teď v ní seděl a slastně se usmíval.

V rádiu vysílali příspěvek Harolda Wilsona, někdejšího ministerského předsedy Anglie, který mluvil o kvalitě tisku. „Když mají noviny referovat o určité události,“ říkal, „zkreslí ji. A když žádná událost není k mání, vymyslí si ji.“

Trefa! Přesně to spisovatel hlásal celá léta, ale byl to jen osamocený hlas volající do nicoty. Tisk podle jeho názoru odvádí špinavou práci. Vždycky se divil, jak pňšli novináři na to, že jsou něco zvláštního. Kdysi byli lidé za šíření klepů trestáni. A dnes? Když má někdo chuť pomlouvat, nechá se zaměstnat jako reportér.

Stárnoucí muž měl s novinami neblahou zkušenost a byl přesvědčen o tom, že novináři představují největší zlo na Zemi, zodpovědné za války i demonstrace. Tato myšlenka však nebyla příliš populární mezi vydavateli. A dokud neexistuje opozice, zlo může nekontrolované vzkvétat.

Spisovatel rozjímal nad svým okolím. Ošuntělý noční stolek odkoupený z místní nemocnice, zubožený

starý psací stroj z Japonska a ještě mnohem zuboženější starý muž. Po posteli bylo rozházeno asi

sedmdesát dopisů. Obloustlá siamská kočka Taddy se mezi nimi procházela, převalovala se na zádech a kopala do vzduchu tlapkami. „Rybičky, rybičky, rybičky,“ mumlala si

pro sebe, „proč nemám rybičky? To by mě tak zajímalo!" Její sestra, krásná Cleopatra, seděla vedle spisovatele, tlapky založené pod sebou a na tváři tajemný úsměv. „Hej, mistře!" mňoukla, zvedla se a setřásla z ocasu imaginární prach. „Proč nenasedneš na vozík a neprojedeme se ven pozorovat lodě? Je tu dost nuda." Za oknem se právě chystala vyplout nákladní loď z Polska. Vztyčili modrou vlajku s bílým čtvercem uprostřed a kolem se shromáždily davy lidí, jak je tomu vždy, když loď vyjíždí na moře. Spisovatele to lákalo: „No a proč ne?“ pomyslel si, pak ovšem opět zvítězil jeho smysl pro povinnost; mimo to ho zrovna nepříjemně píchlo, takže rozhodl: „Ne, milá Clee, musím pracovat, napsat několik listů, abychom měli na rybičky pro Taddy." Cleo zívla, ladně seskočila na zem a odloudala se ven. Taddy se naposledy převalila na zádech, kopl tlapkou do vzduchu a následovala ji.

Spisovatel si zhluboka povzdechl a málem sfoukl dopisy na zem. „Jak k tomu ti lidé přijdou," zahřímal sám k sobě, „že se odvažuješ tvrdit, že se ti nechce odpovídat na dopisy? Ledaže by v obálce nebyly peníze na poštovné. Neuvědomuješ si snad, že je to pro tebe pocta? Někdo utratí své peníze a čas, aby ti napsal, ty máš pak povinnost mu odpovědět a podat informace, které se po tobě žádají!"

Psací stroj byl těžký a praskalo to v něm - už měl svá léta. Spisovatel neměl zrovna éterickou postavu a přestože zhubl ze skromných sto třiceti kilogramů,

osmadvadesát byl nejnižší limit dokonce i při dietěs omezeným příjmem kalorií na jeden tisíc denně. Ze by mu při práci mohla pomoci sekretářka? Ne, milé dámy apánové, to jen spisovatelé, kteří píší pornografickou literaturu, mají dost peněz na to, aby si podobnou vymoženost mohli dovolit.

Muž tedy neochotně sáhl po psacím stroji a přitáhl si nešťastnou mašinku k nohám. „Milá paní Buggsbot- tom,“ vyřukával do kláves, „Váš laskavý dopis sice dorazil, ale poněkud se minul cílem. Rád bych využil příležitosti a uvedl Vás do reality. Počet dopisů, které mi přicházejí, se neustále navyšuje a spolu s ním i náklady na poštovné. Chcete-li poslat jednostránkový dopis, cena za čas a materiál dělá k dnešnímu dni více než tři dolary. Na rozdíl od Vašeho mylného předpokladu nedostávám dolar za každou prodanou knížku. Dostanu sedm až deset procent z nejnižší ceny v zemi, v níž je kniha vydána.“

Rozhořčeně si odrkl a pokračoval: „Z oné částky musím nejdříve zaplatit padesát procent - neptejte se mne proč. Pak tu jsou ještě jiné poplatky, je třeba vyrovnat ztráty z přepočtu měny a především daně. Takže, milá paní Buggsbottom, opravdu nevíte, o čem mi tu píšete. Napadlo Vás někdy, že i spisovatel musí být z něčeho živ?“

Vstoupila Ra'ab. „Přišla pošta,“ řekla. „Dělá to jen třiašedesát dolarů. Někde se to muselo pozdržet.“ Připomněla rozčilenému autorovi jiný dopis, který někam schoval. Dokončil práci na první hromadě a sáhl po křiklavě oranžovém listu s prapodivnými květinami vytištěnými po okrajích. „Aha! Tady to máme,“ brumlal si pro sebe. Otevřel dopis a četl: „Říkáte, že jste mnich.“

Jak to přijde, že žijete se ženou? Jak mi to vysvětlíte?"

Ubohý muž si znovu podrážděně povzdechl. „To jsou mi dneska lidi!4 pomyslel si. „Musím si však uvědomit, že by moje odpověď mohla někomu pomoci. Takže: dámy a pánové, už jste někdy slyšeli o klášteře s knězem? Slyšeli jste o komunitě, kde muž žije s několika ženami? A nedělají samozřejmě pořád to, na co myslíte. Už jste četli o vězení se ženskou ošetřovatelkou? Řekněte, slyšeli jste noční ošetřovatele na mužském oddělení? V lepších společnostech muži a ženy spolu obvykle netráví všechny čas v posteli. O, jak nemravnými myšlenkami se lidé zaobírají!4

Tentýž pisatel pokračoval: „A proč, prosím Vás, nosíte plnovous - to abyste jím zakryl legrační ústa nebo snad něco jiného?“

Lidé by byli šokováni, kdyby měli ponětí o nehoráznostech, o které ti, kdo spoluutvářejí naši veřejnost, žádají. Zde je část dopisu, který spisovatel dostal od jednoho podivína; ponecháváme jej zcela nezměněný: „Milý pane, chci žít tak, aby mne ostatní neustále nederigovali, musím se osvobodit, jinak moje duše zhyne. Mohl byste mi prosím obratem poslat milion dolarů? Podepsán ... P.S. Děkuji předem.“

Některé dopisy byly opravdu legrační. Spisovatel si znovu povzdechl a hodil dopis do koše na odpadky. Ale život jde dál a také dopisy budou stále přicházet.

Chcete slyšet víc o homosexuálech? Toto téma neustále budí rozruch a existuje spousta lidí, kteří jim stále nemohou přijít na jméno. Mám tu jeden příběh z ženského pohledu na věc.

Podzemní bar v divoké lokalitě londýnské čtvrti Soho, kde se děly prapodivné věci, byl skoro prázdný. Barová

obsluha v podobě ramenatého muže násilnického typu se opírala o barovou zeď a šťourala se v zubech. Na opačném konci barového pultu seděli na vysokých

stoličkách dva lidé a tiše se bavili.

Lotta Bull byla typickou představitelkou ženy-mu-žatky. Jen málo chybělo k tomu, aby z ní byl dokonalý muž. Vlasy nosila nakrátko zastřižené, oblečení unisex, obličej vládly tvrdé vojenské rysy a hlas měla hluboký jako zvuky lodí na Temži, čas od času vrhala ochranný pohled na drobnou dívku před sebou.

Rosie Hipps byla zase ženskost sama. S modrýma očima a blondatými kadeřemi budila dojem ostýchavé panenky. Rosie byla hezky tvarovaná, zato Lotta rovná jako prkno. Rosie si elegantně přidržovala cigaretu v dlouhém držáku, Lotta žvýkala tlusté balené cigáro.

Do místnosti vstoupil zákazník, na okamžik se zastavil a rozhlížel se okolo. Když zahlédl Rosie, vykročil jejím směrem, ale Lottin nepřátelský pohled jej donutil rychle zabočit k baru. Diskrétně se přesunul k barmanovi, který se zrovna napřimil a začal leštit sklenice. „Radši tu holku nech na pokoji,“ zašeptal muž za barem, „nebo si tě ta její mužatka podá. Umí být dost divoká. Co si dáš k pití?“

„To je to jediné, na co muži myslí!“ odfrkla si Lotta. „Běda tomu, kdo se ke mně přiblíží! Já mám ráda holky. Už jsi někdy byla s mužem, Rosie?“

Rosie se nejdřív pousmála, pak si na něco vzpomněla a propukla v hlasitý smích. „Pojďme někam jinam,“ řekla. „Tady se nedá mluvit.“ Rychle vyprázdnily sklenice a vyšly na ulici.

Na jedno mávnutí vedle nich zastavilo londýnské taxi. Řidič je nechal nastoupit, zapnul maják, a když Lotta udala adresu jedné ulice v Paddingtonu, znalecky přikývl. Doprava byla řídká, alespoň na Londýn v tuto podvečerní hodinu. Úředníci odešli domů, ob chody byly zavřené a ještě bylo příliš brzy na fronty před kiny a divadly. Taxi ujíždělo londýnskými ulicemi a vyhýbalo se těžkopádným

červeným autobusům a jiným spěchajícím vozidlům.

Na rohu ulice auto zastavilo. Lotta se podívala na taxametr a zašátrala po peněžence. „Díky, pane,“ řekl jí řidič. „Dobře se bavte.“ Automatickými pohyby získanými dlouhými lety tréninku zařadil a odkvapil hledat další pasažéry.

Lotta apaticky kráčela po chodníku, Rosie se vedle ní pohupovala na vysokých podpatcích. Muži každého věku se za ní otáčeli a obdivně hvízdali; Lotta na ně vrhala ledové pohledy.

Klíč zapadl do zámku a dveře s téměř neslyšitelným cvaknutím povolily. Lotta zašátrala po vypínači a za okamžik chodbu zalilo světlo. Dívky vešly dovnitř a dveře za nimi s rámusem zaklaply.

„Uf!“ oddychla si Rosie, když klesla na nízkou stoličku a zula si boty. „Ty nohy mě jednou zničí!“ Lotta odběhla do kuchyně a napustila do konvice vodu.

„Šálek čaje, to teď potřebuju,“ řekla. „Mám žízeň jako trám!“

Usadily se na starožitný divan pro dva, na nízkém stolku před nimi stál horký čaj a sušenky. „Rosie, chtěla jsi mi vyprávět o svém prvním muži,“ pronesla Lotta. Bosé nohy vyhoupla na pohovku a přitáhla si Rosie k sobě. Přítelkyně s úsměvem pronesla: „Nebyl to moc příjemný zážitek, jen co je pravda. Stalo se to před několika lety; tehdy jsem ani nevěděla, jaký je rozdíl mezi holkou a klukem. Vlastně jsem ani netušila, že v tom vůbec nějaký rozdíl je.“

Matka byla hodně přísná. Bylo mi tehdy kolem šestnácti a chodila jsem do nedělní školy. Měli jsme mladého učitele, mohlo mu být asi dvacet let; choval se přátelsky a mně to lichotilo. Měl pěkné malé auto lepší značky, takže na tom musel být dost dobře.” Utichla, aby si zapálila cigaretu a vyfoukla před sebe obláček dýmu. „Několikrát mě chtěl po

škole zavést domů, ale já vždycky odmítla, protože jsem se bála, co by na to řekla matka. Navrhl mi, že můžu vystoupit na konci naší ulice - nakonec jsem souhlasila. Auto bylo celé zelené, byl to moc hezký vůz. Několikrát mě pak svezl domů a jednou jsme zastavili v parku; bydleli jsme tehdy ve Wandsworthu. Zdálo se, že má potíže s dechem. Nevěděla jsem, co mi chce, sahal na mě a jáblázen si myslela, že se chce jen tak prát. Pak zpoza rohu vyjel policista, učitel bleskurychle zařadil a odjeli jsme odtud jako vylekaní zajíci.” Rosie se odmlkla a zamáčkla cigaretu. Na několik chvil zavládlo ticho, které přerušila Lotta: „A dál? Co bylo dál?“ Rosie pokračovala: „Matka byla velmi prudemí. Doma nikdy nebyl žádný muž; táta zemřel při nehodě krátce potom, co jsem se narodila. Neměla jsem žádné mužské příbuzné, žádná zvířata, nic. Byla jsem-dokonale naivní. S děvčaty ze školy jsme samozřejmě prováděly nejrůznější vylomeniny, měly jsme prozkoumané všechny ulice v okolí, ale kluci nás nezajímali. Trochu jsme se o nich bavily, ale z nejasných poznámek jsem stejně nic nevyčetla. Byla jsem přesvědčená, že rozdíl mezi dívkou a chlapcem je asi jako rozdíl mezi křesťanem a židem - jen místo kostela každý chodí do jiné školy.”

Odmlkla se, aby si zapálila novou cigárem. Lotta se narovнала, dolila si čaj a pořádně se napila. Opřela se a

položila Rosie ruku kolem ramen. „Když mi děláš tohle, nemůžu mluvit,“ poznamenala Rosie. „Počkej, až ti to dořeknu-jestli to tedy opravdu chceš slyšet.” Lotta objala Rosie kolem pasu a hlesla: „Nedělej ze sebe nevinátka! Tak povídej dál přeče!”

„Neviděla jsem ho pak až do příštího vyučování. Vypadal trochu vyděšeně a zeptal se mne, jestli jsem se o tom zmínila matce. Odpověděla jsem, že jsem jí neřekla

všechno. Zdálo se, že se mu poněkud ulevilo, a spokojeně se vrátil k výkladu Božího slova. Mimo jiné jsme měli podepisovat slib, že budeme abstinovat. Nic mi to neříkalo, té věci jsem se nikdy nedotkla." Venku se srazila dvě auta. Lotta vyskočila ze sedačky tak prudce, že se Rosie málem převrátila na zem. Lotta přispěchala k oknu a sledovala scénu pod sebou: Okolo místa nehody, kde stáli dva řidiči a vyměňovali si nadávky, se začal shromažďovat malý hlouček pozorovatelů. Pak přijelo policejní auto. „Nesnáším policisty, vždycky všechno pokazí. Pokračuj, Rosie, co bylo dál?" Znovu se posadily na pohovku a blondýnka spustila: „Po nedělní škole jsem šla domů. Vtom vedle mě zastavil on a otevřel dveře od auta. Nasedla jsem a jeli jsme podél řeky. Okolo bylo hodně lidí, takže jsme jen seděli a bavili se. Říkal spoustu věcí, kterým jsem nerozuměla, a pak mi vytkl, že jsem hloupá, když pořád dělám jen to, co mi řekne matka. Pozval mě na příští sobotu do Maidenheadu, je tam prý jedno hezké místo, kde se můžeme příjemně pobavit. Matce jsem měla namluvit, že jsem s kamarádkou. Řekla jsem mu, že si to nechám projít hlavou a domluvili jsme se, že se potkáme v pátek po škole.

Matka se celý týden chovala otřesně, pořád na mě

dorážela. Ve škole bylo taky všecko špatně - moje nejlepší kamarádka mě zničehonic začala nenávidět a život mi najednou připadal nesnesitelný. Byla jsem jednou ze zástupkyň třídy a naše ředitelka se na mě osočila, že zapomínám hlásit určité informace; já jsem přitom o nich neměla nejmenší ponětí. Když jsem jí to řekla, oznámila mi, že v tom případě nejsem takové funkce hodná. Byl to vážně mizerný týden."

Rosie zmlkla a povzdechla si. Vzpomínky se jí pomalu oživovaly před očima. „Pak za mnou ředitelka přišla ještě

jednou a zeptala se, jestli nemám nějaké potíže. Odpověděla jsem jí, že ne, kromě té, kterou mi způsobila ona. Zrudla a zasyčela, že si promluví s matkou o mém chování. Pane na nebi! Měla jsem pocit, že horší už to být nemůže. A týden se pořád tak táhl..." Lotta přikývla soucitně hlavou, „Nenapíjeme se něčeho?" zeptala se. Pak vstala a odešla k vestavěnému baru v rohu pokoje. „Co si dáš? Skotskou? Gin s tonikem? Nebo vodku?" „Zůstanu při starém. Nalij mi whisky," řekla Rosie.

Znovu se usadily s pohárky na pohovku. „To je moc zajímavé vyprávění," řekla Lotta. „Povíš mi, jak to bylo dál?" Rosie se nadechla: „V pátek ráno před tím, než jsem šla do školy, matka dostala dopis od ředitelky - té staré zmije - a když dočetla, zakabonila se. Křičela na mě, že až se vrátím ze školy, dostanu co proto. Utekla jsem. Ten den jsem měla smůlu od začátku do konce. Všichni na mě byli nepřijemní."

Utichla, aby se napila a uspořádala si myšlenky. „Cekal mě hned za školní bránou. Ani nevíš, jak jsem byla ráda, že ho vidím! Přiběhla jsem k autu a naskočila si. Rychle nastartoval a zastavil až na jednom malém

náměstí, kde jsem mu všechno vyklopila. Také jsem se zmínila, že se bojím jít domů. Navrhl mi, ať napíšu matce lístek, že přespím u kamarádky. Vytrhla jsem tedy stránku ze sešitu a naškrábala na ni vzkaz." Lotta zaníceně pokývala hlavou. „Brzy sehnal nějakého kluka, který matce vzkaz doručil. Pak jsme se rozjeli směrem k Maidenheadu. Na předměstí bylo jedno pěkné místo, chatky, několik restaurací. Zamluvil pro nás pokoj a pak jsme se šli najíst. Už bylo na čase, měla jsem strašný hlad. Kvůli rannímu virválu jsem ani nesnídala; nemůžu jíst, když na mě někdo křičí. A víš přece, jaká jídla se podávají ve školní jídelně!"

Pohodila hlavou a nakrčila nos při pouhé vzpomínce. „To bys měla vidět, co nám dávali v polepšovně," zamumlala Lotta nevrle. „Ale teď pokračuj.“

„Byla jsem opravdu vyhladovělá," pokračovala Rosie. „Snědla jsem všechno, co se do mě vešlo. On pořád něco vykládal, ale moc jsem ho neposlouchala; byla jsem příliš zaměstnaná jídlem. Říkal, že by si se mnou chtěl hrát. Napadlo mě, že to jsme přece běžně dělávaly s kamarádkami. Ale trochu jsem měla obavy : co když není jako já a má jiné zvyky? Jak jsem byla naivní a hloupá!"

Zaklonila se a smutně se při té vzpomínce zasmála. Pak usrkla z pohárku a pokračovala ve vyprávění: „Hodně jsem toho snědla a vypila - pila jsem samozřejmě jen Čaj. Nemohla jsem najít toalety, takže jsme se rozhodli, že zajdu do našeho pokoje, který byl jen přes parkoviště. Trvalo mi to poměrně dlouho, nakonec jsem však byla hotová, zhasla v koupelně a vešla do pokoje."

Rosie se na okamžik zadržela, Lotta seděla s pusou

pootevřenou. „Otočila jsem se a tam stál on. Panebože, nikdy jsem se tolik nelekla - stál tam úplně nahý! Byl celý chlupatý a trčela z něj hrozná věc; vypadlo to jako nádor. Pohnul se směrem ke mně a já omdlela. Musela jsem se přitom uhodit do hlavy, byla jsem opravdu v bezvědomí." Lotta těžce oddechovala a v očích měla divoký výraz. Rosie pokračovala: „Nakonec jsem se po nějaké době vrátila k vědomí, měla jsem pocit, že to trvalo příliš dlouho. Bušilo do mne něco obrovského; zdálo se mi, že na mě sedí slon. Otevřela jsem oči a začala křičet. Učitel ležel na mě a já byla taky nahá. Uhodil mne, pak ze mne vyskočil, padl na kolena a začal se usilovně modlit.

Pak jsem slyšela, jak někdo zápolí se dveřmi a dovnitř vrazili dva muži. Jediné, co mě zakrývalo, byl můj stud!"

Lotta se zaklonila a s přivřenýma očima si představovala scénu. Rosie mluvila dál: „Jeden z mužů se na mě obrátil, prý slyšel, jak křičím, a ptal se, jestli mě chtěl učitel znásilnit. Nečekal na odpověď, oba se rozběhli k naháči a tvrdě ho kopali ho do všech možných míst. Modlil se a modlil. Pak mě jeden ze zachránců pobídl, abych se oblékla, a šel volat policii. Panebože, pomyslela jsem si, co teď se mnou bude? Rychle jsem se oblékla a přitom si hrůzou všimla, že mám nohy celé od krve.“

„Co se stalo potom, přijela policie?“ zeptala se Lotta. „No jasně!“ odvětila Rosie. „Bylo to lepší než kdejaká televizní kovbojka. Co nevidět přisvištělo policejní auto a vzápětí za ním protivný novinář, Pokukoval po mně a skoro mu tekly sliny, když si chystal poznámky. Policista ho zastavil: „Nechte ji být,“

řekl. „Možná je ještě pod zákonem.“ Reportér tedy obrátil pozornost k učiteli, který tam stál jako oloupaný banán. Muži mu nedovolili, aby se oblékl, než přijde policie. Takže od té doby už přesně vím, jaký je rozdíl mezi mužem a ženou!

Policie mi dávala spoustu otázek. Panebože! Co ti všechno nechtěli vědět! Ptali se mě, jestli jsem s ním šla do pokoje dobrovolně. Řekla jsem, že ano, ale nevěděla jsem, co po mě bude chtít. Taky jsem se jim přiznala, že nevím, jaký je rozdíl mezi mužem a ženou. Smáli se tomu jako pominutí a reportér si horečně dělal poznámky. Najednou učitel padl na kolena a začal se zase modlit. Pak vstal a obvinil mě, že jsem ho svedla. Nikdy jsem se necítila tak ponížená.

„Vzali tě na policii?“ zeptala se Lotta.

„Ano, posadili mě do policejního auta spolu s řidičem a jiným policistou, učitele usadili dozadu a zamířili jsme k

maidenheadské policejní stanici. Reportér nám byl - spolu s dalšími novináři - v patách. Teď už jich bylo celkem sedm.

Na stanici mě zavřeli do neútulné místnosti, přišel za mnou doktor a jedna policistka. Vysvlékli mě, roztáhly mi nohy a prohlédli. Ani nevím, jestli jsem se styděla. Doktor hlásil šrámy, modřiny a jiná zranění a žena to sepisovala. Pak do mě vsunul trubičku a řekl mi, že mi musí odebrat vzorek, aby zjistil, jestli jsem nebyla znásilněna. Panebože!“

Zmlkla a vzala si sklenici, kterou Lotta zrovna dolila. Pořádně se napila, jako by chtěla zahnat špatné vzpomínky, a pokračovala. „Trvalo to celou věčnost, pak mne jeden policejní pár odvezl domů. Matka byla celá bílá a zajíkala se vztekem. Mávala kolem sebe novinami

s velkými titulky , Studentka ničí pověst prominentního učitele”

„Takhle to dělají vždycky,” poznamenala Lotta. „Tisk se vždycky chytne nějakého drobného incidentu a udělá z něj velkou věc. A co vlastně bylo dál?”

„Matka byla celá bez sebe. Řekla policii, ať mě někam odvezou, jedno kam, ale ona že už se mnou skončila, a práskla dveřmi. Policisti se na sebe podívali. Žena mě zavezla zpátky do auta a muž se snažil s matkou ještě jednou promluvit.”

Rosie si zapálila cigaretu a pokračovala ve vyprávění: „Nakonec se vrátil a řekl, že matka mi zavřela dveře navždy. Soucitně se na mě podíval a oznámil mi, že mě budou muset zavést do domova pro nezvladatelné dívky - mě, představ si to! Abych to zkrátila, noc jsem strávila v odporné staré barabizně, kterou tak dobře znáš.”

Lotta popotáhla. „To teda jo!” poznamenala sarkasticky. „To byla moje škola života. Ale teď mi pověz, jak to s tebou dopadlo!”

Rosie Hipps se vděčně podívala na Lottu, kterou její příběh velmi zaujal. „Tu noc jsem se naučila všechno - o životě, o sexu... Některé z holek v domově byly opravdu šílené. Co si navzájem dělaly! Nicméně nakonec ta nekonečná noc v pekle uběhla, ráno jsem dostala snídani - stejně jsem ji nemohla pozřít - a zavezli mě k soudu.“ Chvilí střídala trpké myšlenky, znovu si zapálila cigaretu a pák pokračovala: „Po- licistka, která mě měla na starosti, se ke mně chovala, jako bych byla nebezpečný kriminálník. Řekla jsem jí, . že jsem zraněná, to ji ale nezajímalo. Po dlouhém čekání mě poslali do soudní místnosti - to bylo strašné! Byli tam

novináři, zamračená matka, pak přivedli učitele a usadili ho na lavici obžalovaných. Musela jsem povyprávět všechno pěkně po pořádku. Když se mě ptali, jestli jsem s ním šla dobrovolně, někteří muži v místnosti hlasitě funěli. Řekla jsem, že ano, ale že jsem netušila, co po mně bude chtít. Všichni se za čali hlasitě smát. Ani na to nechci pomyslet.“ Zmlkla a otřela si oči kouskem krajkového kapesníku.

„Pak mi bylo oznámeno, že už nejsem pod zákonem, a novinář, který dělal článek o naší škole, se do toho vložil s tím, že mě viděl, jak utíkám k autu a na- skakuju do něj.„Nemusel ji nijak nutit,* uvedl doslova. Na to učitele propustili s varováním, že se pro příště má chovat slušně. Dobré, ne? Určitě si to na soudu nějak vymohl!“ Rosie uhasila cigaretu a napila se. „Pak se otočili ke mně a řekli mi, že jsem zlá a nevděčná holka a není divu, že mojí ubohé ovdovělé matce, která se pro mě tolik obětovala, je ze mě zle a nechce se mnou mít nic společného.

Pak měl soud rozhodnout, jak by mohl spasit mou duši. Soudce si nervózně pohrával s brýlemi, listoval v chytrých knihách a nakonec prohlásil, že budu chodit dva

roky do nápravné školy. “ Lotta Bull soucitně přikývla. Rosie pokračovala: „To mě dostalo. Já jsem přece nic neudělala! Chtěla jsem mít čistou pověst, a tak jsem jim ještě jednou popsala, co se stalo. Soudce mi na to řekl, že jsem nevychovaná a přešel k dalšímu případu.

Strčili mě do cely. Přinesli mi chleba a obrovský hrnek studeného čaje - samozřejmě jsem se toho ani nedotkla.”

„Když mě dostali, chovala jsem se stejně,“ poznamenala Lotta. „Jak to všechno dopadlo?“ Rosie se

zhluboka nadechla. „Pak ke mně přišla nějaká žena a oznámila mi, že dneska mě ve škole už nepřijmou a musím strávit noc hollowayské věznicí. Jen si to představ, já a ve vězení! Přitom jsem vůbec nic neudělala! Bylo to strašné, nikdy v životě jsem se necítila tak sama.” Otrásla se a pak tiše dodala: „A- to je celé.”

Lotta se mírně zavrtěla a nechtěně na zem shodila útlou knihu. Natáhla se a zvedla ji. Rosie se podívala na obálku a usmála se. „Je to celkem dobrá knížka,“ pronesla Lotta. „Počkej chvílku,“ zalistovala v ní. „Přečti si tohle, píše tu o gayích a lesbách. Souhlasím s každým slovem.”

Rosie Hipps se zasmála. „Mám všechny knihy, co ten člověk napsal, a moc dobře vím, že jsou pravdivé. Vlastně si dopisujeme.”

„Ale běž!“ vydechla Lotta. „Vždyť on je největší poustevník ze všech. Odkud ho vlastně znáš?”

Rosie se tajemně usmála a řekla: „Moc mi pomohl. Dostala jsem se k němu, když jsem už myslela, že se z toho všeho zblázním.” Zalovila v kabelce a nakonec vytáhla dopis. „To je od něj,“ řekla a podala list přítelkyni.

Lotta tiše četla a souhlasně přitom pokyvovala hlavou. „Jaký on vlastně je?” zeptala se.

„Je to trochu podivín,“ odpověděla Rosie. „Nekouří ani

nepije a žena je pro něj jen abstraktní pojem. Což je asi dobře, protože je přitažlivý asi jako Quasimodo. Ne, teď vážně: Má za to, že kdyby ženy zůstaly doma a staraly se o děti, svět by byl mnohem lepší. Nebyli by žádní narkomani, žádní zločinci...“

Lotta se zamračila. „Žádné ženy, říkáš? Není on ...

jako my, není snad homosexuál?”

Rosie se zaklonila a rozesmála se, až jí slzy vstoupily do očí. „Svatá dobroto, to ne!“ zvolala. „Jsi úplně vedle. Nicméně,“ dodala smutně, „ten chudák je teď upoutaný na kolečkové křeslo.“

„To je mi líto. Ráda bych se s ním seznámila!“ vydechla Lotta.

„To je beznadějně,“ odpověděla Rosie. „Už se s nikým nesetkává. Nějací závistiví novináři o něm publikovali nehorázné lži a překroutili všechno, co kdy řekl nebo udělal. Teď je přesvědčený, že tisk je největší zlo světa. Když už jsme u toho, "noviny v podstatě mohly za to, že jsem musela do nápravné školy,“ dodala přemítavě.

„Myslím,“ řekla Lotta a vstala, „že bychom si měly dát kávu.“

PÁTÁ KAPITOLA

Děšť jako by na Zem seslala sama bohyně milosrdenství. Kapky vody navracely život do vyprahlé půdy, stékaly v úzkých provázcích zahaleny v mlžném oparu. Klesaly váhavě, jako by si nebyly jisty svým cílem, a když se dotkly suché půdy, slabě to zasyčelo a vláha zmizela v podzemních hlubinách. Drobné kořínky se po vlažném doteku probouzely k životu a lačně pohlcovaly vzácnou tekutinu. Jako mávnutím kouzelného proutku ze země vyrašily drobnou náznaky zeleně. Jak děšť mohutněl, povadlé a zaprášené listy postupně sílily a vybarvovaly se.

Děšť Se změnil v prudký liják. Z nebe padaly ohromné kapky, odrážely se od země a špinily zeleň bahnem. Drobný hmyz přelétával z rostliny na rostlinu, přeskakoval z jednoho oblázku na druhý. Tu a tam vyrážela první drobná poupata. V tomto nehostinném kraji příroda musela jednat rychle a po prvním náznaku vláhy ihned vyháněla vegetaci na svět.

Z prolákliny v zemi vycházelo podivné syčení doprovázené slabým klokotáním a zvuky padajících kamínků. Zanedlouho se objevila malá stružka s nánosem sutě z vyprahlé země a utonulého hmyzu.

Obloha se zatáhla. Himaláje zachvátil indický monzun a z obtěžkaných mraků se draly proudy vody. Nebe prořal blesk, zahřměl hrom a jeho ozvěna se odrazila od horské stěny. Jednou za čas blesk, zasáhl skalnatý vrcholek a roztránil jej. Zbyl jen oblak prachu, po strmé stěně se sesunulo kamení a dopadlo na

promáčenou půdu, rozdrtilo přízemní rostlinky a rozšplíchlo do okolí bahno.

Rozvodněná řeka se přelévala přes břehy a stoupala po širokých kmenech okolostojících vrb. V nejvyšších větvích se krčili zmoklí ptáci a obávali se konce světa. Déšť neustával. Bahniska se rozrůstala do malých jezírek a ta dále do pevninských moří. Údolím burácel hrom a nesčetněkrát opakovaná ozvěna odrážená od skal vytvářela omračující směsici zvuků.

Na krajinu se snesla tma jako o bezměsíčné noci. Déšť padal v tlustých provázcích. Nebylo možné rozeznat směr toku řeky a zdálo se, jako by celou krajinu zachvátily bouřlivé vlny. Zvedl se víchř a bičoval hladinu vody, až pěnila. Kvílení zesílilo a jeho pronikavý zvuk drásal nervy; znělo to, jako když z očiště volají o pomoc vyděšené duše.

Najednou oblohu prořal zářivý blesk, zahřměl hrom a liják zničehonic ustal. Paprsek slunce probodl tmu, na okamžik zmizel a pak zaplavenou krajinu zalilo denní svědo.

O něco výše, kde byla půda ještě pevná, se zvedla obrovská tmavá masa a z mlhy se vynořili mohutní jakové; po širokých zádech jim stékaly potůčky vody, zvířata se otřásala a kapky vláhy dopadaly na všechny strany. Pak popošla na sušší půdu, aby alespoň trochu zasytila svou nekonečnou touhu po potravě.

Zpod převisu mohutného skaliska vycházel vzrušený hovor. Postupně se vynořovaly jednotlivé postavy a bylo slyšet proklínání nevlídného počasí. Zmožení poutníci namáhavě svlékli propiočené oděvy, vyždímali je a znovu navlékli na zpocená těla. Stoupala z nich pára, jak ve stoupajícím vedru osychali. Od skupinky se oddělil mladý muž a vyběhl do krajiny, v patách mu běžel pes. Dvojice

popohnala promoklé jaký směrem k ostatním a pak se vydala za poníky shromážděnými opodál u skalní stěny.

Hrbolatá cesta vedla krajinou s roztroušenými skalisky k úpatí hory, odtud se stáčela směrem nahoru a po necelých sto metrech končila na skalnaté plošině porostlé křovím sahajícím do výšky téměř dvou metrů. Za křoviskem skála ustupovala do rozlehlé jeskyně vedoucí do dávno vyhaslé sopky. V ústí jeskyně seděl láma a jeho pomocník, oba netknutí deštěm, a klidným pohledem sledovali, jak voda zaplavuje milovanou krajinu.

Vzduch byl po neočekávané průtrži mračen průzračný a svěží. Oslepující sluneční paprsky se odrážely od zlatavých střech Potály a rozbíhaly se do všech stran. Nově natřená přední strana paláce zářila okrově žlutou barvou a ve větru se třepotaly modlitební praporky. Budovy zdravotnické školy sídlící na Železné hoře vyhlížely překvapivě svěže a také vesnice Sho jasně svítila do dálky. Na obzoru se tyčil chrám a do nedalekého jezera vrby skláněly své košaté hlavy, jako by se na něčem domlouvaly. Mniši a lámové se v podobě drobných rozmazaných bodů věnovali své každodenní práci. Na pěšině bylo vidět zástup poutníků na posvátné pouti z lhaské katedrály do Potály a zpět. Západní stěna se blyštěla v slunečním světle a bránou Pargo Kaling procházeli obchodníci. Na úpatí hory naložili jaký, nasedli na poníky a s halasem pokračovali podél průsmyku vedoucího do nížin Tibetu a Číny. Bučení jaků, štěkání psů a výkřiky lidí pozvolna ustávaly, až se dostaly mimo dosah, a krajinu zahalil mír a klid.

Láma s pomocníkem pozorovali scénu před sebou. V dálce nalevo od Chakpori spatřili převozníka, jak se zmítá ve člunu naplněném vodou. Jako šílený zabodával do vln dlouhou hůl ve snaze dotknout se dna a ovládnout loďku

zmítající se uprostřed rozvodněné řeky. Člun se najednou nebezpečně naklonil, muž chvíli vrávoral a pak přepadl do proudu divoké vody. Loď ujížděla dál, poháněna větrem, hůl se nazdařbůh pohupovala na hladině a mrtvé tělo zmoženého muže unášel říční proud. Vysoko nad vodou kroužili supi, slídili po krajině a vyhlíželi jakéhokoliv živého tvora v nebezpečí. Jeden z nich sletěl dolů k utonulému muži, aby zblízka obhlédl situaci; když zjistil, že se nehýbe, udělal ve vzduchu otočku a přistál mrtvému na zádech. Načepýřil se, rozhlédl se kolem sebe a dal se do práce.

„Zítra sestoupíme dolů a navštívíme přátele," pronesl láma k pomocníkovi. „Pro dnešek si odpočineme. Musíme nasbírat energii - čeká nás dlouhá a náročná cesta." Pak vstal a ukázal prstem k nedalekému skalisku: „Přines támhle odtud několik klacků, uděláme si čaj a campu." Lehce se pousmál a dodal: „Potom ti dám základní instrukce ohledně relaxace a dýchání. V obou máš stále nedostatky. A teď běž na dříví!" S těmi slovy se muž otočil se a vstoupil do jeskyně.

Chlapec si vzal dlouhé lano, ovinul si jej kolem pasu a ramen a vydal se do údolí. U velkého zaobleného balvanu se náhle zastavil; seděl na něm velký pták a čechral si peří navlhlé od nedávného lijáku. Pomocník se zamyslel: Když počká, až pták schová hlavu pod křídlo, mohl by se k němu přikrást a zezadu jej překvapit! Anebo se k němu připlíží zepředu a chytí ho za pařát! První nápad nakonec zvítězil. Chlapec za držel dech a velmi pomalu se začal sunout ke skalisku. Pták si stále čechral peří a mával křídly. Po chvíli se s uspokojením uvelebil a zabořil hlavu pod křídlo. Hoch jako náměsíčný vyrazil kupředu, klopýtl o kámen a spadl na zem. Pták se lekl, trhl sebou a instinktivně zareagoval po ptačím způsobu - potřásl rušitele trusem a pak se těžce

vznesl do vzduchu. Chlapec si zoufale mnul zalepené oči. Od jeskyně k němu dolehlo slabé chichotání. Rychle zamířil k ledově studenému jezírku ve skalní dutině, aby si smyl páchnoucí hmotu z obličeje. Seshora se ozvalo napomenutí: „Nezapomeň na dřevo!“ Chlapec polekaně vyskočil - úplně to vypustil z hlavy! Otočil se a rozběhl se po kamenité pěšině; opodál však na něj číhalo další pokušení - ohromný valoun houpající se na ploché skále. Nějakou záhadou kdysi dopadl na plochu tak, že byl tak akorát vyvážený; balancoval dopředu a dozadu, ale nikdy nepřepadl. Mladík s úsměvem přistoupil ke kameni a silně zatlačil. Kámen se zhoupł dozadu, chlapec znovu zatlačil a nepřestal, dokud se kámen nepřevážil a nepadl se zaduněním na zem. Pomocník se spokojeně zašklebil a zamířil k jeskyni. V polovině cesty vyděšeně vyskočil - od lámy obdržel telepatickou zprávu, ze které mu skoro praskla lebka. „Dříví ! Dříví!“ nařizoval mu láma. Otočil se na patě a rozběhl se s povelom bušícím ve spáncích. Sesbíral hromadu klacků a svázal je k sobě lanem. Druhý konec provazu si omotal kolem pasu, namáhavě vstal a odnesl otýpku k jeskyni, kde na něj již netrpělivě čekal učitel. Spolu nalámali dřevo a rozdělali oheň.

„Máš špatně držení těla," poznamenal po chvíli láma. „Měli bychom s tím něco udělat; nechceš snad skončit jako lidé ze Západu, které jsme potkali v Indii, že? Než začneme s dýchacími technikami, rád bych tě naučil jeden cvik ideální pro tuto příležitost. Je náramně osvěžující pro ty, kdo hodně sedí - což je i tvůj případ - a navíc redukuje tuk v oblasti břicha. Simuluje pohyby při štípání dříví a jejich vliv na tělo. Postav se!“ zavelel a ujistil se, že chlapec stojí zpřímá. „Představ si, že sekáš dřevo. V ruce držíš kvalitní sekyru, podobnou té, jaká se dováží z Darjeelingu. Stůj pevně a rozkroč doširoka nohy. Pak sepni ruce, jako bys držel topůrko těžké sekyry, a představ si, že hlava sekyry je

na zemi. Zhluboka se nadechni a pomalu zvedej ruce, až budeš mít pomyslný nástroj nad hlavou a trup zakloněný. Mysli na to, že zvedáš těžký předmět - přiměřeně tomu musíš namáhat svaly. Na okamžik zadrž dech, pak rázně vydechni pusou a prudce sekyrou máchni k zemi, jako bys chtěl rozseknout mohutný kmen. Spust' ji mezi nohy, paže musíš mít v jedné rovině s nohama. Žáda po celou dobu udržuj narovnaná. Toto cvičení několikrát opakuj. A teď si to zkus, jdi do toho se vši vervou! Cvič s takovou silou, jakou jsi vynaložil na převrácení toho balvanu."

Chlapec docvičil a namáhavě odfukoval. „Svatý lámo,“ vydal ze sebe udýchaně. „Člověka, který není úplně zdrav, by to snad mohlo i zabít! Mám pocit, že každou chvílí omdlím!“

„Milý chlapče,“ namítl láma pobouřeně. „Toto cvičení nemohou vykonávat pouze lidé slabí na srdce a ženy, které trpí ženskými potížemi. Pochybuji, že máš nemocné srdce. A stěžuješ si jako stará bába, takže ženské nemoci už budeš mít s největší pravděpodobností dávno za sebou. Takže si tento cvik ještě jednou zopakuj.“

Mladík klesl k zemi a prohmatával si nohu. Láma, který stál na okraji skály a díval se do údolí, se náhle otočil a vyjel na něj: „Proč se tak hrbíš? Jsi snad nemocný? Bolí tě něco?“

Pomocník chvíli hleděl do prázdna a pak odpověděl: „Nemocný? Já?“

Láma si odfrkl a popošel k chlapci: „Ano, ty! Sediš tu jako stará bába soužená puchýři a kuřimi oky, bába, která se baví klevetěním prodavačů na trhu. Máš snad něco s nohama?“ Klekl si, prohlédl chlapce a uspokojen, že nic nenašel, prohlásil: „Vstaň! Naučím tě cvik na uvolnění nohou. Předpokládám, že ses unavil, když jsi strašil toho ubohého ptáka a když ses snažil převrátit balvan, který ti

dozajista nechtěl nijak ublížit. Namohl sis svaly na nohou. Nyní ti ukážu, jak si je můžeš zregenerovat." Vzal chlapce kolem ramen, zkontroloval, zda stojí rovně a řekl: „Tento cvik napomáhá lepší cirkulaci krve. Postav se na levou nohu, pravou mírně zvedni a zatřes chodidlem. Pamatuj si, netřeš celou nohou, jen částí od kotníku dolů. Cvičení prováděj tři minuty a až tě noha začne brnět, polož ji na zem a totéž proved' s druhým chodidlem. Cvik opakuj celkem třikrát. Je vhodný po dlouhém pochodu nebo stání a uplatní se i tehdy, když máš studené nohy. Hodí se samozřejmě i v případech, že se člověk vysílí neužitečnou námahou."

Láma se usmál a pokračoval: „Cvič vždy bos, nikdy obutý. Pokud bude noha v kontaktu se zemí, budeš z toho mít mnohem větší užitek."

Zmožený chlapec zasténal: „Svatý lámo, když stojím rovně, cítím se mnohem unaveněji. Kvůli tvému cviku mám teď namožené celé tělo. Mohu si na chvíli odpočinout?"

Láma se pro sebe pousmál a zeptal se: „Naběhl sis, že? Unavil ses tím, co jsi neměl dělat, a když nyní po tobě něco chci, už nemůžeš! Pokusíme se vyhnat únavu z horní části těla pomocí jednoduchého cvičení."

„Ale svaty lámo," vyjekl pomocník zděšeně. „Myslel jsem, že se budeme učit dýchací techniky, a ne tyto úděsné cviky."

Láma potřásl hlavou a káravě se na hochu podíval: „Chlapče, toto je úvod k dýchacím cvičením. Nyní dávej pozor, následující cvik je dobré naučit se jako sérii čtyř cvičení. Pomáhá uvolnit krk, ramena, střední část zad a nakonec celý trup - od místa, kde se nohy se připojují k tělu k místu, kde se hlava napojuje na krk. Mírně se rozkroč," řekl láma a shýbl se, aby chlapci odtlačil nohy od sebe, takže byly vzdáleny od sebe zhruba šedesát centimetrů. „Skloň hlavu, nech ji jednoduše klesnout dopředu, jako by ti

zničehonic ochably svaly. Pak jí začni zvolna otáčet ve směru hodinových ručiček a opět ji bezvládně spust'. Paže visí volně podél těla. Nyní přidej ramena - nejprve je svěs, pak jimi začni kroužit, hlava a paže přitom zůstávají nehybné. Pohyb opakuj opačným směrem."

Chlapec pn cvičení vypadal jako hromádka neštěstí. Když skončil, cítil se jako bez života, ale láma jej brzy probral dalším povel: „Nyní vystrč hrud' a trupem opiš kruh. Musíš kroužit celou horní polovinou těla, postupně oběma směry." Chlapec pomalu vykonával cviky, které mu láma popisoval a přitom budil zdání, že každou chvílí omdlí. Láma pokračoval ve výkladu: „Nyní se rozkroč víc, abys byl stabilnější a tvé pohyby byly plynulejší. Opisuj trupem co největší kruh a až budeš mít pocit, že ztrácíš rovnováhu, začni kruhy zmenšovat a zmenšovat, až zůstaneš v naprostém klidu. Totéž proved' opačným směrem. Celý cvik opakuj, pak znovu krouž rameny a nakonec hlavou, vždy oběma směry.“ Pomocník se dal do cvičení, a když skončil, láma se zeptal: „Řekni mi upřímně, necítíš se teď mnohem lépe?“

Chlapec se na něj opatrně podíval a hlesl: „Svatý lámo, ano, musím přiznat, že se opravdu cítím mnohem lépe. Jsem si však jistý, že bych se cítil ještě lip, kdybych si mohl odpočinout, protože - jak sám říkáš - máme před sebou dlouhou a náročnou cestu a já se obávám, že mne tvé cviky příliš vyčerpávají/*

Láma se rozesmál a odpověděl: „Dobrá, už nebudeme zkoušet nic nového, ale během cesty si musíš osvojit další techniky dýchání; naše cesta neznamená jen přesun z jednoho místa na druhé, ale také učení, čím více nových znalostí teď získáš, tím méně ti toho zůstane do budoucna. Jednoho dne se dostaneš do stadia, kdy zjistíš, že čím víc

víš, tím více nových obzorů a podnětů ke studiu se ti otevírá. Pro dnešek už ale skončíme/*

Chlapec se náhle vzpamatoval a jako vyměněný s novou energií vyběhl za dalším dobrodružstvím. Láma znovu usedl na okraji skály a pozoroval milovanou zemi. Slunce začínalo zapadat a prodlužující se nachové stíny se plížily ztemnělým údolím. Na západní stěně horského hřbetu tu a tam zazářil světelný bod. Z Potály se odrážely zlatavé střípky posledního světla. Za Železnou horou se třpytila řeka a vypadala jako stezka vinoucí se temnou propastí.

Slunce rychle sestoupilo za hory a krajinu začala zaplavovat noční tma podobně, jako když při povodni stoupá voda. Východní stěna hor se stále více utápěla v postupující noci. Krajinu brzy zahalila nachová noc a v mírném vánku byl cítit náznak vůně kadidla a žluklé másla.

Zpoza nejvyššího horského štítu naposled zazářilo slunce. Podél horního okraje hor se táhl rozžhavený pruh červánků a ještě dlouho se držel na vrcholcích, než i ty nakonec pohltila temnota.

Hodiny plynuly. Noční tvorové začali opatrně vylézat ze svých brlohů. Kdesi zaštěbetal pták a z dálky mu přišla odpověď. U země bylo slyšet písknutí myši.

Hvězdy oslnivě prozařovaly chladný vzduch. Mihatající se barvy nabyly jasu, jakého nikdy nedosáhnou v nížinách, a vypadalo to, jako by přišly z jiného světa. Přízračná záře zvolna zmizela v oparu, nad ob- zór majestátně vypulul vypouklý měsíc a osvětil okolní hory a celou krajinu. Na údolí se snesla sprška světla, osvětila mrazem zbělalé vrcholky hor a tajemně se odrazila od potálských střech. Řeka se proměnila v tekuté stříbro a hladina jezera vzhlížela do nebes jako vyleštěné zrcadlo.

Měsíční svit rostl a vedle lámy sedícího nehybně na okraji útesu vrhal strnulé stíny. Zkoumavý paprsek světla se dotkl ústí jeskyně a odhalil tělo spícího pomocníka.

Z velké dálky k jeskyni dolehl lomoz padajícího kamení, následovaný dunivým zvukem, když mohutné balvany dopadly na zem. Ozvalo se vylekané zaskřehotání nějakého ptáka, který chtěl o události zpravit okolí. Noc se vlekla dál. Měsíc se majestátně plavil po nebi a pomalu mířil do svého úkrytu za horským hřbetem. Hvězdy nesměle bledly před blížícím se světlem přicházejícího dne. Obloha se zalila novými barvami a přes obzor se rozprostřely jasné pruhy. Noční ptáci naposled ospale zaskřehotali a vydali se hledat bezpečná místa ve škvírách ve skalní stěně. Noční tvorové se přichystali k spánku, vítr zeslábl. Chvíli bylo úplně ticho, pak se zvedl mírný vánek a ze spánku se začala probírat zvířata žijící ve dne.

Pomocník se náhle posadil, promnul si oči a vyběhl z jeskyně. Začal nový den. Následovalo první jídlo; snídani, oběd i večeři tibetských kněží představovalo vždy totéž - obyčejný čínský čaj a campa. Nic jiného nebylo dispozici, toto občerstvení však poskytovalo vše, co bylo nezbytné pro přežití a zachování zdraví.

Po snídani se láma otočil na pomocníka: „Pověz mi, jaký je náš další úkol?“

Pomocník na něj s nadějí pohlédl a nesměle se zeptal: „Neměli bychom si ještě trochu odpočinout, ctěný lámo? Vím o jednom hnízdu se supími vejci. Nezajdeme k němu?“

Láma si povzdechl. „Ne, chlapče, nyní musíme myslet na ty, kdo sem přijdou po nás. Musíme vyklidit jeskyni, posypat zem čerstvým pískem a doplnit dříví, protože poutníci, kteří sem přijdou po nás, si také budou chtít rozdělat oheň.“

Chlapec se znovu se vydal po strmé stezce dolů a cestou kopal do kamenů rozházených okolo. Jeden z nich byl pevně zasazen do země, pomocník jej prudce nakopl a narazil si palec. Několik minut poskakoval na zdravé noze a vydával ze sebe podivné výkřiky. Pak jeho pozornost přitáhlo pero snášejíci se z nebe. Hoch zapomněl na bolest a rozběhl se za ním. Když se mu ho podařilo chytit, zjistil, že to je staré supí pero, které sem zahnal bloudivý vítr; zahodil jej a pokračoval v hledání dřeva.

Když byla jeskyně umetena suchými dřívky a topivo pro další poutníky se kupilo u vnitřní stěny, láma s pomocníkem usedli na okraj skály. Muž řekl: „Nyní tě naučím, jak správně dýchat. Tvůj dech je hlučný jako vrzání supího pera ve vzduchu. Ukaž mi, jak budeš při cvičení sedět!“ Mladík sebou trhl a usadil se do pozice lotosového květu. Ruce složil do klína, dlaně obrátil vzhůru a strnulý pohled zaměřil na fiktivní bod několik centimetrů nad hlavou. Láma se rozesmál a poznamenal: „Takto by to nešlo. Dýchání je přirozená věc. Stát či sedět musíš co nejpohodlněji. Mnoho lidí u dechových cvičení zachvacuje podivná forma šílenství. Mají pocit, že musí zaujmout ty nejneuvěřitelnější a nejnepřirozenější pózy. Jsou přesvědčeni, že pokud nevyvinou značnou námahu, cviky nebudou mít ten pravý užitek. Vyvaruj se toho! Posad' se tak, aby ti to bylo příjemné. Klidně vypni hrudník, ale záda musí zůstat narovnaná - to je jediná důležitá věc. Představ si svou páteř jako sloup zapuštěný do země a zbytek těla jako jeho obal. Když budeš mít rovná záda, nebudeš unavený.“ Láma seděl vzpřímeně s rukama složenýma v klíně. Podíval se na pomocníka a řekl: „Uvolni se a do ničeho se nenut'. Nyní se učíš dýchat. Pohodlně se usad' a narovnej záda.“ Chlapec zaujal méně krkolomnou pozici. Láma souhlasně kývl a pokračoval: „Ano, to mnohem lepší. Nyní začni

zvolna dýchat. Vpusť vzduch nejprve do spodní části plic; naplní ji podobně, jako tma postupující noci zahaluje nižší části údolí. Pak vzduchem naplní střed a horní část plic. Musíš to cítit. Když stíny noci zvěstují konec dne, nejdříve se plíží při zemi a pak se tma začne plynule a rovnoměrně rozrůstat; stejně tak musíš dýchat — velmi plynule. Tak jako stíny zahalují večerní krajinu, plíce se ti plní vzduchem. Představ si, že je parný den a šaty se ti lepí na tělo; vyhrfí si je. Budeš mít pocit, že se ti plíce roztáhly a můžeš do nich nabrat mnohem více vzduchu.” Pozoroval chlapce, jak plní jeho instrukce, a pak uspokojen pokračoval: „Sleduj tlukot srdce a nadechni se v rozmezí čtyř tepů. Při nádechu se tělo rozpíná, při výdechu stlačuje. Snaž se tyto přirozené pohyby mírně přehánět.”

Láma sledoval cvičícího hochu a najednou se hlasitě ohradil: „Ne, chlapče, takto ne! Ústa musíš mít zavřená! Chceš snad polknout mouchu?”

Chlapec semkl rty a učitel pokračoval ve výkladu: „Účelem tohoto cvičení je nabrat vzduch nosem, prohnat jej dechovým ústrojím a pak zase nosem vydechnout; kdybych po tobě chtěl, abys dýchal ústy, řekl bych ti to. Ze začátku trénuj patnáct minut, později, až budeš zběhlejší, až třicet minut.”

Rukou udával správnou rychlost dýchání a pomocník se snažil, seč mohl. Nakonec muž lekci ukončil se slovy: „Dobře, prozatím to stačí. Teď nás čekají povinnosti.” Vstal, oprášil si z šatů zrnka písku a chlapec po něm také. Ještě jednou se společně podívali do jeskyně, aby se ujistili, že na nic nezapomněli, a pak se vydali do údolí. U cesty láma naaranžoval několik kamenů, aby kolemjdoucím ukazovaly cestu k úkrytu, a pak chlapci nařídil přivést poníky. Po chvíli hledání je pomocník objevil, jak se nerušeně pasou schováni za velkým balvanem. Opatrně se k

nim přiblížil, až je měl téměř na dosah. Zvířata se na sebe podívala, a když k nim vztáhl ruku, začala ustupovat. Rozběhl se jiným směrem, poníci také zrychlili, ale stále si od něj udržovali odstup. Chlapec se začal potit a zběsile odfukoval. Poníci - tím si byl jistý - se na něj škodolibě šklebili. Nakonec mu došla trpělivost, vrátil se k učiteli a zoufalým hlasem řekl: „Ó, velký lámo, nenechají se ode mě chytit a jen si ze mě utahují.”

Muž zvedl zrak a zacukalo mu v koutcích. „Opravdu?“ zeptal se mírně. „Tak se tedy na to pojďme podívat!“ Vyšel na palouk, kde se pásli poníci, a zatleskal. Poníci zvedli hlavu a napřímili uši, a pak opět pokračovali ve své činnosti. Láma znovu zatleskal a pobídl je k sobě. Zvířata se střídavě podívala na sebe, na muže, znovu na sebe a nakonec vykročila směrem k němu. Poplácal je spokojeně po zádech a většímu z nich na hřbet připevnil svůj ranec. Chlapec se snažil dostat ke druhému poníkovi, ten se však před ním dal znovu na ústup. Mladík se za ním rozběhl, ale zvíře mu stále unikalo. Láma, kterého už to pomalu začalo unavovat, rázně zavelel; poník ihned poslechl a zastavil se. Chlapec k němu opatrně přistoupil a připevnil mu na záda vak, láma přikývl a vylezl si do sedla. Pomocník chtěl také nasednout, ale udělal příliš prudký pohyb, zvíře se mírně pohnulo a ubohý hoch přes něj přeletěl a s plesknutím spadl do písku. Láma rezignovaně řekl: „Můj drahý příteli, sice se dobře bavím, ale teď už skutečně musíme jet - čas nás tlačí.“ Sklonil se k chlapci, pomohl mu na nohy a nepříliš obřadně jej vysadil do sedla. „Pojeďme,” nařídil. „Už jsme ztratili dost času. Musíme se posunout dál, jinak ztratíme další den.”

Zvířata společně vykročila vpřed. Muž jel jako první, chlapec se držel za ním. Jízda na poníku mu sice nikdy nepůsobila zvláštní potěšení, ale snažil se. Láma se pohodlně pohupoval v sedle, byl čilý a klidný. Chlapec na

menším poníkovi seděl shrbeně jako pytel krup a dusil se vztekem. Asi po třech hodinách cesty láma rozhodl, že si odpočinou. Poníci zastavili, pomocník se chytil za hřívu a seskočil na zem. Zvíře od něj poodstoupilo.

ŠESTÁ KAPITOLA

Na okraji údolí Lhasy, kde se vyšlapaná cesta svažovala do rozpálené nížiny a dále do Číny, láma a jeho pomocník odpočívali na udusané zemi. O několik metrů dál se procházeli unavení poníci a ukusovali prořídou trávu. Vysoko nad jejich hlavami zvolna kroužil velký pták. Chlapec jej sledoval jen s polovičním zaujetím; soustředil se hlavně na bolest, kterou zakoušel pokaždé během jízdy. Sklopil hlavu a čas od času se úkosem podíval na okřídlenec v oblacích. Brzy začal podřimovat a nakonec usnul.

Také v jiných částech světa lidé odpočívali. V jedné továrně na rádia na Západě zrovna přestávka přerušila monotónní běh provozu. Zaměstnanec Růsty Nales náhle vyprskl smíchy a s opovržením mrštil na zem knihu s modrou obálkou. „Ten spisovatel musí být blázen! Nevěřil bych, kolik nesmyslů jsou lidi schopní vyplodit!“

„Co je s tebou, Člověče?“ otázal se Isadore Shutt a dotyčný svazek sebral ze země. Růsty si odplivl a otřel si ústa. „Celé je to naprostá hloupost!“

Ivan Áustin, řidič podnikových dodávek, se podíval se na obal, kde stálo *Živit plamen* od Lobsanga Rampy. „Tak tenhle!“ zvolal znechuceně. „Snad mu nevěříte? Je to pomatenec, nic jiného!“

Telefonistka Shirley se naježila. „To si myslíš ty! Nemáš totiž dost velký mozek, abys to mohl pochopit!“ řekla a zlobně se podívala na ubohého kolegu.

„Ty náno jedna hloupá, co si myslíš!“ křičel

podrážděně. „On je...“ zadrhl se a vtom se otevřely dveře a vešla písarka Candy. „Lidi, co tu tak řvete? Něco o těch knihách vím. V novinách toho spisovatele napadali a zatracovali, aniž měl jakoukoliv možnost se hájit. A vy jste úplně stejní! Jste tak hloupí, že věříte všemu, co vám noviny naservírují!”

„No dobře,” vložil se do debaty Bili Collector z účtárny. „Ale jen si poslechni, co tu ten šílenec píše.” Zašátral po knize, očistil si brýle a letným pohledem přejel své publikum. Pak začal číst: „*Živit plamen* od Lobsanga Rampy. Technicky je možné vynalézt přístroj, který by lidem umožnil komunikaci s astrálním světem. Vlastně už byl vynalezen...” Zmlkl a v místnosti se na chvíli rozhostilo ticho, které přerušil Ivan: „Teď už víš, jak jsem to myslel? Je to úplně pomatené, ten člověk musel být na drogách, když to psal.”

Ernest Truman, vedoucí oddělení výzkumu, sešpulil, pak odešel do své kanceláře a vrátil se s otevřeným časopisem. „Rád bych se připojil k vaší diskuzi,” řekl. „Poslechněte si tohle, přečtu vám výťah z nejvlivnějšího britského magazínu.” Dveře se zase otevřely a vešel ředitel R. U. Crisp. „Co se to tu děje?” zeptal se úsečně. „Myslíte, že vás tu platím za tlachání? Do práce! A rychle!”

„Pane Crispe,” řekl Ernest, „v zájmu zvyšování technických znalostí bych zde rád něco přečetl. V budoucnu by se to mohlo týkat také nás.”

R. U. Crisp se na okamžik zamyslel a pak rozhodl: „Dobře,” řekl. „Cením si Vaší touhy nás všechny vzdělat. Zavolejte mou asistentku Alice May Cling, sepíše o tom zprávu.”

Asistentka přispěchala do místnosti spolu s prodavačkou z kantýny. Všichni napjatě poslouchali,

když Ernest Truman spustil. Nakonec byli vlastně placeni za to, aby si jej vyslechli, a to bylo mnohem příjemnější než montování rádií.

„Existují jisté pochyby vůči osobnosti spisovatele Rampy, neboť se odvažuje odporovat závěrům současné vědy,“ kázal Ernest Truman. „Pro své návrhy a výroky je předmětem mnoha posměšků a pomluv. Přední britský rozhlasový magazín *Wireless World* (Svět rozhlasu) v červnovém vydání z roku 1971 otiskl článek s názvem *Electronic Communication with the Dead?* (Elektronická komunikace s mrtvými?). Přečtu vám několik výtažků, a pokud se budete chtít dozvědět více, mohu vám publikaci půjčit.“ Zmlkl, utřel si nos a odkašlal si. Pak začal předčítat: „Poznámky k transformovaným vy (psí) vlnám mi připomněly zvláštní příhodu, která se mi stala před několika lety a pro niž jsem nikdy nenašel racionální vysvětlení. Zhruba ve čtrnácti letech jsem objevil jedno staré rádio, které bylo ve dvacátých letech minulého století známé pod označením *Det., 2 L. F.* Nejdřív jsem tento muzeální kousek opravil, a protože jsem rád vyhledával vzdálené stanice s co nejnižšími signály, celé prázdniny jsem si nastavoval budík na dvě hodiny ráno a se sluchátky na uších jsem pátral po známkách nějakého vysílání. Teď přijde ta záhada. Několikrát jsem během několika týdnů odstranil přídavnou anténní cívku, abych mohl změnit vlnovou délku. Nato se z reproduktoru ozval chraplavý hlas a přerušil ticho několika slovy. Zjevně to byla nějaká promluva, ale tak zdeformovaná, že bylo nemožněji uspokojivě identifikovat. Vzpomínám si, že jsem u přístroje seděl asi hodinu, ale za tu dobu jsem zachytil jen několik slov. Většina evropských stanic už dávno ukončila vysílání a já jsem byl vzdálen od všech komerčních vysílačů; v dosahu nebylo dokonce ani

žádné amatérské vysílání.

Málem bych na to byl zapomněl, kdyby mi to nepřipomněla hypotéza transformovaných vy vln. Pak jsem se nějakým záhadným způsobem dostal ke knize zvané *Breakthrough* (Průlom), kterou doporučuji vaší pozornosti. Autor tvrdí, že když zapnete obyčejný magnetofon a necháte ho jen tak puštěný, je schopen reprodukovat hlasy mrtvých.”

Řečník se nadechl. „Jsou zde uvedeny emotivní připomínky obou názorových stran, které vytvářejí zneprátelené tábory pn pouhé zmínce o daném tématu. Pokud pochybujete o pravdivosti výše uvedeného a nemáte o další informace zájem, zadržte prosím a ještě pár minut se mnou mějte strpení.”

Článek pokračoval: „Osobně jsem se k tomu stavěl nezúčastněně, vím jen to, co jsem četl. Konstantin ‘Raudiv není žádný odborník na elektrická zařízení, ale prokazatelně získal 72 000 podobných hlasů a výběr z nich nahrál na gramofonovou desku, která je volně k dostání. Po nás je důležité, že výsledky jeho práce zkoumaly nezávislé veličiny včetně vysoce kvalifikovaných fyziků a inženýrů elektrotechniků a všichni z nich potvrdili, že na nahrávce jsou opravdu hlasy; na tom, že pochází od mrtvých, se už však neshodli. Dosud nikdo nenabídl teorii, která by spojila všeobecně známé přírodní zákony s tímto záhadným úkazem. Inženýři elektrotechniky zkoumali tvorbu hlasů a přitom pracovali se zdokonalenou verzí původního Raudivova přístroje. V té souvislosti zaznívají návrhy, že by v dalším vývoji mohla posloužit videonahrávka.

Nahrané zvuky jsou popisovány jako hlasy, jež samy sebe identifikují - posluchač je schopen je-rozpoznat; volají určitá jména, říkají smysluplné věci a někdy nás také matou.

Nevznikly akustickou cestou a jména, která udávají, patří lidem, o nichž víme, že opustili tento svět. Nahrávku si přitom může poslechnout každý. Fyzikové nejsou schopni tento jev objasnit a ani psychologové nenabízejí žádné rozumné vysvětlení. Vědecké průzkumy (například ve Faradayově kleci) prokázaly, že hlasy nevznikají uvnitř rozhlasového přijímače, ani nejsou výsledkem auto- sugesce nebo telepatie. Filologové, již tento fenomén zkoumali, dosvědčili, že ačkoliv jsou zvuky slyšitelné a srozumitelné, nejsou tvořeny žádnými akustickými prostředky. Jejich řeč je dvakrát rychlejší než lidská a má zvláštní, osobitý rytmus, identický ve všech 72 000 případech, které byly dosud zkoumány. Zdá se tedy, že nahraná slova mají telegrafický charakter a v případě, že dotyčný ovládal více jazyků, projeví se to také na jeho vzkazu (jedno slovo řekne například ve švédštině, další v němčině a tak dále). Také témata odpovídají duševnímu zaměření mluvčích a stejně tak přízvuk se zdá být identický s přízvukem zesnulých přátel a příbuzných."

Ernest Truman na okamžik zmlkl. „Upřímnost této knihy se zdá být mimo veškerou pochybnost. Téměř stostránková příloha podává dostatek technických údajů o použitém přístroji i hypotézy týkající se tohoto fenoménu; jsou mezi nimi i teorie relativity a antihmoty.

, Jedna věc je jistá: otázka původu hlasů volá po podrobnějším zkoumání. Stejně jako vy si uvědomuji, že celá věc zní neskutečně. Jak může němý mikrofon produkovat slova? Ale nezapomeňte, že v roce 1901 bylo technicky nemožné, aby rádiové vlny překročily Atlantický oceán, protože nikdo nevěděl o existenci ionosféry. Když se na to díváme z toho pohledu, není pochyb o tom, že v oblasti elektroniky existuje ještě Spousta věcí, o kterých

téměř nic nevíme.“

Ernest Truman dočetl, zavřel časopis a sundal si brýle. Pak si velkým bílým kapesníkem otřel čelo, znovu si nasadil brýle a rozhlédl se po svém publiku, aby viděl, jaký účinek jeho příspěvek zanechal.

V místnosti bylo vidět ohromené tváře. Ivan Austin stál s pusou otevřenou, Alice May Cling se křečovitě držela kolegyňě. Růsty Nales se zhluboka nadechl a pronesl: „Páni! To je tedy něco!“ Eva Brick, pracovnice z dílny, se vědoucňě usmála a otočila se ke kamarádce Ivy Covrd: „Takže Lobsang Rampa znovu zvítězil. To mám ale radost!“

Poslední slovo měl R. U. Crisp: „Zpátky do práce, přátelé, konec zábavy. Děláme, děláme, peníze utíkají!“ Zaměstnanci se pomalu loudali ke svým pracovištím a cestou diskutovali o tom, co zrovna slyšeli.

Odpočinek byl u konce také na okraji lhaského údolí, kde se pěšina svažovala do nížiny. Láma s pomocníkem vstali, aby pokračovali v cestě. Chlapec vyšel k poníkům, ti však od něj plaše uskočili. Vypadalo to, jako by si z něj dělali legraci - drželi se těsně mimo dosah jeho ruky a uhýbali jeho marným pokusům o jejich zachycení.

Nakonec zakročil sám láma. Vstal, zavolal na poníky a ti k němu poslušně přiběhli. Oba cestovatelé popadli své uzlíky, nasedli a zamířili do nížiny. Láma jel vepředu, pomocník cválal asi padesát metrů za ním.

Zvíře ho příliš neposlouchalo, ale protože chtělo ná sledovat svého druhu, neměl mladík tentokrát s řízením potíže. Cesta vedla mezi vysokými skalami, pod okrajem ohromné propasti. Postupně se poutníci přiblížili k řece, z níž se za hranicemi Tibetu stane mocná Brahmaputra, jeden z nejdůležitějších indických toků, postupně bude stále více sílit a nakonec se vlije do Bengálského zálivu. Teď to však

byla stále Kjičhu, Šťastná řeka, která pramení asi na třech místech v Tibetu a všechna ramena se stékají ve Lhase. Nesčetné prameny tryskají na úpatí Železné hory a u Potály a vytvářejí vrbičková jezírka, mokřady a pak zvolna se stékají do řeky. Proud se na snižujících se svazích za lhaským údolím rozšiřuje a sílí.

Láma s pomocníkem byli na cestě tři, možná čtyři dny; člověk snadno přestane počítat v kraji, kde čas ' nic neznamená, kde nejsou žádné hodiny a kde se postupující dny a měsíce odměřují podle pozice slunce a fází měsíce. Poutníci sestoupili z náhorních plošin do nížiny, v níž rostly obrovské rododendrony. Květy velikosti hlávky zeli vypadaly jako ohnivé koule a keře vyrůstaly do výšky skoro deseti metrů. Okolní krajina byla posetá nejrůznějšími druhy rostlin a stromů. Vzduch uvězněný v hluboké průrvě mezi skalami byl rozpálený a tetelil se. Na jedné straně pěšiny se tyčil horský masív a na druhé klokotala řeka, ploužila se roklinou a nakonec se přelila přes převis a po několika desítkách metrů s hukotem dopadala na hladinu hlubokého jezera.

Láma s pomocníkem museli čas od času přejít řeku; na druhý břeh se dostávali přes vratké, nebezpečně se houpající mosty z klád zavěšených na liánách nebo jiných popínavých rostlinách, ohebných a přitom silných. Pokaždé poníkům zakryli oči, protože jinak by zvířata na provizorní lávky nedostali. Pomocník cestou přes jeden z mostů smutně poznamenal: „Ctěný lámo, pomalu začínám chápat, proč mají obchodníci cestující do Indie a zpátky tak zvláštní chůzi.“

Asi za tři nebo čtyři dny vyčerpaní a vyhladovělí dorazili na místo, odkud bylo vidět malý lamaistic- ký klášter ukrytý hluboko v údolí. Vedle něj se linul proud

vody, který přitékal od nedalekého vodopádu a odtud se vydával na dlouhou cestu k Bengálskému zálivu. Před klášterem se shromáždilo na padesát mnichů, dívali se vzhůru a stínili si oči proti slunci. Když se urostlý láma objevil v jejich zorném poli, začali se usmívat a místnímu opatovi se na tváři zaleskly slzy radosti. Mniši se ujali poníků a pomohli lámovi a jeho pomocníkovi ze sedla. Mladík se dmul pýchou - byl přece pomocníkem z Potály ve svátém městě Lha- sa, centra tibetského buddhismu, a provázel velkého lámu, takže si zasloužil úctu hodnou alespoň lámy- -juniora. Pyšně si vykračoval, když si najednou vzpomněl na to, že má hlad. Opat byl zabrán do živého hovoru s lámou. Náhle se všichni na pokyn přesunuli do kláštera, kde byl připraven horký čaj a campa. Pomocník se dychtivě napil - a do očí mu vstoupily slzy bolesti. Rozkašlal se a horkou tekutinu přitom prskal kolem sebe. „Svatý lámo,“ volal vyděšeně. „Pomoz mi, prosím, rychle!“

Láma jej konejšil: „Neboj se, nic se ti nestane. Pamatuj, jsme velmi nízko, takže horký čaj tu má vyšší teplotu než obvykle. Už jsme se o tom přece bavili - bod varu vody ve Lhase je poměrně nízký v porovnání s místním. Musíš chvíli počkat a nepít tak rychle. Zkus se znovu napít, už to nebude tak horké,“ řekl, usmál se a vrátil se k hovoru s opatem a několika místními lámy. Pomocník se cítil poněkud provinile;

opatrně vzal do dlaní miskou s čajem a napil se. Čaj byl horký víc než cokoliv, co kdy ochutnal, ale bylo to tak velmi příjemné. Pak obrátil svou pozornost k jídlu, první horké canipě, kterou v životě jedl.

Zvenčí se ozval zvuk trubek a lastur. Z klášterních vrat se linula oblaka kadidla a mniši zahájili svou večerní bohoslužbu, které se láma s pomocníkem měli účastnit. Té noci se v klášteře hodně mluvilo. Řeč byla o tom, co je

nového ve Lhase, probíraly se historiky obchodníků z Indie, příběhy o pěstitelích čaje v Assa- mu, vyprávění obchodníků z Bhútánu a samozřejmě se nesmělo zapomenout na Číňany, jejich proradnost a dohady o tom, zda v budoucnu napadnou a ochromí celou zemi. Mluvem nebralo konce.

Slunce zde zapadalo brzy. Údolí prostoupila hluboká tma. Žilo tu mnohem více ptáků a zvířat než v okolí svátého města, takže tu v noci bylo mnohem rušněji než ve Lhase. Chlapci se špatně dýchalo, nížinný vzduch byl na něj příliš vlhký a těžký. Měl pocit, že se dusí. Neklidně chodil po venku a připadalo mu téměř nemožné usnout v uzavřené společné ložnici. Chladivým nočním vánkem se linulo příjemné květinové aroma. Bylo slyšet noční zvířata a na ztmavlé obloze se míhaly stíny nočních ptáků.

Vedle chlapce se řeka přelévala přes skalní hranu, burácela dolů v cákancích bílé pěny a odtud spěchala dál do moře. Chlapec seděl na skále vedle vodopádu a myslel na všechno, co se mu za jeho krátký život přihodilo: myslel na období v Chakpori, v Potále a na to, že brzy dostane další lekci správného dýchání od svého milovaného lámy.

Náhle obloha ztmavla, vítr ochladl a jeho vlhkost se zarývala do morku kostí. Chvějící se mladík vstal a spěšně odkráčel do kláštera, aby se trochu prospal.

Světlo nového dne odkrylo budovu ukrytou v údolí porostlém bujnou subtropickou vegetací a ze všech stran obklopeném tyčícími se horami. Couvající měsíc i hvězdy pozvolna bledly. Mladík se opět začal dusit, těžký vzduch mu stlačoval plíce. Vstal a vyšel z noclehárny do šedavého rána zkrápěného mírným deštěm. Byl sám, všichni ostatní spali. Posadil se vedle vodopádu a začal přemítat o tom, co se naučil v Potále a v Chakpori a že dnes se další lidé dostanou k učení o blahodárných dýchacích technikách.

Rozhodl se, že jedno cvičení vyzkouší. Narovnal se a začal zhluboka dýchat. Byl velmi zabrán do nácviku, až najednou pocítil zvláštní vjem - uvědomil si, že se nachází mimo své tělo. Pak omdlel. Když znovu nabyl vědomí, ležel na zemi a velký láma se skláněl nad ním.

„Chlapče“ promluvil na něj muž, „cožpak jsi zapomněl všechno, co jsem ti kdy říkal? Zdejší vzduch je mnohem hustší než ten, na jaký jsi zvyklý! Nechal ses unést a opil se nadmírou kyslíku!“ Postříkal hoča studenou vodou a ten se rychle otřepal. „Nic bys ze začátku neměl přehánět. I když máš pocit, že je to pro tebe dobré, nikdy se nepřepínej! Sledoval jsem tě - plíce se ti na hustém vzduchu stlačovaly a rozpínaly jako měchy! Jak vidím, přišel jsem právě včas. Kdo by pak bavil naše poníky, kdybych tě ztratil? Pojď, vrátíme se do kláštera/* Láma pomohl chlapci na nohy a společně odkráčeli k budově. Mladíkovi se zvedla nálada při pohledu na připravené pohoštění. Pak jej zaujal nějaký podivný druh ovoce, které neznal. Otočil se na mladého mnicha sedícího vedle něj: „Ve Lhase nic podobného nemáme - jíme jen campu a pijeme čaj, nic víc.“ Chlapec se na něj usmál a odpověděl: „Ano, nemáme se tady vůbec zle. Modlíme se a od zemědělců za to dostáváme ovoce a zeleninu. Trochu nám to zpestřuje stravu. Já osobně bych neměnil, oproti životu ve Lhase je tu mnohem větší klid.“ Se zkříženýma nohama se posadili k malým stolčkům, naplnili misky a pustili se do jídla. Na nějakou dobu bylo v místnosti ticho, které přerušoval jen hlas muže předčítajícího posvátná slova; nebylo považováno za zdravé, aby mniši věnovali stravování příliš mnoho pozornosti.

„Dej si pozor, aby ses ovoce nepřejedl!“ varoval pomocníka chlapec sedící vedle. „Budeš se divit, co se pak v tobě bude dít!“

„Ohó!“ zvolal vyděšeně pomocník. „Už jsem snědl pět kousků! Když na to tak myslím, opravdu se cítím nějak divně.“ Malý mnich se rozesmál a sám sáhl po dalším ovoci. Nakonec všichni dojedli a předčítač uzavřel lekci. Opat vstal a oznámil, že velký láma ze Lhasy, z Potály, z nej Svatějšího místa ze všech míst, přijel přednášet o dýchání a o zdraví a pokud někdo trpí zdravotními problémy, může je s vzácným hostem po přednášce probrat.

Muži vypochovali z jídelny a přesunuli se do chrámu, kde bylo více místa. Láma je pobídl, aby se pohodlně usadili. Malí chlapci seděli vepředu, mladí mniši za nimi a vzadu se seřadili starší lámové. Muž jim nejdříve podal základní poučení, aby se dostal k tématu: „Znovu zdůrazňuji, že není nutné, abyste seděli v pozici lotosového květu nebo v jakémkoliv jiné poloze, která je pro vás nepohodlná. Musíte se cítit příjemně a přitom sedět rovně - jen tak budete mít z cvičení maximální užitek. Ve dne sed'te se zdviženou hlavou, abyste mohli přijímat pozitivní vlivy Slunce. Po setmění však cvičení provádějte s hlavou skloněnou, protože jste pod vlivem Měsíce.

Nyní si nahmatejte puls. Položte prsty na levé zápěstí a spočítejte si, na kolik tepů se nadechujete a kolik vydechujete. Nádech i výdech trvá obvykle čtyři doby. Soustřeďte se na svůj puls, abyste jej dovedli vnímat i bez toho, abyste si jej museli nahmatat. Po několika dnech tréninku jej budete schopni odhadnout pouze na základě tělesných vibrací.

Nejdříve se zhluboka nadechněte - samozřejmě nosem - a počítejte v duchu do čtyř. Snažte se dýchat maximálně plynule. Začátečníci často tíhnou k tomu, že nedýchají správně a zadržují dech. Nyní máte plíce naplněné vzduchem; pomalu vydechujte a opět počítejte do čtyř. S určitou praxí budete moci nabrat vzduch ne na čtyři srdeční

tepy, ale na šest nebo dokonce na osm. Nikdy se do ničeho nenuťte a vždy trénujte v rámci svých schopností.”

Láma se rozhlédl kolem sebe a pozoroval chlapce a muže, kteří tu seděli s dlaněmi obrácenými vzhůru a rytmicky dýchali. Spokojeně přikývl a pokynul jim, aby skončili. „Nyní přistoupíme k dalšímu kroku. Budete dělat přesně totéž, co dosud, jen po nadechnutí zadržíte dech. Nadechněte se na čtyři doby, na dvě zadržte dech a na další čtyř vydechněte. Pokud se toto cvičení provádí správně, čistí krev, pomáhá udržovat odolnost žaludku a jater a posiluje nervový systém. Základem je kombinace čtyři - dva — čtyři. Jde pouze o průměr, nemusíte se jím otrocky řídit, klidně dýchejte podle vzoru šest - tři - šest nebo pět - tři - pět. Dýchejte tak, jak vám to vyhovuje a aby vás to co nejméně zatěžovalo.” Díval se dav pod sebou, který se v pravidelných intervalech nadechoval, zadržoval dech a vydechoval.

Po chvíli souhlasně přikývl a zvedl ruku. „Nyní přejdeme k dalšímu kroku. Zvláště u mladých mužů často vidím špatné držení těla; je to zdraví škodlivé! Vaše chůze by se měla řídit tlukotem srdce a dechem. Stůjte vzpřímeně, nenahýbejte se dopředu ani dozadu, záda mějte narovnaná a nohy u sebe. Nejprve co nejvíce vydechněte a vytlačte z plic veškerý vzduch. Pak vykročte - nezáleží na tom, kterou nohou - a současně se zhluboka nadechněte. Nyní kráčejte podle svého tepu. Nadechněte se na čtyři doby a současně udělejte čtyři kroky. Při výdechu udělejte další čtyři kroky na čtyři doby. Cvičení proveďte šestkrát za sebou a myslte přitom na to, že váš dech musí být zcela vyrovnaný a v dokonalém souladu s vaší chůzí.”

Velký láma potlačoval pobavený smích, když pozoroval chlapce, mnichy a lámy, jak kráčejí kolem dokola a sledují svůj dech. Spokojen s výsledky svého výkladu

řekl: „Uvědomte si, že existuje řada technik dýchání, mezi nimiž můžete volit podle toho, čeho chcete dosáhnout. Dýchání je víc než jen naplňování plic vzduchem; správným postupem můžete posílit vnitřní orgány a zotavit celé tělo. Způsob, který jsem vám ukázal, čistí krev, je blahodárný na žaludek a jiné orgány a také pomáhá při nachlazení.“ Rozhlédl se po svém publiku a pokračoval, „Tady, v tibetské nížině, je nachlazení běžná věc. Praktikováním správného způsobu dýchání jej můžete překonat.“

Nyní vám ukážu další techniku. Sedněte si na zem, narovnejte se, ale zůstaňte uvolnění.“ Muži si jeden po druhém posedali a upravili si šaty. Láma pokračoval: „Nejdříve provedete kompletní sestavu dýchání, kterou jsme trénovali dosud. Pak zadržíte dech na tak dlouho, jak budete moci. Nesnažte se přespříliš namáhat - stále se musíte cítit pohodlně. Rázně vydechnete, jako by vám byl vzduch odporný. Ještě jednou opakují: nadechněte se na čtyři doby, co nejdéle zadržte vzduch v plicích a pak prudce vydechněte. Když budete cvičení provádět pravidelně, vaše zdraví se určitě zlepší.“

Láma pozoroval své žáky a sledoval, jestli cvičí správně. Pak si všiml jednoho postaršího muže, který začal modrat. Přispěchal k němu a řekl: „Můj bratře, cvičíš příliš urputně. Všechna cvičení se musí provádět přirozeně a prostě, usilovná snaha může jen uškodit. Dýchání je přirozená věc, a pokud se při něm příliš namáháš, nedocílíš žádoucích účinků. Ty, můj bratře, se snažíš nasát více vzduchu, než tvé staré plíce snesou. Nebuď netrpělivý, dýchej klidně a bez námahy a uvidíš, že se brzy začneš cítit lépe.“

Celé ráno obyvatelé kláštera prováděli dechová cvičení. Nakonec k velké radosti mladého pomocníka lekce skončila, muži byli volní a mohli vyjít ven na vzduch.

Polední slunko rozpalovalo údolí, osvětlovalo tmavé kouty a ohřívalo už tak horký vzduch. Vtíravý hmyz hlasitě bzučel a bodal chlapce do nejcitlivějších partií.

SEDMÁ KAPITOLA

Spisovatel dostává dopisy s pozvánkami k osobním schůzkám od všech možných podivínů a je svědkem rady bizarních příhod. Následuje několik příkladů.

Lady St. John de Tawfe-Nause seděla v jídelně v čele obrovského stolu a úzkostlivě žmolala plátek žitného chleba. Elegantně pozvedla šálek čaje k ústům, pak jej spěšně odložila a odběhla k zdobenému psacímu stolku. Vytáhla dopisní papír s emblémem známého severského předka a pero odcizené jednomu z lokajů vévody z Wellingtonu, který jej zase tajně vzal z taverny na Fleet Street. „Pokud vím, jste autorem knihy *Třetí oko*, il začínal její dopis. „Velmi ráda bych se s Vámi setkala. Navrhuji schůzku v mém klubu a prosím Vás, abyste přišel v civilizovaném oděvu...“

Bertie E. Cutzem, jeden z předních britských chirurgů, člen mnoha učených společností a klubů, přítel mnoha vlivných mužů, bonviván a obhájce privilegovaných tříd, seděl ve své kanceláři s bradou v dlaních. Po hluboké úvaze uchopil arch papíru s diskrétním monogramem v záhlaví a začal psát: „Právě jsem dočetl *Třetí oko* a jsem přesvědčen o tom, že všechno, o čem píšete, je pravda. Můj syn je nadán tajnými silami a určité zdroje mu potvrdily, že nelžete. Chtěl bych se s Vámi setkat. Moc bych Vás však prosil o diskrétnost, obávám se, že by se mi kolegové vysmáli.

Sylva Skreen před lety uprchl před policií z Řecka a

usídlil se v americkém San Francisku. Byl bez peněz a psychicky na dně. Postupně se vypracoval na mocného kalifornského filmaře a nyní seděl ve své přepychové kanceláři obklopen polonahým harémem a snažil se dát dohromady dopis. Pohrával si s perem z ryzího zlata posázeným diamanty a s obrovským rubínem na hrotu. Obličej se mu razně křivil, jak se potýkal se svou chatrnou angličtinou. V dopise psaném na papíru křiklavé barvy žádal schůzku s autorem *Třetího oka* a chtěl po něm, aby mu předpověděl budoucnost a případně potvrdil růst jeho již tak velkého bohatství. S velkou bolestí vypsál šek, spolu s penězi na poštovné jej vložil do obálky a předal poslíčkovi. Pak se na chvíli zadumal. Najednou se chytil za srdce a zvolal: „Moje peníze! Kam jsem je jen poslal! Musím teď rychle něco vymyslet!“ Nadzvedl své obrovské břicho nad drahý stůl, zavolal si sekretářku a začal jí diktovat: „Autorovi *Třetího oka*: Máte moje peníze, chci je zpátky. Jestli mi je ihned nevrátíte, zavolám do novin, že jste mi je ukradl. Takže mi je ve svém zájmu obratem pošlete!“

Nějakou dobu poté, co se zpráva dostala ke spisovateli, se Rek mohl shledat se svými milovanými bankovkami.

Ve vzdálené Uruguayi autor obdržel psaní z amerického Seattlu. „Dozvěděl jsem se, že se chcete vrátit do Severní Ameriky, ale nemáte na cestu,“ začínal dopis od bohatého muže. „Mám pro vás zajímavý návrh: zaplatím Vám cestovné do Seattlu a zabezpečím Váš po zbytek života - budete mít pokoj, stravu a nějaké oblečení. Na oplátku chci, abyste všechna Vaše autorská práva převedl na mne. Budu prodávat Vaše knihy a z tantiém Vám budu hradit živobytí.“ Spisovatel pronesl na adresu bohatého opovážlivce nepublikovatelné slovo.

Jindy u něj někdo opakovaně zabouchal na dveře.

Bylo slyšet spěšné kroky, zvuk pantů a pak se ozval zastřený hlas se špatnou angličtinou: „Chci se setkat s mistrem. Přiveďte mi ho. Buďte tak hodný a vyřídte mu, že čekám u dveří, mé jméno je Vilhemina Cher- man.“

Montrealu odbila půlnoc. V klidných vodách přístavu se odrážela světla mrakodrapů, lodě nehybně vyčkávaly příchod nového dne. Nalevo u kotviště se najednou zvířila voda a malý člun vyjel vstříc zpožděné nákladní lodi. Z vrcholu nej vyšší budovy ve městě do dálky světélkoval otáčivý signál a vysílal na noční oblohu dlouhé paprsky. Z letiště se vzneslo tryskové letadlo a s hukotem se prohnalo nad městem.

Spisovatel byl ponořen do spánku, který přerušilo zvonění domovního zvonku. Rychle se oblékl a šel otevřít. Muselo to být velmi naléhavé, když někdo zvonil tak dlouho a v takovou hodinu. „Pan Rampa?“ zeptal se hlas s francouzsko-kanadským přízvukem. „Bydlí zde pan Rampa?“ Dovnitř se protlačili dva vysocí muži a rozhlíželi se kolem sebe. „Policie, vyšetřování podvodů. Kdo jste?“

Spisovatel se zeptal: „Co chcete? Proč jste sem přišli?“ Policisté se na sebe nepřítomně podívali. Starší z nich, aniž by požádal o povolení, přikročil k telefonu a vytočil číslo. Chvilí něco říkal francouzský do sluchátka, pak zavěsil a řekl: „Zavolali nás sem bez udání důvodu. Ted' jsem mluvil s vrchním inspektorem, tvrdí, že mu telefonoval jeden muž z Alabamy, který žádal, abyste mu urychleně zavolal, je to urgentní!“

Policisté neklidně přešlapovali v chodbě a vyměňovali si pohledy. Nakonec starší z nich promluvil: „Půjdeme. Zavolejte mu ihned potom, prosím.“ Oto čili se a vykročili z místnosti. Brzy šlo slyšet auto, jak startuje a ujíždí po cestě rychlostí rozhodně vyšší než povolenou. Pak zazvonil telefon: „Tady policie, vrchní

inspektor. Už jste tomu muži volal? Říkal, že je to akutní, doslova otázka života a smrti.“ Volající zavěsil.

Spisovatel rozevřel obálku fialové barvy pomalovanou květinami. Dopisní papír měl tentýž příšerný odstín, dílo zkázy korunovaly květinové věnečky natištěné po okrajích. „Bůh je láska!“ hlásal první řádek. Spisovatel nakrčil nos nad puchem, který z papíru vycházel. Dopis pokračoval: „Říkají mi tetička Macassar a přináším lidem štěstí a dobro. (Pět dolarů za otázku, o něco málo víc za obětní dar za milovanou osobu). Přečetla jsem si Vaše knihy a moc bych si přála, abyste byl mým průvodcem. Pro mé podnikání by to představovalo velkou podporu. Pošlete mi prosím dopis s Vaším souhlasem, ale rychle, ráda bych to brzy uveřejnila v inzerátu.“

„Rampa je komerční!“ osočoval jej další dopis. „Jste podvodník a vyděláváte na druhých!“ Nešťastný spisovatel uvažoval: „Znamená to snad, že všichni podnikatelé jsou podvodníci? Nevadí, objasním to ve své příští knize,“ pomyslel si a ihned se dal do psaní: Dámy a pánové, milé děti, přečtete si toto prohlášení. Já, Tuesday Lobsang Rampa, což je mé vlastní legální a jediné jméno, tvrdím toto: nemám žádné obchodní zájmy, nejsem zaangažován do žádné jiné obchodní činnosti kromě té spisovatelské. Nepodporuji žádnou firmu s vonnými tyčinkami ani žádný zásilkový obchod. Může se stát, že se někde setkáte s pojmem „Třetí oko“ - napsal jsem stejnojmennou knihu a jiné využití tohoto názvu je protiprávní, žádnou takto zvanou firmu nepodporuji. Nemám následovníky, studenty, zástupce (vyjma svých literárních agentů) ani jiné obchodní zájmy. Nikdy jsem nenapsal knihu, již by vydavatelé odmítli vydat kvůli „zakázaným informacím“. Je možné, že se z vás někdo bude snažit pod mým jménem dostat vaše

těžce vydělané peníze - varoval jsem vás.

Spisovatel se zamyslel nad úskalími spisovatelského povolání. Jedni mu vytýkali, že používá vulgární slova, jiní, že píše v první osobě a čtenáři se s ním proto údajně příliš identifikují, což není v pořádku. V jiném dopise mu vyčítali, že o sobě píše jako o „starém muži“. A tak pořád dokola. Spisovatel se protáhl. Uvažoval nad svou minulostí a současně se obával budoucnosti - o své zdraví, o to, že se mu něco nezdaří...

Otevřely se dveře, do místnosti se vplížilo chlupaté stvoření a elegantně vyskočilo na spisovatelovu postel. „Co je s tou knihou, kterou jsi chtěl napsat?“ promluvila siamská kočka telepatickým, hlasem. „Pokud se budeš zabývat těmi hlupáky, nikdy ji nedokončíš! Zapomeň na ně!“ nabádala ho. Tlustá Taddy se přivalila a posadila se do výšece zalité slunečním světlem. Jídlo!“ zamňoukla. „Nebavil se tu někdo o jídle?“ Spisovatel se pousmál a řekl: „Kočky moje, nejdříve musíme dokončit tuto knihu a odpovědět na několik dotazů. Máme jich tu spousty, hned se do toho pustím!“ Přitáhl si k sobě psací stroj se zapadlou klávesou.

Potíž je v tom, *uvažoval*, že mé odpovědi vždy plodí další a další otázky - čím více otázek zodpovím, tím více nových jich vyvstane.

Následující otázka podle všeho znepokojuje řadu lidí: „Co je to Nadjá? A proč kvůli němu musím tolik trpět? Jak to přijde, že trpím, aniž vím za co? Nedává mi to smysl a nepříznivě to ovlivňuje mou víru v Boha i pohled na náboženství jako takové. Můžete mi to prosím vysvětlit?“

Spisovatele zaujala projíždějící loď, která jednou za čas přivážela zboží z Japonska; vrátil se k položenému dotazu.

Nejdříve se musíme dohodnout na základních pojmech. Zkuste si představit, jak byste rybě žijící na dně hlubokého oceánu přiblížili život na souši. Jak lze vodnímu živočichu popsat život v Londýně, Montrealu, Tokiu nebo dokonce v New Yorku? Jak jí chcete zprostředkovat třeba myšlenky a reakce kosmonauta na oběžné dráze? To je úplně nemožné, nemyslité? Takže se dohodněme na tom, že Nadjá není Nadjá, ale je to zkrátka mozek. Tím pádem tu máme spoustu mozků, které zjišťují, že by něco chtěly zakusit jinak než pouze prostřednictvím nehmotné myšlenky. Každý mozek má obrovské ambice; chce vědět, jaké je to na Zemi, zajímá ho, zda třináctá svíce neplane víc než dvanáctá, chce zjistit, co znamená pojem „planout“ a co je „svíce“. Rozhodne se přijít těmto záhadám na kloub a najde si vhodné tělo. Prozatím ponechme stranou, že se musí nejdříve narodit. Uvelebí se uvnitř pevné schránky z kostí, v níž plave ve zvláštní tekutině, která jej chrání před mechanickými nárazy, vyživuje jej a díky níž je vazký. Mozek nemá cit. Když ho budete chtít operovat, lokálně umrtvíte kůži a maso vně lebky a pak uděláte řez kolem celé hlavy. Seříznete temeno hlavy a sloupnete jej jako skořápku uvařeného vejce. Bolest pronikne jen kůží, masem a kostí, nikoliv mozkiem samotným. Po odříznutí horní části hlavy lze do mozku zasahovat bez užití jakýchkoliv anestetik.

Mozek je jako Nadjá. Nemá žádné vlastní pocity ani vjemy. Vraťme se nyní k mozku, jenž je umístěný v lebce a prahne po zážitcích. Je slepý, hluchý, nevnímá vůně ani pachy, nemá žádné pocity. Vytvoříme pro něj několik loutek. Jeden pár loutek jej bude spojovat s orgánem zraku - když otevřete oči, mozek obdrží jejich prostřednictvím vjem. Čerstvě narozené dítě tápe a

očividně nerozumí tomu, co vidí - neví, co znamená vjem, ale postupem času a s přibývajícimi zkušenostmi začínou vjemy přijímané zrakem dostávat význam.

Mozek chce víc než jen obraz. Chce vědět, jaká je věc, kterou vidí. Má nějaký zvuk, vůni? Přidáme další loutky spojující mozek s orgány sluchu. Uši zachycují vibrace nižší frekvence, než mohou přijmout oči. S trochou praxe mozek dovede rozeznávat jednotlivé vibrace, rozpozná konejšivou nebo naopak nepřijemnou hudbu, lidskou řeč a podobně.

Nyní se nabízí otázka, jakou má zkoumaný předmět vůni? Řešením je spojení mozku s loutkami zastupujícími čichový orgán. Někdy nastanou situace, že si Nadjá, které nazýváme mozkiem, bude toužebně přát, aby čich neexistoval, například když to někdo přežene s parfémem...

Další záhadou je, jaká je věc na dotyk: Nepoznáte, zda je tvrdá nebo měkká, dokud nemáte hmat, takže Nadjá (v tomto případě mozek) vyšle další loutky - ruce a prsty. Ukazováčkem a palcem můžete věc uchopit, ostatními prsty ji ohmatat a zjistit, zda ji lze zmáčknout nebo ne, jestli je zaoblená nebo hranatá. Může se stát, že se dotknete předmětu a dostanete nepříjemný vjem - ucítíte žár, chlad, ostří nebo drsný povrch. Tyto vjemy způsobují bolest a ta vás varuje, abyste byli v budoucnu opatrní. Proč by si ruce chtěly samy ubližovat, vždyť jen plní svou předem danou funkci!

Zedník se může při práci poranit, jeho ruce jsou zvyklé na dřinu a hrubý materiál. Chirurg musí mít velmi citlivé prsty, protože jeho zaměstnání vyžaduje jemný hmat. Kdyby měl nosit cihly, mohl by si ublížit a naopak chirurgie by nebyla vhodná pro zedníkovy ruce zdrsnelé náročným povoláním.

Každý orgán musí experimentovat a zakoušet různé vjemy. Ušima bude otřásat hlasitý hluk, nos bude obtěžovat

nepříjemný zápach - tyto orgány jsou navrženy tak, aby podobným nepříjemnostem odolávaly. Spálíte si prst, on se uzdraví a propříště už budete opatrnější. Mozek vstřebává všechny informace a ty se ukládají v devíti desetinách našeho podvědomí. Lidský nervový systém funguje bezděčně a reaguje právě na základě informací získaných z podvědomí. Na střeše vysoké budovy budete zakoušet strach, což je způsob, jakým podvědomí komunikuje s reflexivním nervovým systémem. Ten uvolňuje do krve určité výměšky, které způsobí, že se budete držet zpátky; jde o běžnou fyzickou reakci.

Teď si představte, že Nadjá, pohybující se v mnohem vyšších dimenzích, není schopno přijímat informace ze Země, aniž na Zem seslalo své loutky. Tyto loutky představují lidé, kteří procházejí zkušenostmi, mohou se popálit, pořezat, stávají se jim nejrůznější věci a všechny možné dojmy a vjemy se po tenkém vlákně přeposílají k Nadjá podobně, jako nervová soustava do mozku dopravuje vjemy přijaté lidským prstem. Lidé jsou jakousi prodlouženou rukou Nadjá, které je izolované a zcela závislé na nás pozemšťanech; jinak se k němu vjemy ze života na Zemi nedostanou. Pokud něco děláte špatně, dostanete obrazně řečeno políček. Ten, kdo nás trestá a pokouší, není Bůh, ale naše vlastní hloupost. Na něco sáhnete a pocítíte bolest, druhým kontaktem se snažíte přijít na to, proč to bolí a jak to můžete ovlivnit. Další dotek vám prozradí, jestli jste bolest skutečně překonali.

I dobrý člověk může zakoušet hodně utrpení a vy jako nezúčastněný pozorovatel budete mít dojem, že je nespravedlivé, aby se tolik trápil; možná vás také napadne, že dotyčná osoba musela mít v minulém životě hodně zlou povahu a nyní splácí mimořádně těžkou karmu. To je však velký omyl. Nemůžete přece vědět, jestli netrpí proto, aby

zjistila, jak překonat bolest a usnadnila tak cestu těm, kdo přijdou po ní? Pokaždé nemusí jít o splácní minulých skutků, důvodem životních strastí může být také hromadění dobré karmy.

Bůh samozřejmě existuje a je dobrý a spravedlivý. Není to však lidská bytost a je zbytečné se snažit pochopit, Co to vlastně je, když většina lidí není schopna porozumět ani vlastnímu Nadjá. Když nechápete své Nadjá, nemůžete pochopit ani jeho Boha.

Další otázku jsem již ve svých knihách zodpověděl, ale přesto se pravidelně objevuje, proto ji uvedu i zde. Lidé chtějí poznat svého průvodce, mistra nebo strážného anděla, chcete-li. Jeden čtenář mi napsal: „Mým průvodcem je starý moudrý Indián. Rád bych se s ním setkal. Jak se k němu mohu dostat?“

Jednou provždy si v tom udělejme jasno. Průvodci nejsou žádní indiáni, Indové, Tibeťané či zástupci jiných národů, ať už žijí nebo mrtví. Ve skutečnosti jich není tolik, aby zásobili všechny lidi vyžadující jejich pomoc. Je to jako kdyby každý tvrdil, že byl ve svém minulém životě jednou z mých koček — což je samozřejmě nesmysl.

Onen údajný průvodce je ve skutečnosti vaše Nad- já. To je ten, kdo vás řídí. Je to jako jízda v autě - řidič je Nadjá vozidla. Šlápne na pedál, a pokud má štěstí, stroj se rozjede. Sešlápne jiný pedál a auto zastaví. Když si dáte pozor a budete sledovat cestu, do ničeho nenabouráte. Nikdo jiný než vy auto neřídí. Stejným způsobem vy a vaše Nadjá kontrolujete sami sebe.

Rada lidí si představuje, že ti, kdo opustili pozemský život, jen netrpělivě čekají, až se budou moci přidružit k vyvolené osobě a začít ji provázet každodenním životem - dbát, aby nesešla z cesty, radit jí, co má dělat a podobně. Ale jen si představte: Máte například souseda, s nímž

nějakým způsobem vycházíte - ať už dobře nebo špatně - a jednoho dne se musíte odstěhovat na druhou polokouli. Zabydlujete se na nové adrese, začínáte se zapracovávat v novém zaměstnání a navazujete nové kontakty. Přiznejte si upřímně, opravdu zůstanete se všemi vašimi bývalými známými ve styku? Jistě že ne, vypustíte je z hlavy. Stejně tak se chovají bytosti na onom světě. Poté, co opustily tuto Zem, nesedí jen tak na nebesích a nechytají příslovečné lelky. Zaměstnávají je jiné povinnosti; po přechodu z pozemského života nejprve měly nějaký čas na zotavení, pak se vrhly do práce a nemají čas na to, aby někomu dělaly duchovní průvodce nebo vykonávaly podobné služby.

Existují entity, které jsou schopny zachytit lidské myšlenky a za jistých podmínek vzbuzují v lidech dojem, že jsou jejich duchovními vůdci. Podívejme se na příklad seance: Její účastníci naladěni na stejnou vlnu doufají, že budou moci komunikovat se zesnulými. Podvědomě touží dostat nějakou zprávu. V astrálním světě se nacházejí jisté myšlenkové formy, jež nejsou lidského původu - v podstatě jde jen o shluky energie odpovídající na určité stimuly. Tyto entity, ať už se vzaly odkudkoliv, jsou přitahovány k určitému zdroji a vznášejí se v jeho blízkosti. Jestliže skupina lidí silně myslí na zprávu od mrtvého a automaticky k sobě tyto entity přitahuje. Ty natahují své energetické paže a dotýkají se mozku, tváře nebo jiných částí těla a dotyčná osoba pak nabude přesvědčení, že na ni sáhl duch zesnulého.

Entity často působí škodlivě, dovedou však přitom postupovat velmi ostražitě. Vznášejí se okolo účastníků seance, zkoumají jejich nitra, a když se dostanou k nějaké zajímavé informaci, předají ji celé skupině. Alespoň jedna osoba uchovává zprávu ve svém mozku, entita jen zachytí její signál a zafunguje jako médium. Postupuje přitom velmi

opatrně, aby její projevy působily věrohodně, a nikoho přitom nenapadne, že informace pochází z podvědomí jednoho ze členů. Všichni to známe z maškarních bálů, kdy na sebe lidé navléknou kostýmy a masky a předstírají, že jsou někdo jiný. Stejně se chovají tyto myšlenkové formy. Ve skutečnosti mají jen omezenou inteligenci a jsou to paraziti v pravém slova smyslu - čerpají z ostatních a obelstí každého, kdo jim uvěří.

Lidé pak nabudou přesvědčení, že se jim podařilo vyvolat ducha staré nevrlé tetičky, která spadla ze schodů a zlomila si nohu, načež zemřela. Nyní slídí po domě, protože ji trápí sporné svědomí kvůli jejímu dřívějšímu nevybíravému chování. Ve skutečnosti se nic takového neděje. Jedna osoba účastníci se seance nevědomě vysílá obrazy tetičky, myslí na to, jak si zlomila nohu a také na to, jak náladová babizna to předtím byla. Entity se naladí na signály vysílané z je jího mozku a projeví se navenek, aby získaly publikum na svou stranu. Výsledkem je, že tetička ze seance vyjde jako ustrašená stará paní, která lituje, že byla kdy nepřijemná ke svým úžasným neteřím a synovcům a nyní s nimi chce zůstat navždy nebo ještě déle a chránit je od všeho zlého.

Je neuvěřitelné, jak lidé opovrhují Indiány, vysmívají se tibetským lámům a jiným společenstvím.

Jakmile se však nějaký láma nebo Indián dostane na onen svět, okamžitě změní názor a uvěří, že ti, které dříve znevažovali, se obratem vrátí na Zem, vyhledají je a začnou je provázet životem a chránit před jeho nástrahami. Jediní, s kým se však setkávají, jsou astrální démoni, kteří se potulují v jejich okolí a předstírají, že jsou něčím jiným, než čím ve skutečnosti jsou.

Jak často se stýkáte s přáteli žijícími na druhém konci světa? Jak často jim pomáháte? A kolikrát jste jim pomohli,

když ještě byli vašimi sousedy? A teď si vezměte, že zemře někdo, o jehož životě ani moc nevíte. Ptám se vás: Proč si myslíte, že se o vás najednou začne kdovíjak zajímat? Proč věříte, že váš domnělý průvodce zničehonic zanechá všech svých povinností na onom světě a přispěchá k vám, aby s vámi strávil zbytek vašeho života? Někdo, komu jste se pravděpodobně dříve vysmívali nebo - a to je ještě pravděpodobnější - o kom jste ani nevěděli, že existuje.

Uvažujme logicky. Řada lidí věří, že má duchovního průvodce, protože se cítí nejistě, osaměle a je přesvědčena, že by to nezvládla bez cizí pomoci. Vymyslí si proto mužskou nebo ženskou postavu, která je pořád s nimi a chrání je před jejich vlastním nerozumem a před zlovůli ostatních.

Dalším důvodem, proč lidé věří na průvodce, je to, že někdy slyší nebo se domnívají, že slyší tajemné hlasy. Ve skutečnosti jde o formu „telefonického“ hovoru s jejich Nadjád přenášeného jemným vláknem. Lidé mohou pociťovat pulzování na čele v místě kousek nad nosem. K tomu dochází při konverzaci mezi podvědomím pozemšťana a jeho Nadjád, kterému se jednou desetinou vědomí pokouší naslouchat. Nedaří se mu to, z čehož vzniká ono pulzování - je to podobné, jako když hlas na druhém konci linky oznamuje, že číslo je obsazené.

Pomoci si musíme každý sám. Není moudré přidávat se k nejrůznějším sektám a společenstvím, která vám říkají, co máte dělat. Když odejdete ze Země, sami se musíte odebrat do Sině vzpomínek. Je to místo, kde soudíte sami sebe - jaký smysl pak má to, že jste se v životě chovali podle něčích rad? Pokud se má člověk vyvíjet, musí být sám. Jestliže jste součástí skupiny, vědomě se vracíte o několik kroků nazpátek, protože každá společnost je limitována svým nejpomalejším členem. Individualisté,

kteří se chtějí posouvat dále, jdou vždy sami.

Mimochodem, přede dvěma dny mi přišel zajímavý dopis. Stojí v něm: „ let jsem členem jisté společnosti a musím se přiznat, že za celou dobu jsem se nenaučil tolik, co jsem se naučil z jedné z Vašich knih.”

OSMA KAPITOLA

Starý spisovatel ležel v posteli vedle okna a díval se na téměř opuštěný montrealský přístav. Lodě tudy neproplouvaly často - stávky, krádeže a jiné nepříjemnosti způsobily, že řada linek přístav mījela. Muž pozoroval nepočetnou říční dopravu; ruch v astrálním světě byl naopak velmi živý. Slunce svítilo do pokoje a kočičí slečna Cleopatra odpočívala s předními tlapkami položenými na zadních. Otočila se na svého pána, ušklíbala se a telepatickým hlasem pronesla: „Jak je možné, že lidé nevěří, že zvířata mohou mluvit?“

„Milá Clee,“ odvětil spisovatel. „Lidé si musí všechno nejdříve ověřit - ohmatat, potěžkat a rozdělit na kousky. My dva víme, že kočky dovedou mluvit. Není tedy jedno, co si myslí někdo jiný?“

Cleopatra se zamyslela, stříhala přitom ušima a pak si decentně olízla tlapku. „Všechna zvířata mluví pomocí telepatie. Tak proč ne lidé?“ zeptala se. „Jak to, že si neuvědomují, že oni jsou ti hloupí?“

Spisovatelovi se nechtělo pouštět do dlouhého vysvětlování. „Podívej se, Clee, lidé jsou zkrátka jiní,“ odpovéděl. „Nevěří ničemu, aniž si to předtím ověřili. Oba víme, že telepatie existuje, ale pokud tomu ostatní z

nějakých prapodivných důvodů nevěří, pak není nic, čím bychom je mohli přesvědčit.“ Poposedl si a líbezně se usmál na milovanou kočku, svého věrného společníka Cleopatra se na něj zpřímá podívala. „Ale vždy existuje nějaký způsob, právě jsi o tom četl!“ Muž povytáhl obočí. Pak si ale vzpomněl na knihu, kde se dočetl o jistých

experimentech. Dva badatelé, R. Allen a Beatrice Gardnerovi, zaměstnanci nevadské univerzity, se zabývali tím, jak lze naučit zvířata mluvit; čím více se problému věnovali, tím větší záhada to pro ně byla. Zřejmě přitom přehlédli nejzjevnější příčinu - zvířata zkrátka nemají potřebný mechanismus na vyjadřování se lidskou řečí. (Dovedou sice vrčet jako rozladěný Turek, ale to zde není důležité.) Manželé Gardnerovi zvolili zajímavou metodu: Nějakou dobu studovali šimpanze, protože je známo, že ti jsou schopni navzájem si dávat najevo své úmysly. Došli k závěru, že řada šimpanzů komunikuje pomocí znaků, které užívají sluchově postižení. Jednu šimpanzí samičku umístili v domě, kde se o ni starali jako o člověka - možná i o něco lépe, protože lidé, jak víme, se k sobě kolikrát moc hezky nechovají. To je však vedlejší. Přistupovali ke zvířeti jako ke členu rodiny, mělo své vlastní hračky, byla mu projeována láska a - co je velmi důležité - lidé před ním komunikovali znakovou řečí. Pokus měl velký úspěch: Po několika měsících byla šimpanzice schopna bez větších problémů vyjadřovat své myšlenky a během dvou let si osvojila znaky pro všechny druhy oblečení, dovedla požádat o něco sladkého nebo něco na pití a spoustu dalších věcí.

Zvířata postrádají důležitý orgán - hlasivky - aby mluvila jako lidé. Je pravda, že by asi měla potíže s gramatikou. Pokud jsou však lidé příliš hloupí na to, aby se naučili využívat telepatickou řeč, pak se zvířata budou muset naučit znaky Cleopatra a Tadalinka dovedou sdělit své touhy a přání dokonce i lidem, kteří neovládají telepatickou řeč. Mezi kočkami a spisovatelem byla přirozeně bližší vazba, takže navzájem komunikovali možná lépe, než dva lidé mluvící běžnou řečí.

Tadalinka se přiloudala do pokoje a protáhla se.

„Nebavili jste se náhodou o jídle?“ „Ne, Tads,“ odpověděla Cleopatra. „Bavíme se o komunikaci člověka se zvířetem. Myslím, že máme velké štěstí, že máme svého páníčka. Můžeme mu sdělit, co chceme, a nemusíme k tomu používat znakovou řeč.“

Cleo vzhledla ke spisovateli a řekla: „Měl by ses projít, nebyl jsi venku už několik týdnů. Proč nesesedneš na pojízdné křeslo a nevyjedeš si někam? Dnes je klidný den, venku skoro nikdo není.“ Spisovatel se podíval z okna. Slunce svítilo, vál mírný vánek. Pohlédl na psací stroj a prázdné listy, tiše si něco zabručel pod vousy a pomalu se začal soukat do pojízdného křesla.

Vyjel z chodbičky, zabočil do dveří a výtahem sjel z devátého patra do přízemí. Rozhodl se, že chvíli posedí u řeky. Přejel parkoviště, po nájedzu vyjel na liduprázdný chodník, jemně stlačil řídicí páčku a vozík se rozjel vpřed rychlostí chůze. Najednou ho omámil řev motoru; po špatné straně silnice se k němu hnalo velké auto a zabrzdilo u něj. Drsný hlas přikázal: „Zastavte!“ Spisovatel se překvapeně rozhlédl kolem sebe. Z auta vyskočili dva muži, policejní srážník a detektiv; řidič zůstal sedět, vyklonil se z okýnka a sledoval dění. „Pane bože,“ pomyslel si spisovatel, „co jsem provedl?“

Policisté doběhli k pojízdnému křeslu. Zamračený strážník s rukama v bok zaburácel: „Nejste vy náhodou ten spisovatel?“ „Ano,“ zněla odpověď.

Strážmistr se podíval na kolegu a ten vyhrkl: „Neměl byste chodit ven sám. Vypadáte, jako byste měl každou chvíli umřít.“

Spisovatele poznámka poněkud překvapila. Zeptal se: „Umřít? Jednoho dne zemřeme všichni. Nasednout umím sám. Navíc jsem na soukromém pozemku a nikoho tady neruším!”

Policista se na něj výhruzně podíval a podrážděným hlasem řekl: „Nezajímá mě, jak nasedáte. Říkám vám, že nebudete jezdit sám. Není to bezpečné. Bylo mi řečeno, že tu už moc dlouho nebudete. Nerad bych, aby se vám něco stalo zrovna tehdy, když já mám službu!”

Spisovatel žasl nad starostlivostí mužů zákona a nešlo mu to do hlavy. Nepochybně byl nemocen, to ano, jinak by nemusel používat vozík. Ale aby jej musel někdo doprovázet pokaždé, když chce ven, to už by bylo příliš. Sám prováděl domácí a všechny možné jiné práce a i nadále chtěl zůstat maximálně nezávislý., Ale já jsem na soukromém pozemku,” hájil se.

Do rozhovoru se vložil detektiv: „Nezajímá nás, jestli jste nebo nejste na soukromém pozemku! Vypadáte, jako byste mlel z posledního! Nemyslím teď na vás, ale na ostatní lidi. Takže teď se hezky otočte, doprovodím vás.” Chopil se křesla a s velkou námahou jej prudce otočil, ubohý spisovatel div že nespadol na zem. Pak do něj mocně strčil a zvolal: „Jedeme!”

Kolemjedoucí řidiči se vykláněli z aut a škodolibě sledovali cizí neštěstí. Bylo tam také několik turistů; když člověk chodí po památkách, pak je pro něj senzace úplně cokoliv. Spisovatel žasl, že se byl jen projet a všichni na něj zírali a řidiči ve velkých amerických vozech se vykláněli z okýnek a troubili, jako by to byla ta nejzábavnější věc na světě. Nechápal, co bylo tak zábavného na starém nemohoucím muži, který se snaží žít, aniž by musel být ostatním na obtíž.

Křeslo dostalo další silný náraz, motor naskočil. Jeli přes parkoviště k rampě, zakaboněný detektiv v těsném sledu za nimi. U vchodu do výtahu se detektiv zastavil a řekl: „Jestli ještě jednou vyjedete ven sám, bude zle.“ Spisovatel opět nastoupil do kabiny, vyjel do devátého patra

a zabočil do bytu. Na chodbě zaklaply dveře od vedlejšího bytu.

Takže od nynějška má zakázáno jezdit ven sám! Leda že by chodil na procházky jako pes na vodítku.

Do pokoje se připlížila Cleopatra a vyskočila mu na klín: „To je neuvěřitelné, jak jsou ti lidi nerozumní, že?“

Na spisovatele čekala spousta práce, musel napsat knihu a odpovědět na spoustu dopisů. Hodil si v duchu mincí, aby věděl, do čeho se má pustit dřív. Vyhrály dopisy. První list byl od mladého přemýšlivého Brazilce z Ria de Janeiro. Psalo se v něm: „Vážený pane T. Lobsangu Rampo, přečetl jsem všechny Vaše knihy a velmi mne zajímá všechno, o čem píšete. Jako každý zvědavý student mám několik otázek a byl bych rád, kdybyste mi je zodpověděl. Tady jsou:

Když zemřu, setkám se se svými známými. Víím, že budou vypadat tak, jak jsem je znal na Zemi. Ale jak budu vypadat já? V minulých životech jsem byl vícero osobami; jak mne pak člověk, kterého jsem znal v posledním životě, pozná?

Proč jste nám právě Vy jako předek z Tibetu přišel tlumočit moudrost Orientu? A proč právě teď? Mohu se v astrálu setkat s kronikou Ákáša*?

Jaká je ideální pozice pro meditaci? Nemohu sedět v pozici lotosového kvetu, neumím sedět s narovnanými zády.

To je vše. Pokud si myslíte, že by některé dotazy měly zůstat nezodpovězeny, neodpovídejte na ně. Doufám, že na odpovědi přijdu během meditace; u řady otázek se mi to už poštěstilo.

Jste opravdové světlo ve tmě a já Vám za všechno mnohokrát děkuji.

Fabio Serra “Milý Fabio, zde jsou odpovědi na nejen Vaše otázky:

1. Když zemřete, nejdříve opustíte tuto Zemi a pak se odeberete na místo, které většina náboženství označuje pojmem „očistec“. Zde se doslova očistíte. Představte si, že si při práci na zahradě zašpiníte obličej a vlasy (pokud nějaké máte!). Pak se rozhodnete jít domů, budete si chtít dát večeři a poslouchat rádio. Co uděláte jako první? Navštívíte „očistec“, jinými slovy půjdete do místnosti, kde se můžete umýt, zbavit se špinavého nánosu. Většina náboženství vykresluje očistec jako strašné místo. Já dávám přednost představě nebeské koupelny, kde očistíte svou astrální podobu, takže před svými známými budete vypadat čistě a neporušeně. V astrálním světě projevíte svou auru; když je příliš pošpiněná, objeví se to navenek. Očistec je místo v astrálu, kde se setkáváte se svými přáteli - nikdy ne s nepřáteli, protože na onom světě se vídáte jen s těmi, které máte rádi. V astrálu se projevujete

V Eugenice jsme na toto téma vydali dvě knihy: Guido Huber: *Ákáša - duchovní kronika světa* (2006); Linda Howe: *Ákášické záznamy - Jak v nich číst?* (2011) úplně stejně jako na Zemi. Lidé, které potkáte, chtějí být také rozpoznáni, budou proto vypadat tak, jak jste je znali během své pozemské existence. Určitě jste už v životě zažil ten pocit - vidíte nějakého cizího člověka a jste si jistý, že ta osoba má na levé tváři znamínko. Ukáže se, že ne, ale pak se dozvíte, že jí ho před rokem odstranili.

Nebojte se, uvidíte to, co chcete vidět, takže vaši známí budou vypadat přesně podle vašeho očekávání. Abychom si udělali představu, dejme tomu, že jste měl za přítele černocho, to znamená, že ten člověk měl během své pozemské existence, když jste se s ním setkával, černou barvu kůže. Pokud by měl na onom světě bílou kůži, nepoznal byste ho, takže se vám zjeví tak, jak si ho pamatujete - jako černocho.

V průběhu vývoje se vzhled člověka mění. Vezměte si negramotného zarostlého divocha, kterého vydrhnete, ostříháte a oblečete do moderního civilizovaného oděvu; bude vypadat jinak. Když se dostanete na onen svět a postoupíte ve svém vývoji, váš vzhled se změní - k lepšímu.

Nyní zodpovím druhou část otázky: Člověk, na něhož se ptáte, vás uvidí tak, jak si sám sebe představujete. Uvidí vás takového, jaký jste byl na Zemi, a také on sám bude vypadat stejně. Znovu opakuji - jinak byste se nepoznali.

2. Proč právě já přicházím do západního světa tlumočit moudrost Orientu? A proč právě teď?

To je férová otázka. Lidé ze Západu uvažují materiálně. Žijí přítomností, zabývají se penězi, majetkem, mocí a nadvládou nad ostatními. To je součást západní kultury. Spousta lidí v poslední době začala cestovat do východních zemí a zjistila, že řada nejlepších mozků Východu sídlí v tělech, která jsou nemocná, oděná do hadrů a podobně. Necháпали to, začali se zabývat starověkými učenými, a protože pocházejí z jiné kultury a jiného jazykového prostředí, snadno došlo k tomu, že své poznatky zkreslili a vtěsnali do obrazu, jaký by podle nich - západních pozorovatelů - učení měla mít. Řada překladatelů klame lidi tím, že jim předkládá mylná prohlášení a deformují pravé základy náboženské víry.

Moje cesta byla dlouhá. Byla mi dána schopnost porozumět Západu, zatímco duchem jsem na stále na Východě. Byla mi dána schopnost psát a vysvětlovat lidem nejruznější záhady. Trpěl jsem víc, než by bylo zdravo, ale za odměnu mi to dalo větší vhléd a pochopení, a díky tomu rozumím západním perspektivám a dovedu uzpůsobit svá slova a přetlumočit jejich správný esoterický význam západnímu čtenáři.

Nacházíme se ve věku zvaném *kálíjuga*, období

rozvratu a změny, kdy lidstvo stojí na křižovatce a rozhoduje se, jestli se bude dále vyvíjet nebo stagnovat, jestli se pozvedne směrem nahoru, nebo klesne na úroveň šimpanze. Přišel jsem s touhou rozdávat moudrost a pomáhat západním lidem v rozhodnutí, zda je lepší studovat a stoupat nahoru nebo nečinně sedět a pozvolna zaostávat.

' Třetí otázka se týká možnosti setkání se s kronikou Ákáša během pobytu v astrálu. Když opustíte tento život a vstoupíte do astrálu, vaše první cesta povede do Síně vzpomínek. Zde uvidíte všechno, co se vám přihodilo nejen v životě, jež jste právě opustili, ale také v dalších minulých životech. Pak se musíte rozhodnout, zda chcete ve svém vývoji postoupit kupředu. Pokud se rozhodnete pomáhat lidem na jejich cestě z pozemského světa, pak pro vás kronika Ákáša jistě bude mít velký význam a bude vám dovoleno ji využít. Nikdo se k ní však nedostane jen na základě zvědavosti.

Na Západě jistí lidé prohlašují, že za určitý poplatek jsou schopni vycestovat do astrálu, poradit se s kronikou Ákáša a vrátit se s požadovanými informacemi. To je samozřejmě holý nesmysl. Žádnou kroniku nikdy neviděli a pochybují, jestli se vůbec kdy vědomě dostali do astrálu. Mohou konzultovat leda tak s džinem z láhve. Takže ještě jednou opakují: Nikdo nemůže vidět kroniku jiné osoby, pokud by z toho měl sám nějakým způsobem profitovat.

Nyní s potěšením zodpovím čtvrtou otázku, která znepokojuje řadu lidí. Ptáte se, jaká je ideální pozice pro meditaci.

Zamyslete se: Zaujímáte nějaké speciální pozice při dýchání? A když si chcete přečíst noviny nebo knihu, sedíte v nějakém mimořádné poloze? Ne! Při čtení se zkrátka uvelebite tak, aby to pro vás bylo pohodlné - sednete si do křesla nebo si lehnete. Je to jedno. Čím pohodlněji se cítíte,

tím větší užitek ze čtení máte, jinými slovy tím více vnímáte, co čtete. Totéž platí u meditace. Uvědomte si: Není důležité, jak sedíte! Sed'te, jak chcete, pokud je vám to milejší, klidně si třeba lehněte nebo zaujměte jinou oblíbenou polohu. Účel odpočinku spočívá v tom, že jste uvolnění. Pokud chcete úspěšně medítovat, nesmíte cítit žádné napětí a nic vás nesmí rozptylovat. Jaká pozice vyhovuje vám, taková je vhodná pro vaši meditaci.

Spisovatel se uspokojeně usmál nad dobře vykonanou prací. „Je to neuvěřitelné," pomyslel si, „kolika mylnými představami jsou lidé posedlí a jaká nedoro zumění mezi nimi kolují.“ Pak sáhl po dalším dopisu, tentokrát z dalekého Íránu. Pisatel se ptal, jaký smysl má spaní v pozici lotosového květu kromě toho, že umrtvuje končetiny.

To je velmi ožehavé téma. Je jedno, zda při medítování a odpočinku sedíte v pozici lotosového květu nebo ležíte na zádech. Podstatné je pouze to, jestli se u toho cítíte pohodlně. Budete-li napjatí a ztuhlí, bude vám to narušovat odpočinek i medítaci.

Podívejme se na to jinak: Lidé na Západě sedávají na židlích. Večer si lehnou do postele a odpočívají na měkké podložce vybavené pružinami nebo jinými vynálezy, které se přizpůsobí lidské anatomii tak, že pokud například - omluvte mou nezdvořilost - někomu poněkud více vyčnívá pozadí, zaklesne do matrace a váha se rovnoměrně rozprostře po celé ploše postele. V západním světě mají lidé svůj zavedený systém, do něhož se narodili a který jim vyhovuje. Pokud si chce Zápaď'an sednout, obvykle vyhledá plochou desku na čtyřech nohách s opěradlem proti převrácení. Od útlého mládí je veden k přesvědčení, že páteř musí mít vždy něčím podepřenou, takže svaly, které by normálně udržovaly záda narovnaná, zakrní. Stejně je to u nohou a všech kloubů. Zápaď'an má nohy po většinu času

pokrčené, kolena si navyknou na určitý úhel ohybu a jiná pozice je pak pro něj přirozeně nepohodlná.

Teď se podívejme na situaci v Japonsku. Tamním zvykem je vyzout se, než vstoupíte do místnosti, a usadit se na podlahu. Jeden ze způsobů, jak sedět na zemi pohodlně, je s nohama zkříženýma, a jednou z variant takového sezení je pozice lotosového květu. Během mnoha let vývoje Japonci zjistili, že se nejlépe usadí, když se chytanou za kotníky a propletou si nohy. Učí-li se to od narození, proto přitom nepocítují napětí ani nepohodlí, zkrátka se cítí příjemně a jejich záda jsou přitom přirozeně vzpřímená. Jinak to v této poloze ani nejde. Představte si Japonce, který se nikdy nesetkal se západními zvyky, a usadíte toho chudáka na židli - přijde mu to velmi nepohodlné, na nejrůznějších místech těla bude vnímat bolest a jakmile mu to situace dovolí, sklouzne ze židle na zem a usadí se v oblíbené pozici.

Naopak pokud se západní člověk dostane do japonské komunity a bude nucen sedět na zemi s nohama zkříženýma, bude trpět. Jeho klouby nejsou na takové úhly zvyklé, takže bude mít , pocit, že mu prasknou, a když bude chtít vstát, zjistí, že nemůže. Pohled na obtloustlého Západana snažícího se zvednout se z pozice lotosového květu je k popukání! Obvykle přitom přepadne dopředu a od pádu na zem jej uchrání jen hbité ruce. Za čteného spílání se mu nějakým způsobem podaří si kleknout a nezřídka dostane křeč do nohou.

Na dalekém Východě je sezení se zkříženýma nohama věcí každodenní existence. Západní kultura je postavená na vydělávání peněz a hromadění hmotných statků. Zapadané myslí více na přítomnost, na to, co je teď, na to, aby tady na Zemi nashromáždili nějaký majetek, a proto jsou v jejich světě žádoucí nejruznější statuty a symboly. V dávných

dobách králové, faraóni a jiní vládci sedávali na trůnech; běžný občan pak vzal pár kusů dřeva, seskládal je do určitého tvaru a vznikl miniaturní trůn neboli židle. Pak přišel někdo s tím, že chce hezčí sedátko než ostatní, a přehodil se přes něj látku. Někdo byl tak vyhublý, že rnu bylo nepříjemné trápit své kostnaté pozadí na tvrdé podložce, proto vycpal látku vlnou, a tak vznikla první čalouněná židle.

Lidé z Východu po penězích a majetku tolik nebažili. Namísto toho prahli po nirváně, nebeském pokla du nebo jiném ekvivalentu osvícení a byli spokojeni se sezením na zemi, na které si zvykali od narození. Klouby měli odolnější a svaly pružnější.

Z Indie je znám obraz starého moudrého muže sedícího pod stromy v pozici lotosového květu., Chudák nemá jinou možnost, 4 myslí si Západané. „Nemá židli a pravděpodobně o ní ani nikdy neslyšel!4 Západní člověk pak v duchu zamění jeho pozici s nabýváním moudrosti. Pak přijde nějaký hlupák, který kdesi viděl fotku z Indie nebo něco podobného, a na to konto napíše knihu o józe, protože o tom slyšel vyprávět svého přítele nebo protože něco viděl v televizi (autor této knihy ji nemá a nikdy by se náboženství této přihlouplé bedýnky neupsal).

Lidé už napáchali mnoho zla, když se snažili masově rozšířit metafyzické učení. Neznalí věci kopírovali díla jiných a publikovali je jen mírně pozměněná, aby nemohli být nařčeni z plagiátorství. Řada autorů dokonce odmítá nově příchozí učence, kteří se ve věci opravdu vyznají a mají informace z první ruky. Rádoby spisovatelé, kteří kopírují, aniž by věděli, co dělají, musí přijmout vinu za zcela špatnou interpretaci pojmů *jóga* a řady dalších. Mnozí z nich se chtějí dělat chytřejšími a zajímavějšími tím, že před svými jmény používají oslovovací formulku *Srí* - je to

jako když si člověk z Východu dosadí před jméno „pan” nebo „paní”. Pokud by o tom tito pozěji něco věděli, nechovali by se tak hloupě a nekopírovali bezmyšlenkovitě pojmy, kterým nerozumí. Řada překladatelů se pokoušela překládat knihy z dalekého Východu do angličtiny, francouzštiny nebo němčiny, což je velmi nebezpečné, pokud dotyčný nemá dokonalé znalosti obou jazyků a nevyzná se v metafyzickém pojmosloví. Většina východních konceptů jsou zkrátka a jednoduše koncepty. Jsou to abstraktní věci a nemohou být přeloženy pomocí konkrétních pojmů, pokud překládající osoba není dobře seznámena s oběma kulturami.

Ale abychom se vrátili k pozici lotosového květu. Je to zkrátka způsob sezení, který Indové, Japonci nebo Tibetané považují za pohodlný a praktický. Na židli by se jim se zkříženými nohama nesedělo dobře, proto ji nepoužívají. Stejně tak člověk ze Západu nesedí na zemi, protože to pro něho není přirozené.

Lidé od cirkusu vědí, že když někdo chce být dobrým akrobatem, musí trénovat od narození. Cvičí, aby měl ohebnější končetiny; nohy průměrného občana na rozdíl od něj mají velmi malý rozsah pohybů. O lidech z Východu se říká, že mají velmi ohebné klouby a jsou mnohem pružnější. Cviky a pozice, které jsou pro ně samozřejmostí, mohou být velmi nebezpečné pro člověka ze západní kultury.

V dalším dopise pisatele z dalekého Íranu zajímá *Ho Tai*, symbol dobrého života.

Ho Tai je jedním z mnoha příkladů ztvárnění Buddha. Na dalekém Východě jsou konkrétní pojmy nahrazeny myšlenkovými koncepty. Lidé neuctívají idoly, neuctívají postavu Buddha. Postavy pouze fungují jako podnět k určité myšlenkové linii. Například *Ho Tai* je dobře vypadající postarší muž s velkým břichem usazený v pozici lotosového

květu. Neznamená to, že i vy musíte sedět v téže pozici! Tento příjemný chlapík zkrátka neměl židli, a i kdyby ano, nepoužil by ji, protože by pro něj byla nepohodlná.

Ho Tai je pouze jedním z množství obrazů, soch a jiných znázornění vytvořených v různých fázích lidstva. Osvícení je dosažitelné pro všechny, nezáleží na tom, jestli jste král nebo prostý člověk, jaké máte postavení, zda jste bohatý nebo chudý. Podstatné je pouze to, jaký je váš život. Žijete podle střední cesty, ctíte pravidlo, že byste neměli dělat to, co nechcete, aby jiní činili vám? Pokud ano, pak jste na cestě k osvícení. Buddhistické termíny jsou často mylně vykládány podobně jako pojmy *jóga*, *jogín*, *lotos* a podobně: Buddha byl Gautáma, což je jeho pravé jméno. Možná by vám pomohla analogie s křesťanskými pojmy: Ježíš byl muž, v jiném pojetí to však byl také Kristus. Můžete být dobrý křesťan, ale nemůžete být jako Ježíš. Podobně Buddha je stav, postavení, konečný výsledek, to, o co Gautáma usiloval a k čemu dospěl. Jde o vývojové stadium a nejrůznější postavy, které neznalí lidé nazývají idoly, ve skutečnosti neexistují. Jsou to pouze symboly - upomínky, že nezáleží na tom, jestli jste klidní (postava vyrovnaného Buddhy) nebo veselí (Ho Tai). Osvícení dosáhnete za předpokladu, že žijete podle pravé víry, kterou je střední cesta, a ostatním nečiníte to, co nechcete, aby oni činili vám.

Spisovatel se protáhl vyčerpán prací. Zdraví se mu stále zhoršovalo a navíc po incidentu s policií se mu na Zemi uzavřely další dveře ke svobodě. Na chvíli zapnul rádio a zaposlouchal se do zahraničních zpráv - z Indie, Číny, Japonska a Ruska. Všude na světě lidé pomlouvali jiné lidi. „Alespoň že nemáme televizi/* řekl Cleopatra, „a nevidíme všechny ty hrůzy, střílení a špínu. Nevím, proč v televizi nemohou vysílat pozitivní zprávy místo všeho toho

sexu, sadismu a nejrůznějších poklesků!”

Cleopatra na něj moudře pohlédla. Začala si olizovat srst, ačkoliv byla čistší než leckterý člověk. „Můj pane,“ špitla pak nesměle, „nezapomněl jsi na něco?”

Spisovatel zmateně uvažoval a divil se, co by to tak mohlo být. Proč je Cleopatra tak rozpačitá? „Ne,“ řekl. „Myslím, že jsem na nic nezapomněl, ale pokud myslíš, že ano, pověz mi to a uvidíme, co se s tím dá udělat. “

Cleopatra vstala, prošla kolem spisovatele a usadila se mu na hrudi, takže mu mohla zašeptat do ucha: „Na začátku této kapitoly jsi psal o zvířatech, která mluví, o šimpanzích. Kdysi jsi mi řekl, že by člověk nikdy neměl citovat z cizí knihy, aniž by uvedl celý název a autora. Cožpak jsi na to zapomněl?”

Spisovatel se začervenal; sklonil se ke kočce a řekl: „Ano, Cleo, máš úplnou pravdu. Napravím to.“ Poznámka se týkala experimentu badatelského týmu manželů Gardnerových, kteří učili šimpanze znakovou řeč. Informace pochází z knihy s názvem *Body Language* (Řeč těla).

Cleo pomalu vstala, zívla a jemně švihla ocasem. Pak se spisovateli usídlila u nohou. Očividně byla nanejvýš spokojená, že mohla pomoci a její snaha byla oceněna. Schoulila se do klubička a usnula. Vousky se jí lehce pohybovaly, jak byla příjemně zasněná.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Ve stínu skály seděla stařena a naříkala nad svým neštěstím. Kývala se ze strany na stranu a vrhala se k zemi. Oči měla zarudlé a oteklé, vráscitou tvář pokrývaly potůčky špinavých slz. Sluneční světlo, jakoby z jiného světa, vrhalo před vchod její jeskyně temné stíny a vypadalo to, jako když stínové tyče vězní její duši.

Za ústím jeskyně proudila řeka Yalu, z výšin Tibetu stékala do Indie, kde se přeměnila v posvátnou Gangu, a pak dále plynula do velkých moří, každá kapka jako duše jdoucí na věčnost. Vody burácely, narážely na nédalekou skálu a pak se řítily ze srázu do hlubokého jezera, odkud s jekotem spěchaly dál. Pěšina mezi horskou stěnou a rozbořeným proudem byla hladká a udusaná chodidly cestovatelů táhnoucích tudy stovky let. Červenohnědá půda by západnímu pozorovateli mohla připomínat čokoládu. Vysoká skaliska nedbale rozházená podél cesty také měla červenohnědou barvu, jež je typická pro kameny bohaté na železo. V poklidném jezírku živeném slabým pramínkem přitékajícím z úbočí hor se odrážely okolní skály.

Vysoký muž a chlapec jeli podél točité stezky, která nepřetržitě kopírovala horskou stěnu. Jejich poníci byli unavení, celý den se trmáceli z lamaistického kláštera, odkud bylo stále vidět pableskování slunečních paprsků. Muž v šafránově žlutém oděvu, jaký nosívali lámové, se rozhlížel po okolí a očima hledal vhodné místo pro tábořiště. Mezi květy rododendronu nejasně prosvítal vchod do jeskyně. Láma dal pokyn k zastavení a seskočil na zem. Mladý pomocník to nečekal, a jak jeho poník prudce zabrzdil, přepadl mu přes hlavu. Láma z postroje odepjal ranec a zamířil k jeskyni.

Stařena se stále kolébala a naříkala.

„Co tě trápí, matko?“ zeptal se konejšivě starší poutník. Žena vyskočila, a když spatřila, kdo před ní stojí, s hrůzou vykřikla a padla k zemi. Muž se k ní sklonil a pomohl jí vstát. „Ženo,“ promluvil znovu. „Pověz mi, co se ti přihodilo. Možná ti mohu nějak pomoci.“

Pomocník pňklopýtal dovnitř a před sebou táhl svůj balík. Nevšiml si malého výčnělku, zakopnul a spadl na obličej. Žena zvedla zrak a tiše se zachichotala. Láma hocha poslal ven: „Utáboříme se jinde, zatím se postarej o poníky.“ Znovu se otočil ke stařeně: „A nyní mi už konečně pověz, co tě tolik trápí.“

Žena sepjala ruce a řekla: „Svatý lámo, vyslyš můj příběh a pomoz mi. Jen ty mi můžeš poradit, co mám dělat/*

Láma se usadil vedle ní a povzbudivě na ni kývl: „Ano, ženo, možná ti pomůžu, ale nejdříve mi musíš vylíčit své potíže. Ty nejsi z naší země, že? Nepocházíš snad ze země čaje?“

Žena přikývla a odpověděla: „Ano, je to tak. Dříve jsme pracovali najedná čajové plantáži, ale nelíbilo se nám tam; lidé ze Západu se k nám nechovali moc dobře. Museli jsme sbírat ohromné množství čaje a oni si přesto pořád stěžovali, že není dostatečně přebraný. Takže jsme přišli sem a usadili se.“

Láma vypadal zamyšleně. „Prozrad' mi tedy, co tě tolik sužuje,“ pronesl.

Žena stiskla ruce a zase je povolila. Zdálo se, že si něco rozmýšlí. „Žila jsem tu se svým mužem a dvěma syny. Pomáhali jsme obchodníkům přebrodit řeku; víme o místu, kde je řeka mělká a je možné ji přejít, aniž by do ní spadli a proud je smetl do propasti. Včera se můj muž a

dva synové vypravili na útes pro vajíčka - ptáci tu dobře snáší. “ Utichla a znovu propukla v pláč. Láma jí položil ruku na rameno a jemně zatlačil v místě, kde začínal krk. Vzlykot okamžitě ustal a žena pokračovala ve vyprávění. „Měli spoustu vajíček, nesli je v malém koženém vaku a pak - nevím, co se přesně stalo - manžel ztratil rovnováhu, skála se pod ním odlomila a on spadl.“ Přestala vzlykat a zatřepala rukama, jako by z nich setřásala špatné vzpomínky. „Manžel se při pádu převrátil a uhodil se do hlavy. Chudák, to bylo vždy jeho slabé místo. Ozvala se rána a hrozivé křupnutí, jako když šlápnete na uschlou větev.“

Láma soucitně přikývl a povzbudivým gestem ženě naznačil, aby pokračovala.

„Moji chlupci zůstali na útesu. Jeden se pokusil zachytit vak s vejci - a také klopýtnul. Druhý syn chtěl zachytit vejce nebo pomoci bratrovi a přitom spadl také. Oba se sesunuli dolů a narazili na skálu pod nimi a zase to jen křuplo!“ Hystericky se rozesmála a nějakou dobu trvalo, než se uklidnila. Po čase byla schopná pokračovat ve vyprávění. „Nikdy na to nezapomenu - nekonečný pád, pak ten strašlivý zvuk a v tom okamžiku jsem přišla o muže a dva syny. Dokonce i všechna vajíčka se rozbila. Nevím, co si teď počnu, život je tu tak těžký.“ Zmlkla, popotáhla a několikrát vyjekla žalem. Pak řekla: „Pomohl mi s nimi kolemjdoucí obchodník. Nebylo to nic příjemného, zůstala z nich jen bezvládná hmota, která se dala srolovat jako staré šaty. Nezůstala na nich kůstka celá. Pak když jsme tam tak s obchodníkem stáli, snesl se k nim houf supů a my šokované přihlíželi, jak se do nich ptáci pustili. Zanedlouho, mnohem dříve než jsem čekala, po nich zbyla jen hromada polámaných kostí.“

Zena zase začínala propadat hysterii. Láma ji něžně pohladil, jemně ji chytil za krk a mírně zatlačil. Do stařeniných tváří se vrátila barva.

„Řekla jsi mi dost,“ řekl lama. „Už se netrap.“

„Ne, svátý lámo, raději bych to všechno dostala ze sebe ven, jen kdyby sis mne vyslechl.“

„Dobře, mluv, poslouchám,“ odpověděl láma.

„Obchodník a já jsme tam stáli, nevím, jak dlouho, a s hrůzou sledovali, jak ptáci obírají roztržštěné kosti. Nemohla jsem je nechat jen tak poházené na cestě. Sesbírali jsme je do košíku a hodili do řeky, která je odnesla do propasti. Teď nemám manžela, syny, nemám nic. Nevím, co si mám počít! Moje náboženství hlásá víru v nirvánu. Ráda bych opustila tento svět, ale bojím se.“

Láma si povzdechl a pro sebe si zašeptal: „Ano, každý se chce poklidu dostat na ona místa, ale všichni se bojí zemřít. Kdyby si jen lidé uvědomili, že cestou na onen svět je žádné zlo nepotká, pokud se ho sami neobávají.“ Pak se otočil k ženě a už nahlas řekl: „Matko, ty přece tuto zem ještě neopouštíš. Čeho se tolik bojíš?“

„Života!“ zvolala náhle. „Bojím se žít. Vždyť teď nemám pro koho. Nikdo se o mne nepostará. Co teď budu dělat, co budu jíst? Co tady zmůže osamocená stará žena, po které už muži netouží? Co mám dělat? Doufám ve smrt, ale přitom se jí bojím. Nemám nikoho, nemám nic. A když umřu - co potom? Mé náboženství, které se liší od vašeho, mě učí, že v jiném životě - pokud nějaký jiný Opravdu existuje - se shledám se svou rodinou a všichni zase budeme spolu. Jenže když zde zůstanu, třeba několik let, moje rodina se mi určitě odcizí. Tolik mne to trápí! Bojím se a přitom vím, že není čeho. Bojím se života a bojím se smrti, bojím se, co potkám na druhém břehu.“ Obrátila Se k lámovi a stiskla mu ruku. „Mohl byste mi prozradit, co mě

po smrti čeká?“ zeptala se roztřeseným hlasem. „Řekněte mi jediný důvod, proč bych se neměla vrhnout do rokle a zemřít tak, jako zemřel můj choť a synové! Řekněte mi, proč bych to neměla dělat! Byli jsme chudí a skromní, ale šťastní. Nikdy jsme neměli dost jídla, ale zvládali jsme to. Teď jsem osamělá a stará a nemám nic. Proč bych neměla ukončit své trápení? Proč bych neměla odejít ke své rodině? Řekněte, lámo!“ otočila se a vrhla na muže prosebný pohled.

Soucítě se na ni podíval a pronesl: „Možná ti pomůže, když ti dám několik informací. Nejprve mi však řekni, jedla jsi dnes něco? Pochybuji o tom.“

Žena potřásla hlavou. Oči podlité krví přetékal slzami a rty se jí chvěly návalem potlačovaných emocí.

„Dáme si spolu čaj a campu,“ řekl láma. „Posilníš se, pak si promluvíme/* Vstal a šel zavolat na pomocníka. „Nasbírej nějaké dřevo a rozdělej oheň,“ nařídil mu. „Nejprve se najíme, pak si porozprávíme tady se starou matkou. Pokusíme se ji povzbudit, je to naše povinnost.“

Chlapec zmizel za vysokými skalami. V okolí bylo dřeva nedostatek - ňa rozdíl od lhaského údolí položeného 300 metrů nad nimi. Pomocník sbíral klacíky a suchá dřívka a skládal je na hromádku. Cestou nahoru na okraji ostrého skalnatého výběžku uviděl něco, co ho velmi zaujalo. Opatrně šplhal nahoru a po několika metrech nahmatal podivný lesknoucí se předmět porostlý černými vlákny. Byl to kus lebky jedné z obětí. Leknutím se sjel po skále a přistál v ro- dodendronovém keři, který ho zadržel. Při pádu zlomil několik větví, což mu poněkud ušetřilo práci, jak později zjistil. Uvědomil si, že děsivý předmět pořád drží v ruce; byl na něm kus kůže a chomáč černých vlasů. Dřevo nechal dřevem a uháněl k řece, kde věc zahodil do propasti. Pečlivě si omyl si ruce,

a když utíkal zpátky pro otop, máchal jimi ve vzduchu.

S velkým nákladem se vrátil k jeskyni a tam dřevo složil do úhledné hromádky. Pak se snažil zapálit troudu, což mu poněkud ztěžovaly vlhké prsty.

Žena s láskou mezitím z ústí jeskyně pozorovali krajinu. Láma pomocníka pobaveně sledoval, ale stařena, již cloumal hlad, se hbitě zvedla a přiběhla k němu. Její trápení bylo to tam, nyní z ní byla dokonalá hospodyně. Ze své skrovné zásoby vytáhla suchý troudu a vykřesala spršku jisker. Její pohyby byly zručné a úsporné, rozdmýchávala rozžhavený troudu, dokud se nevznítíl a plameny nezačaly hladově olizovat malé větvičky seskládané nad ním. Spokojená odběhla do jeskyně pro nádobu s vodou.

Chlapec ji rozmrzele pozoroval a přemýšlel, proč se ženy vždy míchají do mužské práce a nakonec samy sklídí potlesk. Slíznou smetanu a odnesou si všechnu dobrou karmu. Podrážděně kopl do kamene. Pak se odplahočil pro další várku dřeva, protože předpokládal, že stařena nebude s otopem nakládat příliš hospodárně.

Nedaleko skalnatého převisu našel misku, malou půvabnou krabičku a kus otrhané látky. Když se na něj chvíli díval, zjistil, že je to jeden z posvátných tibetských symbolů. Vzpomněl si, že některé byly nedávno ukradeny., No jistě/ pomyslel si, Jedním ze způsobů, jakým se tady vydělávají peníze, je kradení a pašování předmětů do Indie, kde se pak prodají jako suvenýry západním lidem.* Opatrně věci vložil do předního dílu šatů, sebral ohromnou hromadu dříví a nejistým krokem se odpotácel dolů.

Žena se starala o oheň a rovnala dříví. Chlapec měl dojem, jako by množství klacků sbíral celý regiment mnichů, a ne on sám. Vysypal otýpku vedle ní a tiše

doufal, že o ni stařena zakopne, spadne do ohně a jemu ubude práce. Otočil se k lámovi a ukázal mu, co našel.

„To je mého manžela! To je jediné, co mi po něm zbylo!“ vykřikla žena a vyrvala předměty mladíkovi z rukou. Chvilí je dychtivě je pozorovala, pak si je strčila za výstřih, odvrátila se od poutníků a z očí jí vyhrkly slzy.

Mladík na svého druha vrhl nešťastný pohled a zašeptal: „Doufám, že to všechno nevypláče do jídla. Campa má být čistá.“ Láma vyšel z jeskyně a ukryval pobavený úsměv, který by mohl podlomit jeho autoritu.

Krátce na to láma, chlapec a stařena usedli každý na jiné místo a dali se do jídla, protože podle tibetského zvyku se musí jíst o samotě nebo pouze ve společnosti blízkých lidí. Po skromném občerstvení společníci omyli své misky jemným pískem a opláchli je v řece.

Láma promluvil jako první: „Matko, posaďme se u ohně a zkusme probrat tvůj problém. Uvidíme, jestli jej můžeme nějak vyřešit.“ Zavedl ji do jeskyně a přiložil na oheň. Pomocník na něj sklíčeně pohlédl, zděšený, jak dřevo rychle ubývá. Láma se na něj usmál a řekl: „Ano, raději bys měl zajít pro další várku, oheň bude ještě potřeba. Běž!“ Chlapec se otočil a nechal je o samotě.

„Matko,“ pokračoval v započatém hovoru láma. „Tvá a má víra mají jinou podobu, ale všechna náboženství tě stejnou cestou vedou domů, na druhý břeh. Nezáleží na tom, v co věříme, ani jak svou víru praktikuje, protože pravá víra spojená s duchovní disciplínou, kterou nařizuje svým stoupencům, je jedinou spásou pro lid včetně tebe.“ Zmlkl, podíval se na ženu a pak pokračoval: „Ty jsi pomýšlela na sebevraždu? To není žádné řešení. Když se zabiješ, problémy tím nezmizí, spíše si způsobíš další.“

Stařena sepjala ruce a vzhlédla k němu; byl to

vysoký urostlý muž. „Nemám vzdělání, vědomosti, nerozumím spouště Věcí. Ano, pomýšlela jsem na to, že se zabiji, vrhnu se do propasti a roztrhám se o skálu jako můj manžel a moji chlapci.“

„Sebevražda není řešení,“ řekl láma. „Přišli jsme na tento svět, abychom se zde něco naučili, abychom rozvíjeli svou nesmrtelnou duši, postavili se daným podmínkám, bídě i bohatství, což představuje také velké pokušení. Nemůžeme si myslet, že peníze a majetek člověku zaručí bezstarostný život. Bohatí také umírají, jsou nemocní a trápí je nejružnější problémy, jež jsou chudým neznámé. Přicházíme na tuto Zemi a volíme své postavení podle úkolu, jež zde máme splnit. Když člověk spáchá sebevraždu, je to, jako když se rozbije miska. Jak by ses bez ní najedla? Když zničíš křemen, jak zažehneš jiskru, jak rozděláš oheň? Bez něj bys nepřežila.“

Žena souhlasně přikývla a láma pokračoval: „Přicházíme na tuto Zemi a víme předem, s jakými problémy se zde budeme potýkat, co musíme překonat.“

Sebevraždou porušujeme dohody, na které jsme sami přistoupili, abychom udělali krok kupředu ve svém vývoji.“

„Ale lámo,“ namítla žena rozčileně. „To můžeme vědět na onom světě, ale dokud jsme zde na Zemi, pravý důvod svého bytí nezjistíme. Nikdo nás tedy nemůže obvinít, že neděláme to, co bychom měli dělat. Co mi na to odpovíš?“

Láma se na ženu usmál a řekl: „Na to se lidé často ptají. Nevíme, jaký úkol musíme na Zemi splnit, protože kdybychom to věděli, věnovali bychom všechnu energii k jeho uskutečnění bez ohledu na to, co to přinese ostatním. My musíme plnit svou úlohu a přitom pomáhat jiným lidem. Vždy musíme žít podle pravidla ,nedělej, co

nechceš, aby jiní dělali tobě* a v sobeckém spěchu, abychom měli úkol rychle za sebou, se na práva ostatních moc nehledí. Pro většinu lidí je tedy lepší, když o svém poslání nevědí, proto se je během života na Zemi nedozvíme.”

Diskusi přerušil pomocníkův výkřik: „Podívejte! Podívejte, co jsem našel!“ Přispěchal ke dvojici s malou pozlacenou soškou v dlaních. Byla dost těžká a hoch ji nesl s největší opatrností - bál se, aby mu nespadla na nohu.

Láma vstal a pohlédl na ženu. Obličej měla bledý, ústa otevřená, oči vyvalené. Vypadala jako zosobnění hrůzy. Láma vzal od chlapce figurku, otočil ji a na spodu objevil značku.

„Oho!“ zvolal. „To je jeden z předmětů, které byly odcizeny z kláštera nad námi.“ Otočil se a podíval se na třesoucí se ženu. „Vidím, matko, že o té věci nic nevíš. Podezíráš manžela a syny, že se dopustili něčeho, čeho neměli. Vidím, že i přes své podezření si nejsi jistá, jestli na tom také nemáš určitý podíl. Neboj se, trest tě mine, je to hřích někoho jiného.“ Pak se otočil se k chlapci: „Mělo by tam být ještě další zlato a drahé kameny. Vrátime se na místo, kde jsi to našel, a budeme hledat v jeho okolí, jestli nenajdeme zbylé předměty/“

Žena se zajíkala a nemohla popadnout dech. Nakonec ze sebe pracně dostala: „Velký lámo, vún, že můj muž a synové dělali něco támhle u té skály. Nevěděla jsem, co provádějí, neptala jsem se jich, ale viděla jsem je něco schovávat v blízkosti místa, kde spadli.“

Láma přikývnul a s mladíkem se vydali tam, kam žena ukazovala.

Pomocník zvolal: „Přesně tady jsem tu věc objevil, vyčnívala z písku.“ Druzi klesli na kolena a plochými

kameny hrabali v písčité zemi. Brzy narazili na něco tvrdého a po chvíli hrabání z hlíny vytáhli bytelný kožený vak, který k jejich potěšení opravdu skrýval drahé kameny a malé valounky zlata. Prosívali písek mezi prsty, aby se ujistili, že v zemi nic nezůstalo, pak vstali a vrátili se k ohni.

Láma byl nálezem ztracených předmětů potěšen. „Zítřa věci zaneseš do kláštera," řekl ženě. „Napíšu ti zprávu pro opata, on ti dá peníze za odměnu, že jsi to vrátila. Vysvětlím mu, co se stalo, aby věděl, že ses ničím neprovinila. Za peníze se budeš moci vrátit do svého dřívějšího domova v Assamu a ubytuješ se u příbuzných nebo u přátel. Nyní bych s tebou chtěl mluvit ještě o jiných, duchovních věcech, které jsou důležitější než hmotné statky."

„Svatý lámo, co kdybychom si ještě dali čaj?" navrhl pomocník. „Mám po té usilovné námaze a z toho všeho rozrušení velkou žízeň. Rád bych se napil."

DESÁTÁ KAPITOLA

Konečně nastal víkend. Spisovatel si vydechl při pomyslení, že dnes nepřijdou žádné dopisy, protože v sobotu se v Montrealu pošta nedoručuje. Zatímco dobře placení pošťáci odpočívali na svých venkovských chatách nebo lelkovali na rybách, muž se uvelebil ve své posteli a začal se probírat otázkami, které bylo třeba zodpovědět.

Jednou za čas se objeví tento dotaz: „Je pro mne velmi důležité vědět, kam směřuji. Když člověk přijde na svět, je podle Vás okamžitě spojen stříbrným vláknem s Nadjáj? Tvrdíte, že Nadjá je devět desetin lidského vědomí, je to jakási postava za scénou. Dobře, pokud je to tak, vraťme se k člověku samotnému. Pohybuje se na světě omezen na jednu desetinu svého vědomí, a proto po většinu života bloudí v temnotě. Pak zemře (splnil svůj úkol pro Nadjáj), stříbrné vlákno se přeručí a on zůstane sám. Jak jej Nadjá odmění za jeho úsilí?“

Ano, na tuto otázku bezesporu existuje odpověď. Musíte si uvědomit, že Nadjá je vaše skutečné Já a je - alespoň vyjadřujeme-li se v nám známých termínech - slepé, hluché a nehybné, ale samozřejmě jen pokud se to týká pozemského života. Nadjá zajímá, jaké je to na Zemi a chce se k informacím dostat rychle, protože tam, kde žije, uplyne asi tisíc let na jeden pozemský den. (Proto je v jednom křesťanském hymnu pasáž o tisíci letech, které se zablýskly v jednom okamžiku.)

Nadjáj lze přirovnat k lidskému mozku. Člověk dělá určité věci a prožívá situace. Všechny tyto vjemy jsou pak předávány zpátky a „mozek“ Nadjáj se pak zprostředkovaně na základě těchto vjemů raduje, nebo trpí.

Máme poněkud ztíženou situaci, protože jsme zvyklí operovat pouze s trojrozměrnými pojmy, takže je pro nás nepředstavitelné vyrovnat se například s koncepty o devíti dimenzích.

Ptáte se, jaký druh odměny dostane člověk od Nadjá za všechny zkušenosti, kterými musel projít. Zeptal bych se jinak: Jakou odměnu dáte svým prstům za to, že stisknou kliku a otevřou vám dveře? Co dáte nohám za to, že vás donesou, kam potřebujete? Čím odměníte oči za to, že do mozku vysílají krásné obrazy?

Uvědomte si, že pokud „vy“ jste mozek, který je závislý na nohách, rukách, nosu a očích, pak existence všech těchto orgánů závisí právě na vás. Když neexistujete vy, pak neexistují ani tyto ruce, nohy, nos a oči. Je to dokonalá součinnost: Když si zapálíte cigaretu, nejsou to ruce, kdo má příjemný pocit z kouření. A orgány, jež z cigarety „profitují“, také neodměňují ruce za to, co vykonaly. I kdybyste jim chtěli poděkovat, jak byste to udělali? Co byste jim dali, abyste je potěšili a dostatečně ocenili?

Pokud vaše skutečné „Já“ je mozek, jak může odměňovat prsty, když je na nich závislý? Levá ruka poděkuje pravé a naopak? Ano? Uvědomte si, že směr prstů vždy udává mozek neboli vy. Žádná odměna proto není žádoucí; stejně jako prsty jsou částí celého těla, vy jste součástí organismu, který je jen prodloužením Nadjá. Vaše existence na Zemi je jen část vás samotných - stejně jako když vystrčíte ruku z okna a současně vnímáte, co se děje v místnosti za vámi. Tak je to. Pracujete sami pro sebe. Ať děláte cokoli, těžší z toho jak Nadjá, tak vy sami, protože vy jste totéž, jste jeho součástí. -

Stejného problému se dotýká jiná otázka: „Pokud člověk projde reinkarnací, vrátí se k témuž Nadjá nebo

dostane nově? Je trvalou součástí svého Nadjá? Nabude zbylých devět desetin vědomí? Co se vlastně stane?“

Ptáte se vlastně na to, zda určité tělo nebo duše opustí své Nadjá. Představte si, že se říznete. Novou ruku nejspíš nedostanete, takže se rána začne hojit, protože je vaší součástí. Mozek ji instruuje, aby se zacelila a vy jste mohli fungovat jako dříve. Lidé jsou dokonalé entity; vaše Nadjá směřuje své výběžky směrem k Zemi a tyto výběžky - pozemšťané - jsou pak něco jako chapadla chobotnice; když jedno uříznete, vyroste nově.

Je neuvěřitelné, kolik zmatků se kolem Nadjá nadělá! Již dříve, v této knize jsem toto téma částečně osvětlil. Abych to ještě doplnil, dejme tomu, že máme obrovskou entitu se schopnostmi, jež jsou pro nás momentálně nepochopitelné. Tato entita dovede myslet a směřuje svá „chapadla“ tam, kam si přeje. Naše Nadjá, jež setrvává na jednom místě, vysílá signály; na konci svého výběžku má jakýsi senzor, částičku vědomí, která prozkoumává okolí dotykem, pohledem nebo jej vnímá prostřednictvím zvuku. Tyto částičky pouze přijímají informace na různých frekvencích.

Všechno jsou vibrace. Nic než vibrace neexistuje.. Pokud máte pocit, že nějaký předmět stojí na místě, pak vězte, že stále vibruje určitou rychlostí. Když se pohybuje, jeho vibrace jsou rychlejší. I neživá věc neustále vibruje, v podstatě se jen rozkládá do jiných vibrací.

Věci kolem sebe vnímáme nezávisle na tom, zda jsou v klidovém stavu nebo se pohybují. Dotkneme se jich a cítíme je, protože mají určité vibrace, které přijímá a vyhodnocuje jeden z našich senzorů naladěných na daný typ frekvence - jinými slovy vnímáme dotyk.

Existují i předměty, které vibrují mnohem větší rychlostí. Nedovedeme je vnímat dotykem, ale jejich vibrace zachytíme ušima a výsledným vjemem je zvuk. Podle

rychlosti vibrací citlivé senzory rozliší, zda jde o vysoký střední nebo nízký tón.

Vedle toho existuje řada mnohem vyšších frekvencí, které nevnímáme dotykem ani neslyšíme. Registrují je však mnohem citlivější senzory vědomí zvané oči. V mozku se pak informace dešifrují a rozeznají se v nich určité vzorce, takže dostaneme vizuální obraz předmětu.

Stejně je to u rádia. Můžete poslouchat v pásmu AM, což je poměrně hrubá vibrace (frekvence), nebo můžete využít pásem krátkých vln využívajících signály na mnohem vyšších frekvencích, jež AM přijímač už nepřijme. Lze zvolit také frekvence FM nebo UHF, na nichž je možné přijímat televizní vysílání. Televizní přijímač nebude vnímat signály krátkovlnného pásma ani AM frekvence a AM nebo krátkovlnný přijímač zase nezachytí televizní vysílání.

Máme zde tedy každodenní ilustraci toho, jak lze zachytit frekvence určitých vibrací. Stejným způsobem Nadjá vysílá na Zem lidi, aby zachytili a osvojili si něco, co Nadjá zajímá. Asi jsem vás tím trochu zaskočil, že ano?

Víte, jak lidé postupují, když si chtějí naladit krátkovlnné rádio nebo AM, případně FM rádio. Za předpokladu, že Nadjá vnímá Zemi jako AM, pak jeho výběžky mohou využívat vyšší frekvence, nemyslíte? Někdy máte zlý sen způsobeným tím, že staré nešikovné Nadjá zkříží svá chapadla a vám se začnou zobrazovat monstra s velkýma očima a podobně. Jak sami víte, i takové věci se stávají.

Spisovatel vzal do ruky jiný dopis a ihned se otrásl a zbledl. Překvapil jej následující dotaz: „Entita vstupuje do těla muže nebo ženy -podle toho, jaké znalosti hodlá získat. Proč je považováno za samozřejmost, že entita, jež byla dalajlámou, se vždy inkamuje v podobě muže? Jistě i ona potřebuje změnu, pokud se má naučit vidět věci komplexně, nejen z mužského úhlu. Proč žena nikdy nemůže aspirovat

na nej vyšší úroveň lamaistické mnišské hierarchie? V Tibetu, pokud to dobře chápu, si jsou ženy i muži rovni (nebo alespoň byli do doby, než zemi porobili Číňané), proč potom ta diskriminace?⁴

Znovu můžeme otázku zčásti zodpovědět otázkou. Řekněte mi, kde v celé historii lidstva byla žena představitelkou nej vyššího boha? Můžete mi uvést jediný příklad? Ano, existovaly bohyně, ale ty byly vždy v nižším postavení než jejich mužské protějšky. Podle tibetské tradice je dalajláma ztělesněním boha na Zemi, jako žena by v této roli sotva obstál. Vzal na sebe podobu muže, protože záležitosti, které měl za úkol, vyžadovaly mužskou schránku. Jak víte, že dalajlámovo Nadjá nemá své ženské zástupce, které se někde jinde učí jiným věcem? Ve skutečnosti je má, a k mnohému, co poznal, se dostal právě prostřednictvím ženské zkušenosti.

Spisovatel má na jisté věci vyhraněný názor. Jednak se to týká neuvěřitelné zlovůle tisku a pak jde o takzvaná hnutí za svobodu žen. Spisovatel pevně věří, že ženy mají v životě velmi důležitou funkci - rození budoucí populace. Kdyby ženy přestaly napodobovat muže - například nenosily kalhoty, které se k jejich postavě ani příliš nehodí - pak by svět byl mnohem lepším místem. Spisovatel věří, že ženy jsou zodpovědné za většinu problémů světa tím, že se snaží vystoupit ze své role a být „svobodné“, jak to nesprávně nazývají, místo aby přijaly zodpovědnost coby matky a rodičky. Ženy tvrdí, že chtějí být rovnocenné, ale cožpak nejsou? Co je důležitější, pes nebo kuň? Jsou to dva různé tvorové. Muž a žena jsou také rozdílné bytosti. Muž například nikdy nikomu nedal život bez pomoci ženy, zatímco žena může rodit děti i bez přispění muže prostřednictvím partenogeneze, formy asexuální reprodukce. Takže pokud chce hnutí za nezávislost žen podporu, proč ne

právě v tomto? Jaký důkaz rovnosti nebo dokonce nadřazenosti je pádnější než fakt, že ženy jsou povinovány rozením a vychováváním příštích generací? Mužská spolupráce v té věci trvá jen několik minut, ale žena by měla vychovávat děti do doby, dokud nejsou schopny se postarat samy o sebe. Podle toho, jak je vychovává a jakým příkladem jim jde, taková bude příští populace. Jenže dnešní ženy chtějí pracovat, bavit se a vůbec dělat cokoliv, jen aby nemusely přijmout zodpovědnost, pro niž jsou tak dobře vybaveny Přírodou. Sponzoři ženského hnutí za nezávislost by podle mého názoru měli dostat co proto.

Zpět k otázce, proč ženy nikdy neaspirují na nejvyšší stupeň lamaistické hierarchie. Důvodem je to,

že ženy jsou iracionální bytosti a nedovedou myslet jasně, protože se nechávají unášet emocemi. Kdyby přestaly vyvádět a postavily se svým zodpovědnostem tváří v tvář, pak by celý svět, celý vesmír byl lepším místem k životu.

Ženy jsou pověřeny největším úkolem ze všech - mají zůstat doma, vytvářet domov a jít příkladem pro budoucí generaci. Není to snad dostatečná ukázka jejich moci?

Přejděme k jinému dotazu: „Jaká vonná tyčinka je nevhodnější?“

Tuto otázku nejsem schopen zodpovědět; je to totéž, jako kdybyste se mne zeptali, jaké šaty máte nosit nebo co máte jíst! Nemohu vám poradit, dokud nevím, pro jaký účel je tyčinka určena. Abych vás zcela neodbyl, uvedu několik zásad: Měli byste vyzkoušet různé druhy a značky tyčinek a sami se pak rozhodnout, která vám nejvíce vyhovuje, když jste dobře naladěni, nebo naopak podrážděni, případně když chcete meditovat. Zjistěte, co je ideální pro každou z těchto příležitostí a odložte si vybrané druhy do zásoby. Vždy používejte silné tyčinky; úzké jsou prakticky nepoužitelné. Je to jako hudební nota: Pokud je krátká a ostrá, jen vás

podráždí. Naopak plnohodnotná nota může působit uklidňujícím nebo stimulačním dojmem, podle potřeby. Nesnažte se oklamat sami sebe levnými tyčinkami -jen plýtváte penězi.

Tyčinkám dávejte přednost před prášky a vonnými kužely.

Jiná věc je, kde tyčinky sehnat. Pamatujte však, že neexistuje nic jako „Rampový vonné tyčinky“. Nepodporuji žádného konkrétního dodavatele, žádnou značku. Řada lidí využívá nebo spíše zneužívá mé

jméno k propagaci svých výrobků, ale vězte, že Lobsang Rampa nemá žádné obchodní zájmy.

V případě, že se mne někdo zeptá, kde je k dostání určitá kniha, rád dodám adresu a jméno obchodníka, ale vždy jde o běžné dodavatele, kteří jsou zcela nezávislí na mé osobě. Existují firmy využívající ve svém názvu sousloví „třetí oko“, ale opět musím zdůraznit, že žádnou z podobných reklam Lobsang Rampa nepodporuje a nemá s nimi nic společného.

„Ohoho!“ zvolal starý spisovatel. Kočka Cleo se vztyčila, zvědavě nastražila uši a napřímila vousky. Spisovatel se na ni usmál a řekl: „Clee, poslechni si tohle. Máme tu dopis od novináře. Pracuje jako reportér v jedné novinách a je velmi podrážděný, protože si přečetl jednu z mých knih, pojednávající o zbabělých mužích tisku. Myslí si, že noviny jsou inspirovány bohem a mají právo uveřejnit, cokoliv chtějí, protože vykonávají posvátnou práci. Posvátnou! Slyšíš to, Clee? A tento pán mne žádá o závazné prohlášení, že tisk nikomu neublíží a nedělá nic zlého. Tisk, jak říká, koná jen dobro!“

Noviny by mohly být nástrojem nezměrného dobra - stejně jako televize. Ale obě média se podbízejí těm nejnižším lidským emocím a vyžívají se v sadismu,

smyslnosti, pomluvách a v popisování nejrůznějších hříchů. Neomluvitelné je to, že novináři publikují cokoliv, aniž si ověří fakta. Dostane se k nim nějaká fáma, ihned ji zveřejní a vydávají za absolutní pravdu, a pokud je zpráva pozitivní, pak ji zkreslí, protože senzace a sadismus se podle všeho prodávají úspěšněji než cokoliv kladného.

Mluví se o svobodě tisku - ale co svoboda individuální? Pokud má tisk za to, že je mu dovoleno otisknout cokoliv chce, pak by lidem, o nichž se píše, měl být poskytnut stejný prostor, aby se mohli bránit a vyvrátit publikované lži. Namísto toho v případě jakékoliv snahy o vlastní obhajobu noviny vyberou věty z kontextu a sepíší něco, co dotyčného dokonale usvědčí, ačkoliv to vypadá, jako by to psal on sám. V podstatě je to jen směs nahodile spojených výroků a možná ani ne nahodile, spíše si s nimi někdo pohrál s ďábelskou vychytralostí vlastní všem novinářům.

Existuje řada lidí, kteří jsou napadáni tiskem a nemohou se bránit. Nesčetněkrát například v novinách atakovali Charlieho Chaplina, další obětí zlovůle reportérů se stal princ Philip. A co svoboda tisku? Co svoboda lidí, o nichž se píše?

Tisk způsobuje války a podporuje nenávisť mezi národy. Publikuje se jen to, co je senzační a co podle jistých propočtů vyvolá nepříjemnosti. Bez novinářů by pravděpodobně nedošlo k válce ve Vietnamu a nebyla by ani válka v Koreji. Neexistovalo by tolik ne- smířlivosti mezi lidmi rozdílné barvy pleti. V současné době čelí vláda Spojených států vážným problémům, protože noviny navzdory jejímu přání zveřejnily jisté záležitosti, které měly zůstat v utajení.

Každý člověk má něco, co chce si uchovat jen pro sebe, přestože v rodině je vše v nejlepším pořádku. Nezúčastněnému pozorovateli, který nezná skutečná fakta a

okolnosti, to může připadat podezřelé. Něco podobného se děje v kauze *Pentagon Papers*, která je nyní propírána v tisku jako nějaká senzace. Jen proto, že novináři chtějí pro svůj plátek urvat několik centů navíc, způsobují problémy v Kanadě, Anglii, Francii a mnoha jiných zemích. Podle autorova názoru je tisk největším zlem, jaké kdy na tomto světě existovalo; pokud nebudou noviny kontrolovány a cenzurovány, začnou v budoucnu ovládat celou planetu a povede to k rozvoji komunismu.

Spisovatel se protáhl a usmál na Cleopatru. „Jsem zvědavý, Clee, jestli si to ten nepříjemný chlapík vezme k srdci. Doufám, že ano. Mohl by to být krok k jeho spáse; třeba se pak vzdá své kariéry u novin a najde si nějaké slušné povolání.“

Ale nechrne teď tisku a vraťme se k dalším otázkám. Jejich tolik! Současně je to známka toho, že lidé mají velkou potřebu mít někoho, kdo by jim pomáhal rozřešit jejich pochybnosti a vyslechnout jejich úvahy, byť jen částečně.

V dopise odeslaném z Anglie se pisatel ptá: „Je špatné uspat zvíře, když trpí a možná je nevléčitelně nemocné?“

Jako buddhista nemůžete nikomu vzít život, ale jsou určité věci, které jsou vyšší a důležitější než jakékoliv tradiční náboženství, ať už jde o buddhismus, křesťanství, judaismus, hinduismus nebo jakékoliv jiné. Myslí se tím povinnost vůči Nadjá. Podle autorova názoru je rozhodně přijatelnější, když je zvíře bezbolestně usmrceno - pokud je jeho onemocnění současnou veterinární vědou prohlášeno za nevléčitelné. Jestliže zvíře trpí bolestmi a sužuje jej choroba, proti které veterinář nemá prostředky, pak je lepší, aby jej uspal, jak nejrychleji to jde. To je projev laskavosti.

Spisovatel je velmi zkušený ve věci bolesti, užil si jí více než dost a uvítal by jakoukoliv sílu, která by jej navždy zbavila jeho problémů. Sebevražda je něco jiného. Je to

špatná věc a ti, kdo o ní přemýšlí, mají mysl narušenou utrpením, bolestí nebo jinými okolnostmi, které negativně ovlivňují jejich úsudek.

Eutanazie by nemusela být vnímána jako sebevražda, kdyby využívala úsudek vyzrálé, nezaujaté mysli, nesvázané skličujícími emocemi, soucitem a žalem. K sebevraždě by se lidé nikdy neměli uchýlovat.

Trápení nemocného zvířete by se mělo zastavit. U nevyléčitelně nemocného člověka v pokročilém věku, kdy představuje zátěž pro ostatní, by se mělo uvažovat o možnosti eutanazie, přičemž by záležitost měla být probrána nezúčastněnými osobami.

Další otázka navazuje na předešlou: „Je možné, aby se jednou mrtvé zvíře vrátilo zpátky na Zem do původní rodiny?“

Odpověď zní ano, samozřejmě, pokud to je ve prospěch zvířete. Vezměme si čistě hypotetický příklad: jestliže je zvíře zbaveno svého utrpení, aniž by vykonalo svůj úkol, pak existuje určitá naděje, že by se mohlo rozhodnout vrátit se do stejné rodiny jako nové kotě nebo štěně a prožít období, o které bylo připraveno, když ho dali uspat. Stává se to. Příirozeně je také možné, aby se zesnulé zvíře a jeho majitel - je-li schopen astrálně cestovat - potkali v astrálním prostoru, pokud si to oba přejí.

Další otázka zní: „Má astrální tělo auru, nebo ji má jen fyzické tělo?“

Fyzická schránka lidí, základní pozemská forma, má svou nehmotnou podobu a auru. Oba prvky jsou odrazem vnitřního života člověka. Auru většinou nevidíme, nevnímáme ji, stejně jako si nevšímáme vzduchu, v němž žijeme; vidíme jen smog, kterého je dnes všude dostatek.

Astrální postavy mají mnohem zářivější auru a čím vyššího vývojového stupně dosáhly, tím jasnější a živější

jejich aura je. Takže ano, okolo astrálních těl je aura. Podobně jako na Zemi lidé auru často nevnímají, i v nižším astrálním světě existují ti, kdo ji nevidí- To se zlepšuje s jejich postupným vývojem.

Mám tu dopis od jedné osoby z Anglie, která mě příjemně překvapuje svými chytrými dotazy. Je to velmi inteligentní anglická dáma (Všimáte si? Chválím zde ženu!) a píše: „Je přípustné využít informace získané z kroniky Ákáša k napsání pravdivých příběhů dávných civilizací a biografii známých lidí?“

Ne, protože by vám nikdo nevěřil. Starověká historie se podobá historii otištěné v knihách jen čirou náhodou. Dějiny jsou psány, přepisovány a mazány podle rozmarů vládnoucí vrstvy. Poměrně nedávným příkladem je historie nacistického Německa. Je známo, že ji poněkud zkreslili, takže Hitler se v ní jevil jako někdo jiný, než kým skutečně byl. Také dějiny Ruska byly překrouceny tak, aby vyhovovaly komunistickým diktátorům.

Pokud byste vyčetli z kroniky Ákáša skutečnou podobu minulosti, nikdo by vám nevěřil, protože by se velmi lišila od oficiální historie dotyčné země. Co se týká biografii a podobných záležitostí - jestliže někdo napíše pravdu, často ji pak nemůže publikovat, a pokud to udělá, obvykle to způsobí velké pozdvižení. Novináři totiž nepodstatnou zmínku o něčem dokážou přetvořit k obrazu svému a ona pak začne žít svým vlastním životem, až nabude takových rozměrů, že původní pravdivé tvrzení spolkně a zadusí. Pokud chcete pravdu, musíte počkat až na život v astrálu!

Využijí další dotaz od výše uvedené dámy: „Je potrat vždy špatný?“

Já tvrdím, že ne. Často je lepší tento zárok podstoupit, než přivést na už tak přelidněný svět nechtěné dítě, které možná čekají extrémně těžké časy bez vlastního zavinění.

Proč by mělo být trestáno za neopatrnost a lehkomyšlnost rodičů? Navíc pokud se potrat vykoná brzy, entita nebude mít čas vstoupit do těla.

Zde je další otázka týkající se duše: „Má smysl, aby lékaři udržovali při životě člověka, jehož opustila duše a zůstala z něj jen prázdná schránka napojená na přístroje?“

Můj osobní názor je, že poté, co se člověk dostane do takového stadia, že už v něm nesídlí entita a jeho existence je udržována pouze mechanickými prostředky, tak je nerozumné takový život nadále udržovat. Přístroje by se měly odpojit a neměly by tělu bránit v jeho přirozené smrti. To je milosrdná metoda. Kolem sebe slyšíme spoustu příběhů o nevyčísitelných lidech toužících po smrti, kteří jsou udržováni při životě pomocí množství hadiček a nejrůznějších elektronických přístrojů - to už není život, to je žívoucí smrt. Proč je nenechat odejít?

„S nárůstem lidské populace se zvýšil tlak na divokou přírodu a poslední neporušená místa na světě - zachovají se, nebo člověk své životní prostředí postupně nenávratně zničí?“

Mnohá zvířata, ptáci a ryby zemřou a jejich druhy za Země navždy vymizí. Lidstvo je nenasytiné. Nemyslí na lidi žijící v divočině, ale jen na to, jak se dostat k ještě větším penězům. Zatímco tohle píšu, v Québecu se chystá plán odtěžení stromů z pozemku o velikosti milionů akrů. Tyto stromy poputují do papírenského průmyslu. Tam se z nich vyrobí noviny, umělá kůže a řada dalších produktů, které lidstvo z nějakého důvodu považuje za nezbytné pro svou existenci. S vykácením stromů odejde také hmyz, ptáci a ostatní zvířata – ne budou mít kde hnízdit a schovávat se, nenajdou potravu, takže zemřou hlady. Člověk rychle rumuje svůj svět a páchá vlastní sebevraždu. Odchodem stromů se změní klimatické podmínky. Díky stromům

vzduch stoupá a způsobuje déšť. Není nemožné, že zde časem vznikne poušť. Kořeny stromů sahají do země a drží ji pohromadě. Když se stromy pokácí a kořeny vytáhnou, zemina bude nebezpečná, vítr odvané jemnou horní vrstvou a zanechá za sebou jen vyprahlou krajinu.

Lidstvo ničí svůj svět kvůli nenasytné honbě za penězi. Kdyby lidé žili přirozeněji a nesahali k syntetickým náhražkám, byli by šťastnější. Při dnešním stavu věcí, s tím, kam směřujeme, jak se čím dál více znečišťují vzduch, voda i lidské duše, je zřejmé, že brzy dospějeme do bodu, odkud už není návratu, kdy se země stane neúrodnou a neobyvatelnou. Bytosti na vyšších pozicích sídlících mimo tento svět usilovně pracují na tom, aby ovlivnily lidstvo, aby necitelná destrukce života byla zastavena a Příroda dostala šanci na znovuvzkříšení. Lidstvo by nemuselo zaniknout a mohlo se dál vyvíjet.

Co tu máme dalšího? Velká hnědá obálka a uvnitř ní složené noviny a psaní. Spisovatel se podíval na list papíru a rychle jej s odporem odložil. V dopise stálo, že v novinách je otištěn článek muže, jenž tvrdí, že Lobsang Rampa je na konci svých sil a že on sám nyní přebírá žezlo jako jeho nástupce. Pisatel dopisu chtěl vědět, kdo je tento nástupce a zdaje to pravda.

Existuje mnoho lidí, kteří o sobě prohlašují, že jsou Lobsang Rampa. Ale nejprve k tomu novinovému článku: Ne, nemám žádné nástupce, studenty, ani dědice. Až zemřu a opustím tuto Zemi a někdo se začne prohlašovat za mého pokračovatele, pak to bude s určitostí podvrh. Ještě jednou opakují: Neexistuje nikdo, komu bych postoupil jakékoliv oprávnění. Jedna z nevýhod spisovatelského povolání je to, že se za vaši osobu prohlašují jiní lidé. Nedávno jsem dostal dopis od letušky, která mi psala, jak ji velmi těší, že mne poznala, a ptala se, kde skončila sada knih s podpisem, které

jsem jí slíbil. Jsem odkázaný na pojízdné křeslo nebo na postel a všechny své lety podnikám v austrálu a bez letušek. Je bezpočet příkladů, kdy se lidé za mne vydávali, chovali se nezdvořile k ostatním a ti mi pak psali stížnosti. Smutné, co říkáte? Možná by pomohlo, kdyby se každý takový podvodník musel legitimovat průkazem totožnosti; v minulosti se mi několikrát stalo, že jsem platil cizí faktury naučované mně, aniž bych o tom cokoliv věděl. Varoval jsem vás. Zjistěte si, jak vypadám, a neřidte se podobenkami na obálkách mých knih — podle mě je maloval slepec a navíc potmě.

„Lobsangu Rampo, chtěl bych znát Váš názor na léčitelství. Jsem léčitel a ptám se, zdaje moudré v dnešní moderní době nabízet své schopnosti. Současní lékaři jsou tak vzdělaní a mocní, že mohou udělat téměř cokoliv. Jsme tedy vůbec potřeba? Průměrný člověk nechápe, o čem mluvíte, když mu navrhnete, že mu vyženete bolest z hlavy, aniž by do sebe musel sypat spousty pilulek. Odpoví vám, že jste zralý akorát tak na léčebnu. Rád bych věděl, co si o tom myslíte”

Určitě není moudré využívat tak zvané léčitelské schopnosti, dokud nemáte potřebné lékařské vzdělání. Pomocí hypnózy lze u osoby trpící nepříjemnou chorobou zamaskovat symptomy nemoci. Tím se však problém nevyřeší, a pokud se pacient stále cítí špatně nebo ještě hůř a vyhledá lékaře, co má s ním potom ten nešťastník dělat? Kdyby byly symptomy zřejmé, byl by schopen určit diagnózu a nemocného uzdravit. Jestliže nemáte lékařské vzdělání a přijde k vám osoba v péči registrovaného lékařského odborníka, měl byste se vyhnout léčitelským postupům, protože by to mohlo mít smrtící dopad. Je to podobné jako u hromadné modlitby: sejde se dav lidí a chtějí se společně pomodlit za určitou věc. Dokud neznají

přesné podmínky a okolnosti, mohou vy volat, opačný účinek a situaci ještě zhoršit. Moje rada proto zní: Držte se zpátky a raději se do ničeho neplet'ete.

Na toto téma se tu sešel celý balík dopisů! Další otázka zní: „Dejme tomu, že dva lidé trpí stejnou nemocí. Proč se jeden okamžitě vyléčí a na druhého léčba vůbec nepůsobí?“

Odpověď je stejná jako u předešlého dotazu. Symptomy nemoci jsou u jedné osoby vlivem hypnózy zamaskovány, takže máte pocit, že je zdravá, zatímco jiná není tak citlivá na hypnotickou sugesci a změna u ní nenastane ihned. Pamatujte: Léčitelství je v podstatě léčba vírou, a tudíž je hypnotické povahy.

„Proč když léčím jiné lidi, mám ruce teplé, ale když léčím sám sebe, jsou studené jako led?“

Když se snažíte léčit jinou osobu, udílíte jí hypnotickou sugesci, aby se jí dařilo lépe, ale také jí předáváte nadbytek své prány, přičemž její přenos způsobí, že vám zteplají ruce. Přirozeně nemůžete poslat vlastní pránu také sami sobě; v podstatě vyvoláte opačný účinek a jen vyčerpáváte vlastní energii, a tak máte ruce studené.

Tak zvané léčitelské schopnosti jsou ve skutečnosti hypnotické nadání, pomocí kterého citlivým Údem namlouváte určitou sugesci. Tato síla obsahuje také velké množství éterické energie zvané prána. Pokud touto energií disponujete a jste v podobných záležitostech zblhlí, můžete ji přeposlat jiné osobě. Je to podobné, jako když v mrazivém ránu nemůžete nastartovat auto, protože nemáte dobitou baterii. Pomůže vám kolemjedoucí řidič, když připojí svou baterii k vaší - nastane velký příval energie a zablokovaný vůz ihned nastartuje. To by vám mělo dodat představu o tom, jak se odehrává přenos energie.

DESÁTÁ KAPITOLA

Konečně nastal víkend. Spisovatel si vydechl při pomyšlení, že dnes nepřijdou žádné dopisy, protože v sobotu se v Montrealu pošta nedoručuje. Zatímco dobře placení pošťáci odpočívali na svých venkovských chatách nebo lelkovali na rybách, muž se uvelebil ve své posteli a začal se probírat otázkami, které bylo třeba zodpovědět.

Jednou za čas se objeví tento dotaz: „Je pro mne velmi důležité vědět, kam směřuji. Když člověk přijde na svět, je podle Vás okamžitě spojen stříbrným vláknem s Nadjáj? Tvrdíte, že Nadjá je devět desetin lidského vědomí, je to jakási postava za scénou. Dobře, pokud je to tak, vraťme se k člověku samotnému. Pohybuje se na světě omezen na jednu desetinu svého vědomí, a proto po většinu života bloudí v temnotě. Pak zemře (splnil svůj úkol pro Nadjáj), stříbrné vlákno se přeručí a on zůstane sám. Jak jej Nadjá odmění za jeho úsilí?“

Ano, na tuto otázku bezesporu existuje odpověď. Musíte si uvědomit, že Nadjá je vaše skutečné Já a je - alespoň vyjadřujeme-li se v nám známých termínech - slepé, hluché a nehybné, ale samozřejmě jen pokud se to týká pozemského života. Nadjá zajímá, jaké je to na Zemi a chce se k informacím dostat rychle, protože tam, kde žije, uplyne asi tisíc let na jeden pozemský den. (Proto je v jednom křesťanském hymnu pasáž o tisíci letech, které se zabýly v jednom okamžiku.) Nadjá lze přirovnat k lidskému mozku. Člověk dělá určité věci a prožívá situace. Všechny

tyto vjemy jsou pak předávány zpátky a „mozek“ Nadjá se pak zprostředkovaně na základě těchto vjemů raduje, nebo trpí.

Máme poněkud ztíženou situaci, protože jsme zvyklí operovat pouze s trojrozměrnými pojmy, takže je pro nás nepředstavitelné vyrovnat se například s koncepty o devíti dimenzích.

Ptáte se, jaký druh odměny dostane člověk od Nadjá za všechny zkušenosti, kterými musel projít. Zeptal bych se jinak: Jakou odměnu dáte svým prstům za to, že stisknou kliku a otevřou vám dveře? Co dáte nohám za to, že vás donesou, kam potřebujete? Čím odměníte oči za to, že do mozku vysílají krásné obrazy?

Uvědomte si, že pokud „vy“ jste mozek, který je závislý na nohách, rukách, nosu a očích, pak existence všech těchto orgánů závisí právě na vás. Když neexistujete vy, pak neexistují ani tyto ruce, nohy, nos a oči. Je to dokonalá součinnost: Když si zapálíte cigaretu, nejsou to ruce, kdo má příjemný pocit z kouření. A orgány, jež z cigarety „profitují“, také neodměňují ruce za to, co vykonaly. I kdybyste jim chtěli poděkovat, jak byste to udělali? Co byste jim dali, abyste je potěšili a dostatečně ocenili?

Pokud vaše skutečné „Já“ je mozek, jak může odměňovat prsty, když je na nich závislý? Levá ruka poděkuje pravé a naopak? Ano? Uvědomte si, že směr prstů vždy udává mozek neboli vy. Žádná odměna proto není žádoucí; stejně jako prsty jsou částí celého těla, vy jste součástí organismu, který je jen prodloužením Nadjá. Vaše existence na Zemi je jen část vás samotných - stejně jako když vystrčíte ruku z okna a současně vnímáte, co se děje v místnosti za vámi. Tak je to. Pracujete sami pro sebe. Ať děláte cokoliv, těžší z toho jak Nadjá, tak vy sami, protože vy jste totéž, jste jeho součástí.

Stejného problému se dotýká jiná otázka: „Pokud člověk projde reinkarnací, vrátí se k témuž Nadjá nebo dostane nové? Je trvalou součástí svého Nadjá? Nabude zbylých devět desetin vědomí? Co se vlastně stane?“

Ptáte se vlastně na to, zda určité tělo nebo duše opustí své Nadjá. Představte si, že se říзнete. Novou ruku nejspíš nedostanete, takže se rána začne hojit, protože je vaší součástí. Mozek ji instruuje, aby se zacelila a vy jste mohli fungovat jako dříve. Lidé jsou dokonalé entity; vaše Nadjá směřuje své výběžky směrem k Zemi a tyto výběžky - pozemšťané - jsou pak něco jako chapadla chobotnice; když jedno uříznete, vyroste nové.

Je neuvěřitelné, kolik zmatků se kolem Nadjá nadělá! Již dříve, v této knize jsem toto téma částečně osvětlil. Abych to ještě doplnil, dejme tomu, že máme obrovskou entitu se schopnostmi, jež jsou pro nás momentálně nepochopitelné. Tato entita dovede myslet a směřuje svá „chapadla“ tam, kam si přeje. Naše Nadjá, jež setrvává na jednom místě, vysílá signály; na konci svého výběžku má jakýsi senzor, částčku vědomí, která prozkoumává okolí dotykem, pohledem nebo jej vnímá prostřednictvím zvuku. Tyto částčky pouze přijímají informace na různých frekvencích.

Všechno jsou vibrace. Nic než vibrace neexistuje.. Pokud máte pocit, že nějaký předmět stojí na místě, pak vězte, že stále vibruje určitou rychlostí. Když se pohybuje, jeho vibrace jsou rychlejší. I neživá věc neustále vibruje, v podstatě se jen rozkládá do jiných vibrací.

Věci kolem sebe vnímáme nezávisle na tom, zda jsou v klidovém stavu nebo se pohybují. Dotkneme se jich a cítíme je, protože mají určité vibrace, které přijímá a vyhodnocuje jeden z našich senzorů naladěných na daný typ frekvence - jinými slovy vnímáme dotyk.

Existují předměty, které vibrují mnohem větší rychlostí. Nedovedeme je vnímat dotykem, ale jejich vibrace zachytíme ušima a výsledným vjemem je zvuk. Podle rychlosti vibrací citlivé senzory rozliší, zda jde o vysoký střední nebo nízký tón.

Vedle toho existuje řada mnohem vyšších frekvencí, které nevnímáme dotykem ani neslyšíme. Registrují je však mnohem citlivější senzory vědomí zvané oči. V mozku se pak informace dešifrují a rozeznají se v nich určité vzorce, takže dostaneme vizuální obraz předmětu.

Stejně je to u rádia. Můžete poslouchat v pásmu AM, což je poměrně hrubá vibrace (frekvence), nebo můžete využít pásem krátkých vln využívajících signály na mnohem vyšších frekvencích, jež AM přijímač už nepřijme. Lze zvolit také frekvence FM nebo UHF, na nichž je možné přijímat televizní vysílání. Televizní přijímač nebude vnímat signály krátkovlnného pásma ani AM frekvence a AM nebo krátkovlnný přijímač zase nezachytí televizní vysílání.

Máme zde tedy každodenní ilustraci toho, jak lze zachytit frekvence určitých vibrací. Stejným způsobem Nadjá vysílá na Zem lidi, aby zachytili a osvojili si něco, co Nadjá zajímá. Asi jsem vás tím trochu zaskočil, že ano?

Víte, jak lidé postupují, když si chtějí naladit krátkovlnné rádio nebo AM, případně FM rádio. Za předpokladu, že Nadjá vnímá Zemi jako AM, pak jeho výběžky mohou využívat vyšší frekvence, nemyslíte? Někdy máte zlý sen způsobeným tím, že staré nešikovné Nadjá zkříží svá chapadla a vám se začnou zobrazovat monstra s velkýma očima a podobně. Jak sami víte, i takové věci se stávají.

Spisovatel vzal do ruky jiný dopis a ihned se otrásl a zbledl. Překvapil jej následující dotaz: „Entita vstupuje do

těla muže nebo ženy -podle toho, jaké znalosti hodlá získat. Proč je považováno za samozřejmost, že entita, jež byla dalajlámou, se vždy inkamuje v podobě muže? Jistě i ona potřebuje změnu, pokud se má naučit vidět věci komplexně, nejen z mužského úhlu. Proč žena nikdy nemůže aspirovat na nej vyšší úroveň lamaistické mnišské hierarchie? V Tibetu, pokud to dobře chápu, si jsou ženy i muži rovni (nebo alespoň byli do doby, než zemi porobili Číňané), proč potom ta diskriminace?

Znovu můžeme otázku zčásti zodpovědět otázkou. Řekněte mi, kde v celé historii lidstva byla žena představitelkou nej vyššího boha? Můžete mi uvést jediný příklad? Ano, existovaly bohyně, ale ty byly vždy v nižším postavení než jejich mužské protějšky. Podle tibetské tradice je dalajláma ztělesněním boha na Zemi, jako žena by v této roli sotva obstál. Vzal na sebe podobu muže, protože záležitosti, které měl za úkol, vyžadovaly mužskou schránku. Jak víte, že dalajlámovo Nadjá nemá své ženské zástupce, které se někde jinde učí jiným věcem? Ve skutečnosti je má, a k mnohému, co poznal, se dostal právě prostřednictvím ženské zkušenosti.

Spisovatel má na jisté věci vyhraněný názor. Jednak se to týká neuvěřitelné zlovůle tisku a pak jde o takzvaná hnutí za svobodu žen. Spisovatel pevně věří, že ženy mají v životě velmi důležitou funkci - rození budoucí populace. Kdyby ženy přestaly napodobovat muže - například nenosily kalhoty, které se k jejich postavě ani příliš nehodí - pak by svět byl mnohem lepším místem. Spisovatel věří, že ženy jsou zodpovědné za většinu problémů světa tím, že se snaží vystoupit ze své role a být „svobodné“, jak to nesprávně nazývají, místo aby přijaly zodpovědnost coby matky a rodičky. Ženy tvrdí, že chtějí být rovnocenné, ale cožpak nejsou? Co je důležitější, pes nebo kůň? Jsou to dva různé

tvorové. Muž a žena jsou také rozdílné bytosti. Muž například nikdy nikomu nedal život bez pomoci ženy, zatímco žena může rodit děti i bez přispění muže prostřednictvím partenogeneze, formy asexuální reprodukce. Takže pokud chce hnutí za nezávislost žen podporu, proč ne právě v tomto? Jaký důkaz rovnosti nebo dokonce nadřazenosti je pádnější než fakt, že ženy jsou povinovány rozením a vychováváním příštích generací? Mužská spolupráce v té věci trvá jen několik minut, ale žena by měla vychovávat děti do doby, dokud nejsou schopny se postarat samy o sebe. Podle toho, jak je vychová a jakým příkladem jim jde, taková bude příští populace. Jenže dnešní ženy chtějí pracovat, bavit se a vůbec dělat cokoli, jen aby nemusely přijmout zodpovědnost, pro niž jsou tak dobře vybaveny Přírodou. Sponzoři ženského hnutí za nezávislost by podle mého názoru měli dostat co proto.

Zpět k otázce, proč ženy nikdy neaspirují na nej- vyšší stupeň lamaistické hierarchie. Důvodem je to, že ženy jsou iracionální bytosti a nedovedou myslet jasně, protože se nechávají unášet emocemi. Kdyby přestaly vyvádět a postavily se svým zodpovědnostem tváří v tvář, pak by celý svět, celý vesmír byl lepším místem k životu.

Ženy jsou pověřeny největším úkolem ze všech - mají zůstat doma, vytvářet domov a jít příkladem pro budoucí generaci. Není to snad dostatečná ukázka jejich moci?

Přejděme k jinému dotazu: „Jaká vonná tyčinka je nevhodnější?“

Tuto otázku nejsem schopen zodpovědět; je to totéž, jako kdybyste se mne zeptali, jaké šaty máte nosit nebo co máte jíst! Nemohu vám poradit, dokud nevím, pro jaký účel je tyčinka určena. Abych vás zcela neod- byl, uvedu několik zásad: Měli byste vyzkoušet různé druhy a značky tyčinek a sami se pak rozhodnout, která vám nejvíce vyhovuje, když

jste dobře naladěni, nebo naopak podrážděni, případně když chcete meditovat. Zjistěte, co je ideální pro každou z těchto příležitostí a odložte si vybrané druhy do zásoby. Vždy používejte silné tyčinky; úzké jsou prakticky nepoužitelné. Je to jako hudební nota: Pokud je krátká a ostrá, jen vás podráždí. Naopak plnohodnotná nota může působit uklidňujícím nebo stimulujícím dojmem, podle potřeby. Nesnažte se oklamat sami sebe levnými tyčinkami -jen plýtváte penězi.

Tyčinkám dávejte přednost před prášky a vonnými kužely.

Jiná věc je, kde tyčinky sehnat. Pamatujte však, že neexistuje nic jako „Rampový vonné tyčinky“. Nepodporuji žádného konkrétního dodavatele, žádnou značku. Řada lidí využívá nebo spíše zneužívá mé jméno k propagaci svých výrobků, ale vězte, že Lob- sang Rampa nemá žádné obchodní zájmy.

V případě, že se mne někdo zeptá, kde je k dostání určitá kniha, rád dodám adresu a jméno obchodníka, ale vždy jde o běžné dodavatele, kteří jsou zcela nezávislí na mé osobě. Existují firmy využívající ve svém názvu sousloví „třetí oko“, ale opět musím zdůraznit, že žádnou z podobných reklam Lobsang Rampa nepodporuje a nemá s nimi nic společného.

„Ohoho!“ zvolal starý spisovatel. Kočka Cleo se vztyčila, zvědavě nastražila uši a napřímila vousky. Spisovatel se na ni usmál a řekl: „Clee, poslechni si tohle. Máme tu dopis od novináře. Pracuje jako reportér v jedněch novinách a je velmi podrážděný, protože si přečetl jednu z mých knih, pojednávající o zbabělých mužích tisku. Myslí si, že noviny jsou inspirovány bohem a mají právo uveřejnit, cokoli chtějí, protože vykonávají posvátnou práci. Posvátnou! Slyšíš to, Clee? A tento pán mne žádá o závazné

prohlášení, že tisk nikomu neubližuje a nedělá nic zlého. Tisk, jak říká, koná jen dobro!“

Noviny by mohly být nástrojem nezměrného dobra - stejně jako televize. Ale obě média se podbízejí těm nejnižším lidským emocím a vyžívají se v sadismu, smyslnosti, pomluvách a v popisování nejrůznějších hříchů. Neomluvitelné je to, že novináři publikují cokoli, aniž si ověří fakta. Dostane se k nim nějaká fáma, ihned ji zveřejní a vydávají za absolutní pravdu, a pokud je zpráva pozitivní, pak ji zkreslí, protože senzace a sadismus se podle všeho prodávají úspěšněji než cokoli kladného.

Mluví se o svobodě tisku - ale co svoboda individuální? Pokud má tisk za to, že je mu dovoleno otisknout cokoli chce, pak by lidem, o nichž se píše, měl být poskytnut stejný prostor, aby se mohli bránit a vyvrátit publikované lži. Namísto toho v případě jakékoli snahy o vlastní obhajobu noviny vyberou věty z kontextu a sepíší něco, co dotyčného dokonale usvědčí, ačkoliv to vypadá, jako by to psal on sám. V podstatě je to jen směs nahodile spojených výroků a možná ani ne nahodile, spíše si s nimi někdo pohrál s ďábelskou vychytralostí vlastní všem novinářům.

Existuje řada lidí, kteří jsou napadáni tiskem a nemohou se bránit. Nesčetněkrát například v novinách atakovali Charlieho Chaplina, další obětí zlovůle reportérů se stal princ Philip. A co svoboda tisku? Co svoboda lidí, o nichž se píše?

Tisk způsobuje války a podporuje nenávist mezi národy. Publikuje se jen to, co je senzační a co podle jistých propočtů vyvolá nepříjemnosti. Bez novinářů by pravděpodobně nedošlo k válce ve Vietnamu a nebyla by ani válka v Koreji. Neexistovalo by tolik ne-smířlivosti mezi lidmi rozdílné barvy pleti. V současné době čelí vláda

Spojených států vážným problémům, protože noviny navzdory jejímu přání zveřejnily jisté záležitosti, které měly zůstat v utajení.

Každý člověk má něco, co chce si uchovat jen pro sebe, přestože v rodině je vše v nejlepším pořádku. Nezúčastněnému pozorovateli, který nezná skutečná fakta a okolnosti, to může připadat podezřelé. Něco podobného se děje v kauze *Pentagon Papers*, která je nyní propírána v tisku jako nějaká senzace. Jen proto, že novináři chtějí pro svůj plátek urvat několik centů navíc, způsobují problémy v Kanadě, Anglii, Francii a mnoha jiných zemích. Podle autorova názoru je tisk největším zlem, jaké kdy na tomto světě existovalo; pokud nebudou noviny kontrolovány a cenzurovány, začnou v budoucnu ovládat celou planetu a povede to k rozvoji komunismu.

Spisovatel se protáhl a usmál na Cleopatru. „Jsem zvědavý, Cleo, jestli si to ten nepříjemný chlapík vezme k srdci. Doufám, že ano. Mohl by to být krok k jeho spáse; třeba se pak vzdá své kariéry u novin a najde si nějaké slušné povolání.“

Ale nechrne teď tisku a vraťme se k dalším otázkám. Jejich tolik! Současně je to známka toho, že lidé mají velkou potřebu mít někoho, kdo by jim pomáhal rozřešit jejich pochybnosti a vyslechnout jejich úvahy, byť jen částečně.

V dopise odeslaném z Anglie se pisatel ptá: „Je špatné uspat zvíře, když trpí a možná je nevyléčitelně nemocné?“

Jako buddhista nemůžete nikomu vzít život, ale jsou určité věci, které jsou vyšší a důležitější než jakékoliv tradiční náboženství, ať už jde o buddhismus, křesťanství, judaismus, hinduismus nebo jakékoliv jiné. Myslí se tím povinnost vůči Nadjá. Podle autorova názoru je rozhodně přijatelnější, když je zvíře bezbolestně usmrceno - pokud je jeho onemocnění současnou veterinární vědou prohlášeno za

nevyléčitelné. Jestliže zvíře trpí bolestmi a sužuje jej choroba, proti které veterinář nemá prostředky, pak je lepší, aby jej uspal, jak nejrychleji to jde. To je projev laskavosti.

Spisovatel je velmi zkušený ve věci bolesti, užil si jí více než dost a uvítal by jakoukoliv sílu, která by jej navždy zbavila jeho problémů. Sebevražda je něco jiného. Je to špatná věc a ti, kdo o ní přemýšlí, mají mysl narušenou utrpením, bolestí nebo jinými okolnostmi, které negativně ovlivňují jejich úsudek.

Eutanazie by nemusela být vnímána jako sebevražda, kdyby využívala úsudek vyzrálé, nezaujaté mysli, nesvázané sklíčovými emocemi, soucitem a žalem. K sebevraždě by se lidé nikdy neměli uchýlovat.

Trápení nemocného zvířete by se mělo zastavit. U nevyléčitelně nemocného člověka v pokročilém věku, kdy představuje zátěž pro ostatní, by se mělo uvažovat o možnosti eutanazie, přičemž by záležitost měla být probrána nezúčastněnými osobami.

Další otázka navazuje na předešlou: „Je možné, aby se jednou mrtvé zvíře vrátilo zpátky na Zem do původní rodiny?“

Odpověď zní ano, samozřejmě, pokud to je ve prospěch zvířete. Vezměme si čistě hypotetický příklad: jestliže je zvíře zbaveno svého utrpení, aniž by vykonalo svůj úkol, pak existuje určitá naděje, že by se mohlo rozhodnout vrátit se do stejné rodiny jako nové kotě nebo štěně a prožít období, o které bylo připraveno, když ho dali uspat. Stává se to. Přírozeně je také možné, aby se zesnulé zvíře a jeho majitel - je-li schopen astrálně cestovat - potkali v astrálním prostoru, pokud si to oba přejí.

Další otázka zní: „Má astrální tělo auru, nebo ji má jen fyzické tělo?“

Fyzická schránka lidí, základní pozemská forma, má

svou nehmotnou podobu a auru. Oba prvky jsou odrazem vnitřního života člověka. Auru většinou nevidíme, nevnímáme ji, stejně jako si nevšímáme vzduchu, v němž žijeme; vidíme jen smog, kterého je dnes všude dostatek.

Astrální postavy mají mnohem zářivější auru a čím vyššího vývojového stupně dosáhly, tím jasnější a živější jejich aura je. Takže ano, okolo astrálních těl je aura. Podobně jako na Zemi lidé auru často nevnímají, i v nižším astrálním světě existují ti, kdo ji nevidí- To se zlepšuje s jejich postupným vývojem.

Mám tu dopis od jedné osoby z Anglie, která mě příjemně překvapuje svými chytrými dotazy. Je to velmi inteligentní anglická dáma (Všimáte si? Chválím zde ženu!) a píše: „Je přípustné využít informace získané z kroniky Ákáša k napsání pravdivých příběhů dávných civilizací a biografii známých lidí?“

Ne, protože by vám nikdo nevěřil. Starověká historie se podobá historii otištěné v knihách jen čirou náhodou. Dějiny jsou psány, prepisovány a mazány podle rozmarů vládnoucí vrstvy. Poměrně nedávným příkladem je historie nacistického Německa. Je známo, že ji poněkud zkreslili, takže Hitler se v ní jevil jako někdo jiný, než kým skutečně byl. Také dějiny Ruska byly překrouceny tak, aby vyhovovaly komunistickým diktátorům.

Pokud byste vyčetli z kroniky Ákáša skutečnou podobu minulosti, nikdo by vám nevěřil, protože by se velmi lišila od oficiální historie dotyčné země. Co se týká biografii a podobných záležitostí - jestliže někdo napíše pravdu, často ji pak nemůže publikovat, a pokud to udělá, obvykle to způsobí velké pozdvižení. Novináři totiž nepodstatnou zmínku o něčem dokážou přetvořit k obrazu svému a ona pak začne žít svým vlastním životem, až nabude takových rozměrů, že původní pravdivé tvrzení spolkně a zadusí.

Pokud chcete pravdu, musíte počkat až na život v astrálu!

Využiji další dotaz od výše uvedené dámy: „Je potrat vždy špatný?“

Já tvrdím, že ne. Často je lepší tento zákrok podstoupit, než přivést na už tak přelidněný svět nechtěné dítě, které možná čekají extrémně těžké časy bez vlastního zavinění. Proč by mělo být trestáno za neopatrnost a lehkomyšlnost rodičů? Navíc pokud se potrat vykoná brzy, entita nebude mít čas vstoupit do těla.

Zde je další otázka týkající se duše: „Má smysl, aby lékaři udržovali při životě člověka, jehož opustila duše a zůstala z něj jen prázdná schránka napojená na přístroje?“

Můj osobní názor je, že poté, co se člověk dostane do takového stadia, že už v něm nesídlí entita a jeho existence je udržována pouze mechanickými prostředky, tak je nerozumné takový život nadále udržovat. Přístroje by se měly odpojit a neměly by tělu bránit v jeho přirozené smrti. To je milosrdná metoda. Kolem sebe slyšíme spoustu příběhů o nevyčísitelných lidech toužících po smrti, kteří jsou udržováni při životě pomocí množství hadiček a nejrůznějších elektronických přístrojů - to už není život, to je živoucí smrt. Proč je nenechat odejít?

„S nárůstem lidské populace se zvýšil tlak na divokou přírodu a poslední neporušená místa na světě - zachovají se, nebo člověk své životní prostředí postupně nenávratně zničí?“

Mnohá zvířata, ptáci a ryby zemřou a jejich druhy za Země navždy vymizí. Lidstvo je nenasytné. Nemyslí na lidi žijící v divočině, ale jen na to, jak se dostat k ještě větším penězům. Zatímco tohle píšu, v Québecu se chystá plán odtěžení stromů z pozemku o velikosti milionů akrů. Tyto stromy poputují do papírenského průmyslu. Tam se z nich vyrobí noviny, umělá kůže a řada dalších produktů, které

lidstvo z nějakého důvodu považuje za nezbytné pro svou existenci. S vykácením stromů odejde také hmyz, ptáci a ostatní zvířata – ne budou mít kde hnízdit a schovávat se, nenajdou potravu, takže zemřou hlady. Člověk rychle rumuje svůj svět a páchá vlastní sebevraždu. Odchodem stromů se změní klimatické podmínky. Díky stromům vzduch stoupá a způsobuje déšť. Není nemožné, že zde časem vznikne poušť. Kořeny stromů sahají do země a drží ji pohromadě. Když se stromy pokácí a kořeny vytáhnou, zemina bude nebezpečná, vítr odvané jemnou horní vrstvu a zanechá za sebou jen vyprahlou krajinu.

Lidstvo ničí svůj svět kvůli nenasytné honbě za penězi. Kdyby lidé žili přirozeněji a nesahali k syntetickým náhražkám, byli by šťastnější. Při dnešním stavu věcí, s tím, kam směřujeme, jak se čím dál více znečišťují vzduch, voda i lidské duše, je zřejmé, že brzy dospějeme do bodu, odkud už není návratu, kdy se země stane neúrodnou a neobyvatelnou. Bytosti na vyšších pozicích sídlících mimo tento svět usilovně pracují na tom, aby ovlivnily lidstvo, aby necitelná destrukce života byla zastavena a Příroda dostala šanci na znovuvzkříšení. Lidstvo by nemuselo zaniknout a mohlo se dál vyvíjet.

Co tu máme dalšího? Velká hnědá obálka a uvnitř ní složené noviny a psaní. Spisovatel se podíval na list papíru a rychle jej s odporem odložil. V dopise stálo, že v novinách je otištěn článek muže, jenž tvrdí, že Lobsang Rampa je na konci svých sil a že on sám nyní přebírá žezlo jako jeho nástupce. Pisatel dopisu chtěl vědět, kdo je tento nástupce a zdaje to pravda.

Existuje mnoho lidí, kteří o sobě prohlašují, že jsou Lobsang Rampa. Ale nejprve k tomu novinovému článku: Ne, nemám žádné nástupce, studenty, ani dědice. Až zemřu a opustím tuto Zemi a někdo se začne prohlašovat za mého

pokračovatele, pak to bude s určitostí podvrh. Ještě jednou opakují: Neexistuje nikdo, komu bych postoupil jakékoliv oprávnění. Jedna z nevýhod spisovatelského povolání je to, že se za vaši osobu prohlašují jiní lidé. Nedávno jsem dostal dopis od letušky, která mi psala, jak jí velmi těší, že mne poznala, a ptala se, kde skončila sada knih s podpisem, které jsem jí slíbil. Jsem odkázaný na pojízdné křeslo nebo na postel a všechny své lety podnikám v astrálu a bez letušek. Je bezpočet příkladů, kdy se lidé za mne vydávali, chovali se nezdvořile k ostatním a ti mi pak psali stížnosti. Smutné, co říkáte? Možná by pomohlo, kdyby se každý takový podvodník musel legitimovat průkazem totožnosti; v minulosti se mi několikrát stalo, že jsem platil cizí faktury naučtované mně, aniž bych o tom cokoliv věděl. Varoval jsem vás. Zjistěte si, jak vypadám, a neřid'te se podobenkami na obálkách mých knih — podle mě je maloval slepec a navíc potmě.

„Lobsangu Rampo, chtěl bych znát Váš názor na léčitelství. Jsem léčitel a ptám se, zdaje moudré v dnešní moderní době nabízet své schopnosti. Současní lékaři jsou tak vzdělaní a mocní, že mohou udělat téměř cokoliv. Jsme tedy vůbec potřeba? Průměrný člověk nechápe, o čem mluvíte, když mu navrhnete, že mu vyženete bolest z hlavy, aniž by do sebe musel sypat spousty pilulek. Odpoví vám, že jste zralý akorát tak na léčebnu. Rád bych věděl, co si o tom myslíte”

Určitě není moudré využívat tak zvané léčitelské schopnosti, dokud nemáte potřebné lékařské vzdělání. Pomocí hypnózy lze u osoby trpící nepříjemnou chorobou zamaskovat symptomy nemoci. Tím se však problém nevyřeší, a pokud se pacient stále cítí špatně nebo ještě hůř a vyhledá lékaře, co má s ním potom ten nešťastník dělat? Kdyby byly symptomy zřejmé, byl by schopen určit

diagnózu a nemocného uzdravit. Jestliže nemáte lékařské vzdělání a přijde k vám osoba v péči registrovaného lékařského odborníka, měl byste se vyhnout léčitelským postupům, protože by to mohlo mít smrtící dopad. Je to podobné jako u hromadné modlitby: sejde se dav lidí a chtějí se společně pomodlit za určitou věc. Dokud neznají přesné podmínky a okolnosti, mohou vy volat, opačný účinek a situaci ještě zhoršit. Moje rada proto zní: Držte se zpátky a raději se do ničeho nepleťte.

Na toto téma se tu sešel celý balík dopisů! Další otázka zní: „Dejme tomu, že dva lidé trpí stejnou nemocí. Proč se jeden okamžitě vyléčí a na druhého léčba vůbec nepůsobí?“

Odpověď je stejná jako u předešlého dotazu. Symptomy nemoci jsou u jedné osoby vlivem hypnózy zamaskovány, takže máte pocit, že je zdravá, zatímco jiná není tak citlivá na hypnotickou sugesci a změna u ní nenastane ihned. Pamatujte: Léčitelství je v podstatě léčba vírou, a tudíž je hypnotické povahy.

„Proč když léčím jiné lidi, mám ruce teplé, ale když léčím sám sebe, jsou studené jako led?“

Když se snažíte léčit jinou osobu, udělíte jí hypnotickou sugesci, aby se jí dařilo lépe, ale také jí předáváte nadbytek své prány, přičemž její přenos způsobí, že vám zteplají ruce. Přirozeně nemůžete poslat vlastní pránu také sami sobě; v podstatě vyvoláte opačný účinek a jen vyčerpáváte vlastní energii, a tak máte ruce studené.

Tak zvané léčitelské schopnosti jsou ve skutečnosti hypnotické nadání, pomocí kterého citlivým Údem namlouváte určitou sugesci. Tato síla obsahuje také velké množství éterické energie zvané prána. Pokud touto energií disponujete a jste v podobných záležitostech zběhlí, můžete ji přeposlat jiné osobě. Je to podobné, jako když v mrazivém ránu nemůžete nastartovat auto, protože nemáte dobitou

baterii. Pomůže vám kolemjedoucí řidič, když připojí svou baterii k vaší - nastane velký příval energie a zablokovaný vůz ihned nastartuje. To by vám mělo dodat představu o tom, jak se odehrává přenos energie. Nadjá lze přirovnat k lidskému mozku. Člověk dělá určité věci a prožívá situace. Všechny tyto vjemy jsou pak předávány zpátky a „mozek“ Nadjá se pak zprostředkovaně na základě těchto vjemů raduje, nebo trpí.

Máme poněkud ztíženou situaci, protože jsme zvyklí operovat pouze s trojrozměrnými pojmy, takže je pro nás nepředstavitelné vyrovnat se například s koncepty o devíti dimenzích.

Ptáte se, jaký druh odměny dostane člověk od Nadjá za všechny zkušenosti, kterými musel projít. Zeptal bych se jinak: Jakou odměnu dáte svým prstům za to, že stisknou kliku a otevřou vám dveře? Co dáte nohám za to, že vás donesou, kam potřebujete? Čím odměníte oči za to, že do mozku vysílají krásné obrazy?

Uvědomte si, že pokud „vy“ jste mozek, který je závislý na nohách, rukách, nosu a očích, pak existence všech těchto orgánů závisí právě na vás. Když neexistujete vy, pak neexistují ani tyto ruce, nohy, nos a oči. Je to dokonalá součinnost: Když si zapálíte cigaretu, nejsou to ruce, kdo má příjemný pocit z kouření. A orgány, jež z cigarety „profitují“, také neodměňují ruce za to, co vykonaly. I kdybyste jim chtěli poděkovat, jak byste to udělali? Co byste jim dali, abyste je potěšili a dostatečně ocenili?

Pokud vaše skutečné „Já“ je mozek, jak může odměňovat prsty, když je na nich závislý? Levá ruka poděkuje pravé a naopak? Ano? Uvědomte si, že směr prstů vždy udává mozek neboli vy. Žádná odměna proto není žádoucí; stejně jako prsty jsou částí celého těla, vy jste součástí organismu, který je jen prodloužením Nadjá. Vaše existence na Zemi je

jen část vás samotných - stejně jako když vystrčíte ruku z okna a současně vnímáte, co se děje v místnosti za vámi. Tak je to. Pracujete sami pro sebe. Ať děláte cokoliv, těží z toho jak Nadjá, tak vy sami, protože vy jste totéž, jste jeho součástí.

Stejného problému se dotýká jiná otázka: „Pokud člověk projde reinkarnací, vrátí se k témuž Nadjá nebo dostane nové? Je trvalou součástí svého Nadjá? Nabude zbylých devět desetin vědomí? Co se vlastně stane?“

Ptáte se vlastně na to, zda určité tělo nebo duše opustí své Nadjá. Představte si, že se říznete. Novou ruku nejspíš nedostanete, takže se rána začne hojit, protože je vaší součástí. Mozek ji instruuje, aby se zacelila a vy jste mohli fungovat jako dříve. Lidé jsou dokonalé entity; vaše Nadjá směřuje své výběžky směrem k Zemi a tyto výběžky - pozemšťané - jsou pak něco jako chapadla chobotnice; když jedno uříznete, vyroste nové.

Je neuvěřitelné, kolik zmatků se kolem Nadjá nadělá! Již dříve, v této knize jsem toto téma částečně osvětlil. Abych to ještě doplnil, dejme tomu, že máme obrovskou entitu se schopnostmi, jež jsou pro nás momentálně nepochopitelné. Tato entita dovede myslet a směřuje svá „chapadla“ tam, kam si přeje. Naše Nadjá, jež setrvává na jednom místě, vysílá signály; na konci svého výběžku má jakýsi senzor, částičku vědomí, která prozkoumává okolí dotykem, pohledem nebo jej vnímá prostřednictvím zvuku. Tyto částičky pouze přijímají informace na různých frekvencích.

Všechno jsou vibrace. Nic než vibrace neexistuje.. Pokud máte pocit, že nějaký předmět stojí na místě, pak vězte, že stále vibruje určitou rychlostí. Když se pohybuje, jeho vibrace jsou rychlejší. I neživá věc neustále vibruje, v podstatě se jen rozkládá do jiných vibrací.

Věci kolem sebe vnímáme nezávisle na tom, zda jsou v

klidovém stavu nebo se pohybují. Dotkneme se jich a cítíme je, protože mají určité vibrace, které přijímá a vyhodnocuje jeden z našich senzorů naladěných na daný typ frekvence - jinými slovy vnímáme dotyk.

Existují předměty, které vibrují mnohem větší rychlostí. Nedovedeme je vnímat dotykem, ale jejich vibrace zachytíme ušima a výsledným vjemem je zvuk. Podle rychlosti vibrací citlivé senzory rozliší, zda jde o vysoký střední nebo nízký tón.

Vedle toho existuje řada mnohem vyšších frekvencí, které nevnímáme dotykem ani neslyšíme. Registrují je však mnohem citlivější senzory vědomí zvané oči. V mozku se pak informace dešifrují a rozeznají se v nich určité vzorce, takže dostaneme vizuální obraz předmětu.

Stejně je to u rádia. Můžete poslouchat v pásmu AM, což je poměrně hrubá vibrace (frekvence), nebo můžete využít pásem krátkých vln využívajících signály na mnohem vyšších frekvencích, jež AM přijímač už nepřijme. Lze zvolit také frekvence FM nebo UHF, na nichž je možné přijímat televizní vysílání. Televizní přijímač nebude vnímat signály krátkovlnného pásma ani AM frekvence a AM nebo krátkovlnný přijímač zase nezachytí televizní vysílání.

Máme zde tedy každodenní ilustraci toho, jak lze zachytit frekvence určitých vibrací. Stejným způsobem Nadjá vysílá na Zem lidi, aby zachytili a osvojili si něco, co Nadjá zajímá. Asi jsem vás tím trochu zaskočil, že ano?

Víte, jak lidé postupují, když si chtějí naladit krátkovlnné rádio nebo AM, případně FM rádio. Za předpokladu, že Nadjá vnímá Zemi jako AM, pak jeho výběžky mohou využívat vyšší frekvence, nemyslíte? Někdy máte zlý sen způsobeným tím, že staré nešikovné Nadjá zkříží svá chapadla a vám se začnou zobrazovat monstra s velkýma očima a podobně. Jak sami víte, i takové věci se stávají.

Spisovatel vzal do ruky jiný dopis a ihned se otrásl a zbledl. Překvapil jej následující dotaz: „Entita vstupuje do těla muže nebo ženy -podle toho, jaké znalosti hodlá získat. Proč je považováno za samozřejmost, že entita, jež byla dalajlámou, se vždy inkamuje v podobě muže? Jistě i ona potřebuje změnu, pokud se má naučit vidět věci komplexně, nejen z mužského úhlu. Proč žena nikdy nemůže aspirovat na nej vyšší úroveň lamaistické mnišské hierarchie? V Tibetu, pokud to dobře chápu, si jsou ženy i muži rovni (nebo alespoň byli do doby, než zemi porobili Číňané), proč potom ta diskriminace?

Znovu můžeme otázku zčásti zodpovědět otázkou. Řekněte mi, kde v celé historii lidstva byla žena představitelkou nej vyššího boha? Můžete mi uvést jediný příklad? Ano, existovaly bohyně, ale ty byly vždy v nižším postavení než jejich mužské protějšky. Podle tibetské tradice je dalajláma ztělesněním boha na Zemi, jako žena by v této roli sotva obstál. Vzal na sebe podobu muže, protože záležitosti, které měl za úkol, vyžadovaly mužskou schránku. Jak víte, že dalajlámovo Nadjá nemá své ženské zástupce, které se někde jinde učí jiným věcem? Ve skutečnosti je má, a k mnohému, co poznal, se dostal právě prostřednictvím ženské zkušenosti. Spisovatel má na jisté věci vyhraněný názor. Jednak se to týká neuvěřitelné zlovůle tisku a pak jde o takzvaná hnutí za svobodu žen. Spisovatel pevně věří, že ženy mají v životě velmi důležitou funkci - rození budoucí populace. Kdyby ženy přestaly napodobovat muže - například nenosily kalhoty, které se k jejich postavě ani příliš nehodí - pak by svět byl mnohem lepším místem. Spisovatel věří, že ženy jsou zodpovědné za většinu problémů světa tím, že se snaží vystoupit ze své role a být „svobodné“, jak to nesprávně nazývají, místo aby přijaly zodpovědnost coby matky a rodičky. Ženy tvrdí, že chtějí

být rovnocenné, ale cožpak nejsou? Co je důležitější, pes nebo kůň? Jsou to dva různé tvorové. Muž a žena jsou také rozdílné bytosti. Muž například nikdy nikomu nedal život bez pomoci ženy, zatímco žena může rodit děti i bez přispění muže prostřednictvím partenogeneze, formy asexuální reprodukce. Takže pokud chce hnutí za nezávislost žen podporu, proč ne právě v tomto? Jaký důkaz rovnosti nebo dokonce nadřazenosti je pádnější než fakt, že ženy jsou povinovány rozením a vychováváním příštích generací? Mužská spolupráce v té věci trvá jen několik minut, ale žena by měla vychovávat děti do doby, dokud nejsou schopny se postarat samy o sebe. Podle toho, jak je vychová a jakým příkladem jim jde, taková bude příští populace. Jenže dnešní ženy chtějí pracovat, bavit se a vůbec dělat cokoli, jen aby nemusely přijmout zodpovědnost, pro niž jsou tak dobře vybaveny Přírodou. Sponzoři ženského hnutí za nezávislost by podle mého názoru měli dostat co proto.

Zpět k otázce, proč ženy nikdy neaspirují na nej- vyšší stupeň lamaistické hierarchie. Důvodem je to, že ženy jsou iracionální bytosti a nedovedou myslet jasně, protože se nechávají unášet emocemi. Kdyby přestaly vyvádět a postavily se svým zodpovědnostem tváří v tvář, pak by celý svět, celý vesmír byl lepším místem k životu.

Ženy jsou pověřeny největším úkolem ze všech - mají zůstat doma, vytvářet domov a jít příkladem pro budoucí generaci. Není to snad dostatečná ukázka jejich moci?

Přejděme k jinému dotazu: „Jaká vonná tyčinka je nevhodnější?“

Tuto otázku nejsem schopen zodpovědět; je to totéž, jako kdybyste se mne zeptali, jaké šaty máte nosit nebo co máte jíst! Nemohu vám poradit, dokud nevím, pro jaký účel je tyčinka určena. Abych vás zcela neod- byl, uvedu několik

zásad: Měli byste vyzkoušet různé druhy a značky tyčinek a sami se pak rozhodnout, která vám nejvíce vyhovuje, když jste dobře naladěni, nebo naopak podráždění, případně když chcete meditovat. Zjistěte, co je ideální pro každou z těchto příležitostí a odložte si vybrané druhy do zásoby. Vždy používejte silné tyčinky; úzké jsou prakticky nepoužitelné. Je to jako hudební nota: Pokud je krátká a ostrá, jen vás podráždí. Naopak plnohodnotná nota může působit uklidňujícím nebo stimulačním dojmem, podle potřeby. Nesnažte se oklamat sami sebe levnými tyčinkami -jen plýtváte penězi.

Tyčinkám dávejte přednost před prášky a vonnými kužely.

Jiná věc je, kde tyčinky sehnat. Pamatujte však, že neexistuje nic jako „Rampový vonné tyčinky“. Nepodporuji žádného konkrétního dodavatele, žádnou značku. Řada lidí využívá nebo spíše zneužívá mé jméno k propagaci svých výrobků, ale vězte, že Lob- sang Rampa nemá žádné obchodní zájmy.

V případě, že se mne někdo zeptá, kde je k dostání určitá kniha, rád dodám adresu a jméno obchodníka, ale vždy jde o běžné dodavatele, kteří jsou zcela nezávislí na mé osobě. Existují firmy využívající ve svém názvu sousloví „třetí oko“, ale opět musím zdůraznit, že žádnou z podobných reklam Lobsang Rampa nepodporuje a nemá s nimi nic společného.

„Ohoho!“ zvolal starý spisovatel. Kočka Cleo se vztyčila, zvědavě nastrožila uši a napřimila vousky. Spisovatel se na ni usmál a řekl: „Cleo, poslechni si tohle. Máme tu dopis od novináře. Pracuje jako reportér v jedné novinách a je velmi podrážděný, protože si přečetl jednu z mých knih, pojednávající o zbabělých mužích tisku. Myslí si, že noviny jsou inspirovány bohem a mají právo uveřejnit,

cokoliv chtějí, protože vykonávají posvátnou práci. Posvátnou! Slyšíš to, Clee? A tento pán mne žádá o závazné prohlášení, že tisk nikomu neublíží a nedělá nic zlého. Tisk, jak říká, koná jen dobro!“

Noviny by mohly být nástrojem nezměrného dobra - stejně jako televize. Ale obě média se podbízejí těm nejnižším lidským emocím a vyžívají se v sadismu, smyslnosti, pomluvách a v popisování nejrůznějších hříchů. Neomluvitelné je to, že novináři publikují cokoliv, aniž si ověří fakta. Dostane se k nim nějaká fáma, ihned ji zveřejní a vydávají za absolutní pravdu, a pokud je zpráva pozitivní, pak ji zkreslí, protože senzace a sadismus se podle všeho prodávají úspěšněji než cokoliv kladného.

Mluví se o svobodě tisku - ale co svoboda individuální? Pokud má tisk za to, že je mu dovoleno otisknout cokoliv chce, pak by lidem, o nichž se píše, měl být poskytnut stejný prostor, aby se mohli bránit a vyvrátit publikované lži. Namísto toho v případě jakékoliv snahy o vlastní obhajobu noviny vyberou věty z kontextu a sepíší něco, co dotyčného dokonale usvědčí, ačkoliv to vypadá, jako by to psal on sám. V podstatě je to jen směs nahodile spojených výroků a možná ani ne nahodile, spíše si s nimi někdo pohrál s ďábelskou vychytralostí vlastní všem novinářům.

Existuje řada lidí, kteří jsou napadáni tiskem a nemohou se bránit. Nesčetněkrát například v novinách atakovali Charlieho Chaplina, další obětí zlovůle reportérů se stal princ Philip. A co svoboda tisku? Co svoboda lidí, o nichž se píše?

Tisk způsobuje války a podporuje nenávisť mezi národy. Publikuje se jen to, co je senzační a co podle jistých propočtů vyvolá nepříjemnosti. Bez novinářů by pravděpodobně nedošlo k válce ve Vietnamu a nebyla by ani

válka v Koreji. Neexistovalo by tolik ne- smířlivosti mezi lidmi rozdílné barvy pleti. V současné době čelí vláda Spojených států vážným problémům, protože noviny navzdory jejímu přání zveřejnily jisté záležitosti, které měly zůstat v utajení.

Každý člověk má něco, co chce si uchovat jen pro sebe, přestože v rodině je vše v nejlepším pořádku. Nezúčastněnému pozorovateli, který nezná skutečná fakta a okolnosti, to může připadat podezřelé. Něco podobného se děje v kauze *Pentagon Papers*, která je nyní propírána v tisku jako nějaká senzace. Jen proto, že novináři chtějí pro svůj plátek urvat několik centů navíc, způsobují problémy v Kanadě, Anglii, Francii a mnoha jiných zemích. Podle autorova názoru je tisk největším zlem, jaké kdy na tomto světě existovalo; pokud nebudou noviny kontrolovány a cenzurovány, začnou v budoucnu ovládat celou planetu a povede to k rozvoji komunismu.

Spisovatel se protáhl a usmál na Cleopatra. „Jsem zvědavý, Clee, jestli si to ten nepříjemný chlapík vezme k srdci. Doufám, že ano. Mohl by to být krok k jeho spáse; třeba se pak vzdá své kariéry u novin a najde si nějaké slušné povolání.“

Ale nechrne teď tisku a vraťme se k dalším otázkám. Jejich tolik! Současně je to známka toho, že lidé mají velkou potřebu mít někoho, kdo by jim pomáhal rozřešit jejich pochybnosti a vyslechnout jejich úvahy, byť jen částečně.

V dopise odeslaném z Anglie se pisatel ptá: „Je špatné uspat zvíře, když trpí a možná je nevyлéčitelně nemocné?“

Jako buddhista nemůžete nikomu vzít život, ale jsou určité věci, které jsou vyšší a důležitější než jakékoliv tradiční náboženství, ať už jde o buddhismus, křesťanství, judaismus, hinduismus nebo jakékoliv jiné. Myslí se tím povinnost vůči Nadjá. Podle autorova názoru je rozhodně

přijatelnější, když je zvíře bezbolestně usmrceno - pokud je jeho onemocnění současnou veterinární vědou prohlášeno za nevléčitelné. Jestliže zvíře trpí bolestmi a sužuje jej choroba, proti které veterinář nemá prostředky, pak je lepší, aby jej uspal, jak nejrychleji to jde. To je projev laskavosti.

Spisovatel je velmi zkušený ve věci bolesti, užil si jí více než dost a uvítal by jakoukoliv sílu, která by jej navždy zbavila jeho problémů. Sebevražda je něco jiného. Je to špatná věc a ti, kdo o ní přemýšlí, mají mysl narušenou utrpením, bolestí nebo jinými okolnostmi, které negativně ovlivňují jejich úsudek. Eutanazie by nemusela být vnímána jako sebevražda, kdyby využívala úsudek vyzrálé, nezaujaté mysli, nesvázané skličujícími emocemi, soucitem a žalem. K sebevraždě by se lidé nikdy neměli uchýlovat.

Trápení nemocného zvířete by se mělo zastavit. U nevléčitelně nemocného člověka v pokročilém věku, kdy představuje zátěž pro ostatní, by se mělo uvažovat o možnosti eutanazie, přičemž by záležitost měla být probrána nezúčastněnými osobami.

Další otázka navazuje na předešlou: „Je možné, aby se jednou mrtvé zvíře vrátilo zpátky na Zem do původní rodiny?“

Odpověď zní ano, samozřejmě, pokud to je ve prospěch zvířete. Vezměme si čistě hypotetický příklad: jestliže je zvíře zbaveno svého utrpení, aniž by vykonalo svůj úkol, pak existuje určitá naděje, že by se mohlo rozhodnout vrátit se do stejné rodiny jako nové kotě nebo štěně a prožít období, o které bylo připraveno, když ho dali uspat. Stává se to. Přirozeně je také možné, aby se zesnulé zvíře a jeho majitel - je-li schopen astrálně cestovat - potkali v astrálním prostoru, pokud si to oba přejí.

Další otázka zní: „Má astrální tělo auru, nebo ji má jen fyzické tělo?“

Fyzická schránka lidí, základní pozemská forma, má svou nehmotnou podobu a auru. Oba prvky jsou odrazem vnitřního života člověka. Auru většinou nevidíme, nevnímáme ji, stejně jako si nevšímáme vzduchu, v němž žijeme; vidíme jen smog, kterého je dnes všude dostatek.

Astrální postavy mají mnohem zářivější auru a čím vyššího vývojového stupně dosáhly, tím jasnější a živější jejich aura je. Takže ano, okolo astrálních těl je aura. Podobně jako na Zemi lidé auru často nevnímají, i v nižším astrálním světě existují ti, kdo ji nevidí- To se zlepšuje s jejich postupným vývojem.

Mám tu dopis od jedné osoby z Anglie, která mě příjemně překvapuje svými chytrými dotazy. Je to velmi inteligentní anglická dáma (Všimáte si? Chválím zde ženu!) a píše: „Je přípustné využít informace získané z kroniky Ákáša k napsání pravdivých příběhů dávných civilizací a biografii známých lidí?“

Ne, protože by vám nikdo nevěřil. Starověká historie se podobá historii otištěné v knihách jen čirou náhodou. Dějiny jsou psány, přepisovány a mazány podle rozmarů vládnoucí vrstvy. Poměrně nedávným příkladem je historie nacistického Německa. Je známo, že ji poněkud zkreslili, takže Hitler se v ní jevil jako někdo jiný, než kým skutečně byl. Také dějiny Ruska byly překrouceny tak, aby vyhovovaly komunistickým diktátorům.

Pokud byste vyčetli z kroniky Ákáša skutečnou podobu minulosti, nikdo by vám nevěřil, protože by se velmi lišila od oficiální historie dotyčné země. Co se týká biografii a podobných záležitostí - jestliže někdo napíše pravdu, často ji pak nemůže publikovat, a pokud to udělá, obvykle to způsobí velké pozdvižení. Novináři totiž nepodstatnou zmínku o něčem dokážou přetvořit k obrazu svému a ona pak začne žít svým vlastním životem, až nabude takových

rozměrů, že původní pravdivé tvrzení spolkně a zadusí. Pokud chcete pravdu, musíte počkat až na život v astrálu!

Využiji další dotaz od výše uvedené dámy: „Je potrat vždy špatný?“

Já tvrdím, že ne. Často je lepší tento zákrok podstoupit, než přivést na už tak přelidněný svět nechtěné dítě, které možná čekají extrémně těžké časy bez vlastního zavinění. Proč by mělo být trestáno za neopatrnost a lehkomyšlnost rodičů? Navíc pokud se potrat vykoná brzy, entita nebude mít čas vstoupit do těla.

Zde je další otázka týkající se duše: „Má smysl, aby lékaři udržovali při životě člověka, jehož opustila duše a zůstala z něj jen prázdná schránka napojená na přístroje?“

Můj osobní názor je, že poté, co se člověk dostane do takového stadia, že už v něm nesídlí entita a jeho existence je udržována pouze mechanickými prostředky, tak je nerozumné takový život nadále udržovat. Přístroje by se měly odpojit a neměly by tělu bránit v jeho přirozené smrti. To je milosrdná metoda. Kolem sebe slyšíme spoustu příběhů o nevyléčitelných lidech toužících po smrti, kteří jsou udržováni při životě pomocí množství hadiček a nejrůznějších elektronických přístrojů - to už není život, to je živoucí smrt. Proč je nenechat odejít?

„S nárůstem lidské populace se zvýšil tlak na divokou přírodu a poslední neporušená místa na světě - zachovají se, nebo člověk své životní prostředí postupně nenávratně zničí?“

Mnohá zvířata, ptáci a ryby zemřou a jejich druhy za Země navždy vymizí. Lidstvo je nenasytné. Nemyslí na lidi žijící v divočině, ale jen na to, jak se dostat k ještě větším penězům. Zatímco tohle píšu, v Québecu se chystá plán odtěžení stromů z pozemku o velikosti milionů akrů. Tyto stromy poputují do papírenského průmyslu. Tam se z nich

vyrobí noviny, umělá kůže a řada dalších produktů, které lidstvo z nějakého důvodu považuje za nezbytné pro svou existenci. S vykácením stromů odejde také hmyz, ptáci a ostatní zvířata – ne budou mít kde hnízdit a schovávat se, nenajdou potravu, takže zemřou hladu. Člověk rychle rumuje svůj svět a páchá vlastní sebevraždu. Odchodem stromů se změní klimatické podmínky. Díky stromům vzduch stoupá a způsobuje déšť. Není nemožné, že zde časem vznikne poušť. Kořeny stromů sahají do země a drží ji pohromadě. Když se stromy pokácí a kořeny vytáhnou, zemina bude nezpevněná, vítr odváne jemnou horní vrstvou a zanechá za sebou jen vyprahlou krajinu.

Lidstvo ničí svůj svět kvůli nenasytné honbě za penězi. Kdyby lidé žili přirozeněji a nesahali k syntetickým náhražkám, byli by šťastnější. Při dnešním stavu věcí, s tím, kam směřujeme, jak se čím dál více znečišťují vzduch, voda i lidské duše, je zřejmé, že brzy dospějeme do bodu, odkud už není návratu, kdy se země stane neúrodnou a neobyvatelnou. Bytosti na vyšších pozicích sídlících mimo tento svět usilovně pracují na tom, aby ovlivnily lidstvo, aby necitelná destrukce života byla zastavena a Příroda dostala šanci na znovuvzkříšení. Lidstvo by nemuselo zaniknout a mohlo se dál vyvíjet.

Co tu máme dalšího? Velká hnědá obálka a uvnitř ní složené noviny a psaní. Spisovatel se podíval na list papíru a rychle jej s odporem odložil. V dopise stálo, že v novinách je otištěn článek muže, jenž tvrdí, že Lobsang Rampa je na konci svých sil a že on sám nyní přebírá žezlo jako jeho nástupce. Pisatel dopisu chtěl vědět, kdo je tento nástupce a zdaje to pravda.

Existuje mnoho lidí, kteří o sobě prohlašují, že jsou Lobsang Rampa. Ale nejprve k tomu novinovému článku: Ne, nemám žádné nástupce, studenty, ani dědice. Až zemřu

a opustím tuto Zemi a někdo se začne prohlašovat za mého pokračovatele, pak to bude s určitostí podvrh. Ještě jednou opakuji: Neexistuje nikdo, komu bych postoupil jakékoliv oprávnění. Jedna z nevýhod spisovatelského povolání je to, že se za vaši osobu prohlašují jiní lidé. Nedávno jsem dostal dopis od letušky, která mi psala, jak ji velmi těší, že mne poznala, a ptala se, kde skončila sada knih s podpisem, které jsem jí slíbil. Jsem odkázaný na pojízdné křeslo nebo na postel a všechny své lety podnikám v austrálu a bez letušek. Je bezpočet příkladů, kdy se lidé za mne vydávali, chovali se nezdvořile k ostatním a ti mi pak psali stížnosti. Smutné, co říkáte? Možná by pomohlo, kdyby se každý takový podvodník musel legitimovat průkazem totožnosti; v minulosti se mi několikrát stalo, že jsem platil cizí faktury naučtované mně, aniž bych o tom cokoliv věděl. Varoval jsem vás. Zjistěte si, jak vypadám, a neřid'te se podobenkami na obálkách mých knih — podle mě je maloval slepec a navíc potmě.

„Lobsangu Rampo, chtěl bych znát Váš názor na léčitelství. Jsem léčitel a ptám se, zdaje moudré v dnešní moderní době nabízet své schopnosti. Současní lékaři jsou tak vzdělaní a mocní, že mohou udělat téměř cokoliv. Jsme tedy vůbec potřeba? Průměrný člověk nechápe, o čem mluvíte, když mu navrhnete, že mu vyženete bolest z hlavy, aniž by do sebe musel sypat spousty pilulek. Odpoví vám, že jste zralý akorát tak na léčebnu. Rád bych věděl, co si o tom myslíte”

Určitě není moudré využívat tak zvané léčitelské schopnosti, dokud nemáte potřebné lékařské vzdělání. Pomocí hypnózy lze u osoby trpící nepříjemnou chorobou zamaskovat symptomy nemoci. Tím se však problém nevyřeší, a pokud se pacient stále cítí špatně nebo ještě hůř a vyhledá lékaře, co má s ním potom ten nešťastník

dělat? Kdyby byly symptomy zřejmé, byl by schopen určit diagnózu a nemocného uzdravit. Jestliže nemáte lékařské vzdělání a přijde k vám osoba v péči registrovaného lékařského odborníka, měl byste se vyhnout léčitelským postupům, protože by to mohlo mít smrtící dopad. Je to podobné jako u hromadné modlitby: sejde se dav lidí a chtějí se společně pomodlit za určitou věc. Dokud neznají přesné podmínky a okolnosti, mohou vy volat, opačný účinek a situaci ještě zhoršit. Moje rada proto zní: Držte se zpátky a raději se do ničeho nepleťte.

Na toto téma se tu sešel celý balík dopisů! Další otázka zní: „Dejme tomu, že dva lidé trpí stejnou nemocí. Proč se jeden okamžitě vyléčí a na druhého léčba vůbec nepůsobí?“

Odpověď je stejná jako u předešlého dotazu. Symptomy nemoci jsou u jedné osoby vlivem hypnózy zamaskovány, takže máte pocit, že je zdravá, zatímco jiná není tak citlivá na hypnotickou sugesci a změna u ní nenastane ihned. Pamatujte: Léčitelství je v podstatě léčba vírou, a tudíž je hypnotické povahy.

„Proč když léčím jiné lidi, mám ruce teplé, ale když léčím sám sebe, jsou studené jako led?“

Když se snažíte léčit jinou osobu, udílíte jí hypnotickou sugesci, aby se jí dařilo lépe, ale také jí předáváte nadbytek své prány, přičemž její přenos způsobí, že vám zteplají ruce. Přirozeně nemůžete poslat vlastní pránou také sami sobě; v podstatě vyvoláte opačný účinek a jen vyčerpáváte vlastní energii, a tak máte ruce studené.

Tak zvané léčitelské schopnosti jsou ve skutečnosti hypnotické nadání, pomocí kterého citlivým Údem namlouváte určitou sugesci. Tato síla obsahuje také

velké množství éterické energie zvané prána. Pokud touto energií disponujete a jste v podobných záležitostech zblhlí, můžete ji přeposlat jiné osobě. Je to podobné, jako když v mrazivém ránu nemůžete nastartovat auto, protože nemáte dobitou baterii. Pomůže vám kolemjedoucí řidič, když připojí svou baterii k vaší - nastane velký příval energie a zablokovaný vůz ihned nastartuje. To by vám mělo dodat představu o tom, jak se odehrává přenos energie.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

předchozích kapitolách jsme se zde zabývali dotazy z celého světa - z daleké Afriky, Indie, Íránu i Anglie; nyní se pojdme podívat na dopis, který mi přišel z Québecu a jenž se zabývá otázkou postižených dětí: „Jaký smysl života má dítě, které se narodí postižené - zmrzačené nebo slepé? Je mi jasné, že naděje umírá poslední, ale opravdu nevidím důvod, aby v naší společnosti žilo tolik postižených. Asi to bude znít dost nelidsky - ale jak se tyto ubohé duše mohou něco naučit? Nebylo by lepší, kdyby vůbec nebyly?“

Odpověď zní následovně: někteří lidé potřebují získat určité zkušenosti, a proto si před svým příchodem na Zem zvolili právě tento způsob života. Jak víte, jak vnímá svět postižený člověk, když jste nikdy postižený nebyl? A jak můžete tvrdit, že víte, co je pro něj správné?

Existují případy postižených dětí, kterým by se dalo krásně vyhnout - zavinil je buďto nezáměr o ně po jejich narození, nebo prostě jen špatná výchova, často ze strany starších rodičů. Většina dětí z této skupiny má špatný kontakt s Nadjá, které proto není schopno správně předávat své vzkazy. Je jasné, že na světě existuje spousta lidí, kteří by se raději měli „uspat“, stejně jako se uspávají nevléčitelně nemocná zvířata - ovšem to je jedna z věcí, která dnes není reálná, protože by narazila na odpor veřejnosti. Teoreticky, ale opravdu jen teoreticky, by bylo nejvýhodnější mentálně postižené lidi

odstranit. Ve skutečnosti je tento problém složitější, protože je nemožné rozlišit mezi těmi, kdo jsou nevléčitelní z důvodu získání určitých zkušeností, a těmi, kdo na světě nic dobrého nepoznají. Pak je tu ještě jedna věc, již bychom měli zohlednit: Nevléčitelně nemocný člověk a horký kandidát na eutanazii může být díky postupující vědě už zítra uzdraven.

Další otázka zní: „Do jaké míry by se mělo odpouštět druhým? Bible říká ‚oko za oko, zub za zub‘, to však není příliš humánní. Podle Ježíše bychom měli odpustit, což je však v dnešním životě nemožné. Kolik tolerance by měl člověk mít?“

Všichni známe pověstné pravidlo „Kdo tě udeří do tváře, tomu nastav i druhou“. Když vás někdo osočuje, měli byste podle mého názoru sáhnout po odvetě a zastavit tu nehoráznost jednou provždy; pokud se budete držet zpátky a trpělivě přijímat všechny možné urážky, které na vás ostatní sypou, budou vás považovat za hlupáka a slabocha, který za nic nestojí. Zamyslete se a rozhodněte si sami: Jste lidská bytost nebo upištěná myš? V druhém případě si klidně pískejte, jak chcete, ale vraťte se zpátky do lesa, kam patříte. Jako člověk, člen lidstva, si musíte uvědomit, kdy ostatní překročí určité hranice, a od toho okamžiku by bylo bláhové jim to dále tolerovat.

„Pane Rampo,“ začíná další dopis, „mohl byste prosím nahlédnout do kroniky Ákáša a prozradit mi, jak to bylo ve skutečnosti se Shakespearem? Opravdu byl autorem slavných divadelních her on?“

Kronika Ákáša slouží těm, kdo ví, jak ji správně využít - samozřejmě pouze při zvláštních příležitostech. Myslím si, že není důležité, kdo byl ve skutečnosti Shakespeare nebo proč jej obestírají nejrůznější záhady;

přesto zde předkládám několik faktů:

Syn chudého farmáře, později známý jako Shakespeare, měl výhodné vlastnosti - byl „naladěný“ na frekvenci dokonale kompatibilní s entitou, jež potřebovala sejít na Zem a vykonat zde speciální úkol. Chlapec byl proto shora velmi bedlivě hlídán, asi jako když úzkostlivý zahradník opatruje květ vzácné rostliny. V příhodný okamžik se entita sídlící v těle osoby známé pod jménem Shakespeare vymanila z toho, co pro mladého muže představovalo pouhou otročinu. Neměl rád chudobu, protivil se mu těžký život, takže bylo snadné zařídit, aby se entita, která jej ovládala doposud, jeho těla vzdala a přesunula se jinde.

Entita, jež měla na starosti speciální úkol, dlouho hledala vhodný prostředek k jeho splnění; pro entity tak vysoké úrovně je velmi riskantní přijít na Zem, podstoupit zde znovuzrození a vydat všanc ztrátu spousty cenných zkušeností. Našla si tedy vhodného dospělého hostitele, a když uzrál čas, dotyčné tělo se vyprázdnilo a ona ihned obsadila volné místo. V těle chudého venkovana se nyní tísnil obrovský intelekt, který se musel přizpůsobit omezenému prostoru a nedostatečně vyvinutým mozkovým závitům. Po jistou dobu jeho duch odpočíval a nevyvíjel žádnou kreativní činnost. Pak se entita rozhodla vypravit do Londýna prozkoumat svou novou schránku a překonat její nekultivovanost.

Postupem času se s tělem i mozkiem lépe sžila a mohla zahájit svůj úkol - vytvoření nesmrtelného klasického díla. Lidé se nechtěli smířit s tím, že muž vycpaný na venkově se může živit spisovatelskou činností, takže v průběhu dalších let vyvstaly pochybnosti a začalo se vzrušeně debatovat o tom, kdo byl vlastně autorem Shakespearova díla.

Shakespearova dramata i komedie jsou ve skutečnosti dílem entity, jež ovládala jeho tělo. Poté, co splnila svůj úkol, se vytratila a zanechala za sebou to, co pro mnohé dosud zůstává záhadou. Pokud by lidé jen o trochu více naslouchali osobám s podobnými zkušenostmi, také by se mohli poradit s kronikou Ákáša a dozvědět se o opravdových zázracích, které nás obklopují.

Nabízí se zde jiná zajímavá otázka: „Když říkáte, že k astrálnímu cestování je třeba hodně trpělivosti, myslíte tím týdny, měsíce nebo roky? A liší se tato doba u jednotlivých lidí a podle jejich individuálních schopností, nebo závisí na tom, kolik času věnovali nácviku?“

Astrálně cestujeme vlastně všichni. Většina lidí si to však neuvědomuje, a když ve spánku zažije něco, na co ráno jen matně vzpomíná, zažene noční prožitek jako sen nebo výplod bujné fantazie.

Naučit se astrálně cestovat je podobné jako naučit se jezdit na kole. Možnost je otevřená pro kohokoliv. Lidé mohou jezdit dokonce na jednokolce nebo si mohou osvojit chůzi po laně, přitom nikde není stanoveno, za jak dlouho se z nich stanou profesionální pro- vazochodci. Je to jen otázka dovedností. Pokud uvěříte tomu, že na kole umíte jezdit, tak to zkrátka umíte. Pokud sami sebe přesvědčíte, že dovedete chodit po provaze, nebude vám tato činnost dělat potíže.

Stejně je to s astrálním cestováním. Není možné sestavit seznam cvičení, na základě kterých byste se postupně učili astrálně cestovat. Jak byste třeba něko mu vysvětlili, jak se jezdí na kole? Co byste poradili osobě, která chce vyzkoušet kolečkové brusle? Můžete jí doporučit, ať si na zadek připevní podušku, ale to je asi tak všechno.

Anebo jinak: Jak byste učili druhého dýchat? Dýchání je

přirozené, prostě to děláte, i když si to neustále neuvědomujete. Svůj dech vnímáte, až když se ocitnete v problémové situaci. Stejně tak si nejste vědomi toho, že astrálně cestujete. Přitom je to snadné jako dýchání nebo jízda na kole! Důležité je, že se rozhodnete cestovat vědomě - zdůrazňuji vědomě!

Jestliže chcete astrálně cestovat, zhasněte světlo a lehněte si po postele. V místnosti by kromě vás neměl být nikdo jiný. Zaujměte jakoukoliv pozici, která je pro vás pohodlná. Lehněte si na záda, na bok nebo na břicho, klidně se třeba postavte na hlavu, pokud vám to vyhovuje. Ujistěte se, že správně dýcháte, to znamená pomalu a zhluboka, váš dech je přirozený a rovnoměrný. Chvíli jen tak ležte a nechte myšlenky plynout. Vytvořte si mentální obraz svého těla ležícího na posteli. Máte na sobě pyžamo? Pak si jej vybavte do posledního detailu - se všemi proužky, kytičkami nebo jiným vzorkem. Máte na sobě noční košili s mašlemi a krajkami? Nebo jste otužilci a spíte nazí? Snažte se vybavit si co nejpřesněji svou postavu. Představte si své astrální tělo uvnitř fyzického (obě jsou absolutně identická) a sledujte, jak z něj vystupuje ven - jako když si stahujete rukavici - a přesouvá se asi pět centimetrů nad vaši ležící schránku. (Slovo představivost v této souvislosti není zrovna nejšťastnější; lidé mají za to, že představovat si znamená předstírat něco, co neexistuje. Možná bychom místo toho měli raději použít termín *vizualizovat*.) Tady se na chvíli zastavte a soustřeďte se to, co vidíte. Máte-li dlouhé vlasy, budou vám viset dolů. Pokud se dotýkají fyzického těla, v duchu se o několik centimetrů posuňte. Vaše astrální tělo je celistvé a pevné. Pozorujte jej ze všech stran, abyste dostali jeho dokonalý obraz v prostoru. Nyní přijde uspokojení - vystoupili jste ze

své tělesné schránky. Cítíte, že se mírně pohupujete? Buďte opatrní - pokud se houpete příliš a máte nepříjemný pocit, že spadnete, hrozí, že vás to rázně vrátí zpět do fyzického těla.

Myslete na své astrální tělo a představujte si, jak se postupně vrací do svého vnějšího obalu, jako když ruka vklouzne do rukavice. Trénujte - někdy stačí jedna až dvě noci - dokud nebudete schopni svou vizi pevně uchopit. Teprve pak můžete přejít k dalšímu kroku.

Vyšli jste ze svého těla a vznášíte se nad ním. Přemýšlejte: Kam byste se nyní chtěli dostat? Přejete si vidět doktora, který vám určil špatnou diagnózu? V pořádku, myslíte na něj, na to, jak k němu cestujete. Až se k němu dostanete, můžete ho třeba zezadu pošimrat na krku — vyleká ho to a bude mu to nepříjemné. Možná bych vás ale neměl nabádat k takovým zlomyslným žertíkům.

Tak jinak: Chcete se podívat na svou přítelkyni? Dobře, ale nezapomeňte, že jestliže nemáte čisté úmysly, bez tréninku brzy skončíte zpátky ve svém fyzickém těle i s výchovným políčkem. Proběhne to následovně: Opustíte své tělo, zaměříte se na svůj cíl - přítelkyni nebo někoho, po kom toužíte - a vydáte se k němu. Víte, že v tuto dobu se obvykle koupe; přiblížíte se k ní, ale její aura vás odhalí a podvědomě dívku upozorní. Ta se začne cítit nepříjemně a bude

jí připadat, že ji někdo špehuje. Vás neuvidí, ale její podvědomí k vám vyšle takovou ránu, že zapomenete všechno, co jste viděli a vyplašení budete uhánět zpátky do svého těla.

Pronikat do soukromí osob můžete jen tehdy, pokud jsou vaše myšlenky čisté. Lidem, kteří mi píší a ptají se, jak lze šmírovat ženy v nevhodnou dobu, odpovídám –

nedělejte to, už jen kvůli sobě. Dostane se vám pěkně hořké odměny.

Trénujte vizualizování, opravdu na tom není nic těžkého. Jak dlouho potrvá, než to zvládnete, záleží jen na vás a vašich schopnostech. Ve skutečnosti jste už astrálně cestovali, jen si toho nejste vědomi - vaše návyky a kultura vám to znemožňují. Většinou si svou cestu nepamatujete, a pokud ano, považujete ji za fantazii, sen nebo zbožné přání. Jakmile přijmete fakt, že astrální cestování není nemožné, pak začnete cestovat vědomě. Věřte mi, opravdu je to ve vašich silách! Je to mnohem jednodušší než vstát ze židle nebo zvednout ze stolu knihu. Cestování v astrálu je součást životního práva každého tvora žijícího na Zemi. Kůň, opice, kočka nebo člověk-každý je toho schopen. Záleží jen na vás, kdy se do toho pustíte.

Máme tu další kuriózní otázku: „Říkáte, že v astrálním světě se všechno leskne, ale mně se všechno leskne i mimo něj. Je to proto, že nosím brýle?“

Svět astrálu je třpytivý, protože všechno v něm je plné života a vitality. Věci se jeví jako zalité světlem. Určitě jste se už někdy octli na nějakém starém, ušmudlaném nádraží a zamlženým oknem procházel paprsek slunečního světla, v němž jste mohli pozorovat malé světlené body. V astrálu je to podobné: Vše je prostoupeno jasem a vyzařuje životní energii. Špatný zrak zde nehraje žádnou roli. Klidně můžete být třeba slepí, zde jsou všechny vaše smysly dokonalé. Slyšíte, vidíte, cítíte, máte chuť i hmat a všechno funguje stoprocentně. Takže proč to nezkusit? Je to snadné, přirozené a zcela bezpečné. Pokud se nebojíte, nic se vám nemůže stát. A jestliže ano, jenom plýtváte energií a zpomalujete své vibrace natolik, že vám to znemožňuje další pobyt v astrálu. Je to podobné jako u letadla - když ztratí

rychlost, začne klesat. A to vy nechcete, nebo ano? Dobře, takže už se nebojte. Není totiž čeho!

Otázek je nekonečně mnoho. Starý psací stroj pomalu nezvládá chrlit nové a nové stránky, kniha se zaplňuje a prostor pro další dotazy se zmenšuje. V této kapitole stihneme uspokojit, už jen jednoho čtenáře. Tady je výtah z jeho dopisu: „Říkáte, že na Zemi využíváme jen jednu desetinu svého vědomí. Z toho, co jsem vyčetl z Vašich knih, je zřejmé, že jsme méně vědomí než bytosti obývající jiné planety. Například *Zahradníci Země*: Jsou vědomí stoprocentně nebo oplývají větší energií a mocí než pozemšťané anebo v třetí dimenzi, v níž žijí, jsou schopni vyžívat více než jednu desetinu svého vědomí? Zdá se, že jejich intelekt, schopnost vcítění se a technické znalosti jsou vysoko nad našimi. Můžete mi to prosím vysvětlit?‘

Jistě, rád vám to objasním. Země je jedna z nejmenších částíček prachu ve vesmíru. Jak sami víte, existuje více planet a světů, než je zrněk písku na všech pozemských pobřežích a klidně k tomu můžete započítat i všechny písek na mořském dně, protože počet vesmírů překračuje hranice lidského rozumu. Když si vezmete špetku špíny, která se vám dostala za nehet, a podíváte se na ni pod mikroskopem, spatříte tisíce částíček špíny. Teď si uvědomte, co všechno nosíte na svém těle; ať už se vám tato špína jeví jakkoliv, jejím základem je pořád molekula uhlíku. Kousek špíny za nehtem představuje ohromné množství molekul - spousty světů - kolik jich tedy asi je na jednom lidském těle? A co potom těla dalších lidí, těla zvířat a těla v jiných světech! Zde na Zemi jsme vědomí jen z jedné desetiny, jinde mohou existovat bytosti mnohem více vědomé. Už jen kdyby využívaly své schopnosti z dvaceti procent, byli by mnohem inteligentnější než lidé.

Zahradníci Země nejsou jen trojrozměrné bytosti žijící

někde ve vesmíru připravené zpražít rušícího astronauta nebo jiného vetřelce. Přebývají v jiné dimenzi, takže jejich technické schopnosti jsou vysoko nad lidskými a člověk je ve srovnání s nimi jen ošuntělý mikrob dřepící na kousku špíny.

Náš problém je v tom, že pracujeme výhradně s trojrozměrnými pojmy; vysvětlení věcí, které se odehrávají v devátém nebo ještě vyšším rozměru, je pak poněkud komplikované.

Abych tedy odpověděl na otázku - ano, zde na Zemi využíváme své vědomí jen z jedné desetiny a ano, toto vědomí uplatňujeme méně nebo v nejlepším případě stejně jako bytosti obydlující vyšší planety. Zahradníci Země jsou bdělí mnohem více a využívají více dimenzí než my. Nad nimi existují další vyšší bytosti, pro něž představují něco podobného, co my představujeme pro Zahradníky.

Pokud se budeme řídit pravidlem, že nebudeme dělat to, co nechceme, aby jiní dělali nám, pak se také můžeme dostat na úroveň Zahradníka nebo ještě výš. Nejlépe to vyjadřuje motto R. A. F., společnosti vyrábějící letecké motory: „Přes překážky ke hvězdám!